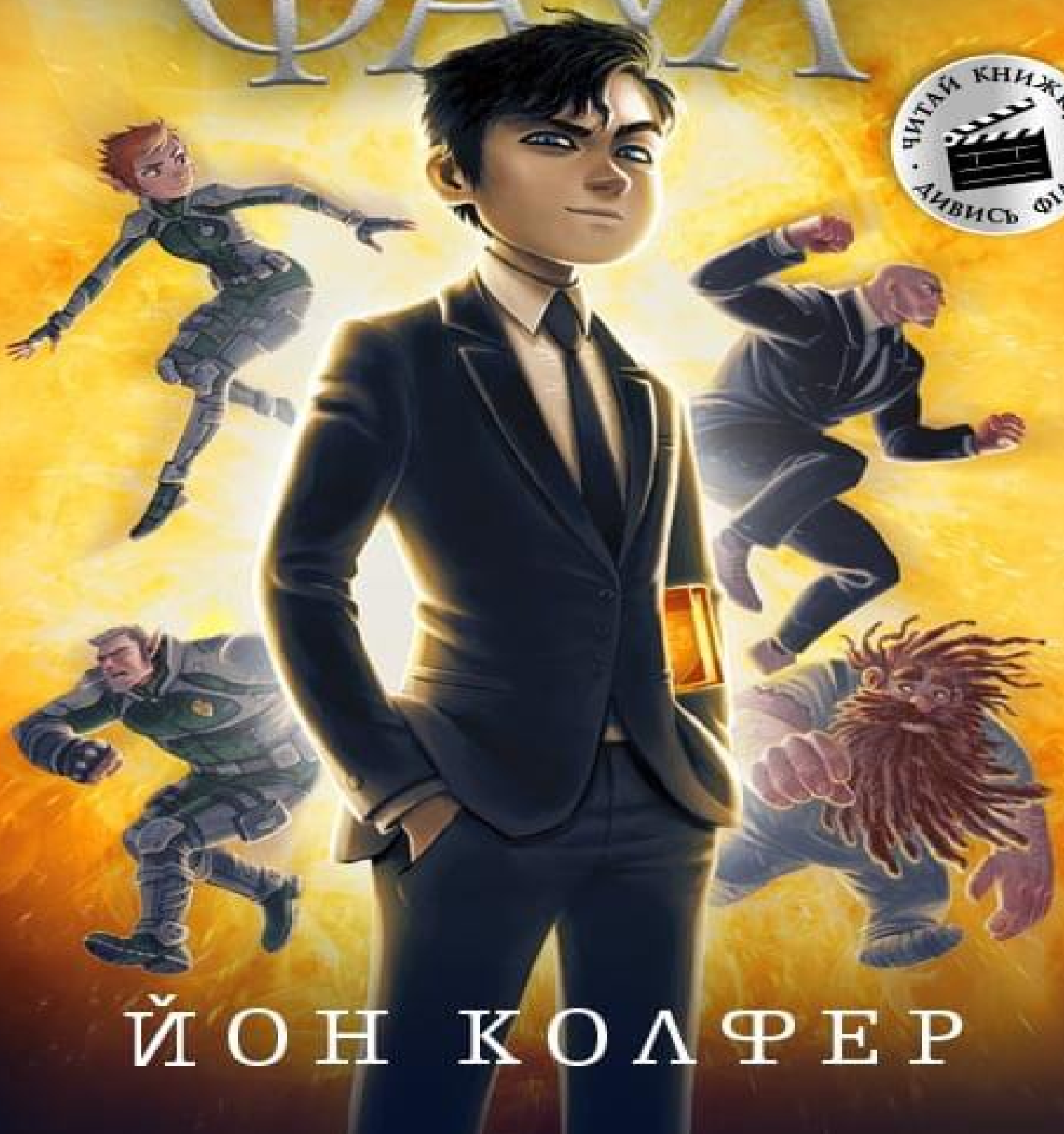

ГЕНІАЛЬНИЙ ЗЛОЧИНЕЦЬ

АРТЕМІС ФАУЛ

ЙОН КОЛФЕР

Пролог

Як описати Артеміса Фаула? Багато психіатрів пробували це зробити, але в них нічого не вийшло. Головним чином через інтелект Артеміса. Хлопець може обійти будь-який запропонований йому тест. Він збентежив не одне світило медицини, а переважна більшість, піймавши облизня, поверталася до своїх клінік чухати потилицю.

Артеміс – геній, немає сумніву. Проте чому він, такий неординарний, присвятив себе злочинам? На це запитання може відповісти лише одна людина. Та вона тримає язика за зубами.

Можливо, найкращий спосіб змалювати точний портрет Артеміса – розказати про його першу злочинну справу. Я зібрав у цьому звіті все, починаючи зі спогадів потерпілих, і коли ви читатимете цю історію, то зрозумієте, що це було не так уже й легко.

Усе почалося кілька років тому, на початку двадцять першого століття. Артеміс Фаул розробив план, як урятувати статок своєї родини. План, що міг зруйнувати цивілізації та втягнути планету у війну між різними світами.

Тоді йому було дванадцять років...

ГЛАВА 1: КНИГА

ХОШИМІН улітку. Жарко, як не крути. Немає потреби казати, що Артемісу Фаулу не довелося б терпіти такі незручності, якби на кону не було чогось надзвичайно важливого. Важливого для плану.

Сонце Артемісу не підходило. Він не дуже добре на ньому почувався. Довгі часи в кімнаті перед монітором позбавили його шкіру будь-якого кольору. Хлопець був блідий, немов вампір, і майже так само не терпів сонячного світла.

— Сподіваюсь, ми на правдивому шляху, Батлере, — сказав він тихим уривчастим голосом, — Особливо після Каїру.

Такий собі легенький натяк. До Єгипту вони вирушили, довірившись словам інформатора Батлера.

— Ні, сер. Цього разу я певен. Нгуен — непоганий чоловік.

— Гм-м. — Така впевненість аж ніяк Артеміса не переконала.

Перехожі здивувалися б, коли почули, що великий євразієць звертається до хлопчиська «сер». Па дворі, врешті-решт, третє тисячоліття. Але то були не звичайні стосунки і не звичайні туристи.

Вони сиділи у вуличному кафе на вулиці Донг Хай і спостерігали за місцевими підлітками, що на мопедах кружляли площею.

Нгуен спізнаювався, і маленький клаптик парасольки аніскільки не міг поліпшити настрою Артеміса. Втім, то лише буденний песимізм. За поганим настроєм ховався проблиск надії. Може, ця подорож матиме реальні результати? Може, вони знайдуть Книгу? Чи не забагато вони хочуть?

До столика підійшов офіціант.

— Іще чаю, панове? — спитав він, киваючи головою.

Артеміс зітхнув.

— Облишмо театр, сідайте.

Офіціант спантелічено глянув на Батлера, який хоча б був дорослим.

— Але ж, сер, я офіціант.

Артеміс постукав пальцями по столу.

— У вас черевики ручної роботи, шовкова сорочка і три золоті

каблучки. Ви розмовляєте англійською з оксфордським акцентом, і нігті у вас блищать після манікюру. Ви не офіціант. Ви наш інформатор, Нгуєн Хуан, і ви вирішили влаштувати цей маскарад, щоб перевірити, чи немає у нас зброї.

Нгуєн знизав плечима.

— Ваша правда. Як дивно!

— Навряд чи. Старий фартух не перетворює на офіціанта.

Нгуєн сів і налив до крихітної порцелянової чашечки м'ятного чаю.

— Дозвольте задовольнити вашу зацікавленість нашою зброєю, — продовжив Артеміс. — Я неозброєний. Проте Батлер, мій... е-е... дворецький, у кобурі під пахвою має «зігзауер», у черевиках — два ножі, у рукаві — двоствольний деррінджер, ланцюг на годиннику і три світло-шумові гранати в різних кишенях. Щось іще, Батлере?

— Дрючок, сер.

— Так. Старий добрий дрючок, прихований під сорочкою.

Тремтячими руками Нгуєн підніс до рота чашку.

— Не лякайтеся, пане Хуан, — посміхнувся Артеміс. — До вас зброю не застосують.

Не схоже, щоб Нгуєна це заспокоїло.

— Ні, — продовжив Артеміс. — Батлер міг убити вас сотнею різних способів, навіть не звертаючись до свого арсеналу. Хоча особисто я вважаю, що і одного б вистачило.

Тепер Нгуєн уже зовсім перелякався. Артеміс знав, як справити на людей враження. Блідий підліток, що розмовляє, немов поважний і освічений дорослий. Нгуєн щось чув про Фаулів, — та й хто не чув у міжнародному злочинному світі? — проте він уважав, що матиме справу з Фаулом-старшим, а не з якимось хлопчиськом. Хоча слово «хлопчисько» не дуже й личило тому, хто перед ним сидів. А цей велетень Батлер? Він же своїми величезними лапами може легко переламати хребет, немов гілочку. Нгуєну здалося, що ніяка кількість грошей не варта того, щоб провести в такій компанії хоча б іще одну хвилинку.

— Щодо нашої справи, — сказав Артеміс і поставив на стіл мініатюрний диктофон. — Ви відгукнулися на наше оголошення в Інтернеті.

Нгуєн кивнув і почав благати невидимих богів, щоб інформація виявилася достовірною.

— Так, пане... Пане Фаул. Ви шукаєте... І я знаю, де це можна знайти.

— Справді? І ви думаєте, що я вам повірю? Може, ви відправите мене просто до пастки. Наша родина має не одного ворога.

Батлер клацнув пальцями і спіймав непомітного комара за вухом свого працедавця.

— Ні, ні. — Нгуєн потягнувся за гаманцем. — Ось, дивіться.

Артемис уважно подивився на полароїдний знімок. Як йому хотілося, щоб серце спокійно відбивало свій ритм! Світлина багато обіцяє, та сьогодні можна геть усе підробити, був би лише комп'ютер та планшетний сканер. На фото була рука. Ряба зелена рука.

— Гм, — пробурмотів хлопець. — Поясни.

— Це жінка. Цілителька. Живе неподалік вулиці Ту До. Працює за пляшку рисового вина. Увесь час п'яна.

Артемис кивнув. Певний сенс у цьому є. Пияцтво. Один із небагатьох достовірних фактів, які йому довелося назбирати про підземний світ. Хлопець підвівся, розправив зморшки на футболці.

— Дуже добре. Ведіть, пане Нгуєне.

Нгуєн витер піт зі своїх тоненьких вусиків.

— Лише інформація. Така була угода. Не хочу ніяких проклять на свою голову.

Батлер професійним жестом обхопив інформатора за шию.

— Вибачте, пане Нгуєне, але час, коли ви мали вибір, уже давно минув.

Батлер, незважаючи на опір, потягнув в'єтнамця до взятої напрокат машини, у якій, чесно кажучи, на вулицях Хошиміна, або Сайгона, як його продовжували називати місцеві, не було ніякої потреби, та Артемис волів триматися щонайдалі від людей.

Джип пересувався до болю повільно, аж серце стискалося, і Артемис знову почав мучитись від неприємного передчуття. Ніяк не міг відмахнутися від гнітючих думок. Невже вони нарешті дісталися фіналу квеста? Невже після шести хибних кроків вони знайшли на кінці веселки золото у вигляді пропитої цілительки? Артемис ледь стримав усмішку. Золото на кінці веселки. Ну і жарт. Але ж таке трапляється не кожного дня.

Мопеди пролітали повз них, немов величезні зграї риб. Здавалося, кінця-краю немає тому натовпу. Навіть на тротуарах було повно продавців та покупців. Кухарі кидали риб'ячі голови в казани з киплячою олією, а під ногами в них крутилися маленькі голодранці, видивляючись, де б поцупити щось коштовне. Інші сиділи в затінку і завзято тицали пальцями на кнопки ігрових комп'ютерів.

Футболка Нгуена геть промокла від поту. І не через вологість, до неї він звик. Усе через цю халепу. Не варто було мішати магію зі злочинністю. І він подумки присягнувся, якщо лишиться живим, змінити своє життя. Не звертатиме уваги на підозрілі оголошення в Інтернеті, не вештатиметься із синами європейських мафіозі.

Вони дісталися місця, де довелося залишити джип. Вулички стали дуже вузькими, щоб по них міг проїхати позашляховик. Артеміс повернувся до Нгуена.

— Схоже, далі підемо пішки, пане Нгуене. Можете тікати, але в цьому разі будьте готові до гострого і смертельного болю проміж лопаток.

Нгуен зазирнув в очі Батлера. Темно-сині, майже чорні. І в тих очах не було ніякої милості.

— Не переживайте, — сказав він. — Я не втечу.

Вони вилізли з машини і пішли вздовж вулиці. За ними спостерігали тисячі очей. Безталанний кишеньковий злодій спробував поцупити в Батлера гаманця. Той переламав хлопчині пальці, навіть не глянувши. Тож невдовзі на їхньому шляху не лишилося ані душі.

Вуличка стала ще вузьчою. Прямо по землі серед куп сміття текла брудна вода. На острівцях рисових циновок сиділи жебраки і каліки. Більшість мешканців цієї вулиці не мали нічого.

— Ну? — спитав Артеміс. — Де вона?

Нгуен показав пальцем на чорний трикутник під іржавою пожежною драбиною.

— Там. Унизу. Вона ніколи не виходить. Навіть щоб купити рисової горілки. Завжди когось посилає. Тепер я можу йти?

Артеміс навіть не відповів. Він просто пішов до дірки під пожежною драбиною. В темряві він неясно бачив якісь рухи.

— Батлере, чи не міг би ти подати окуляри?

Дворецький відчепив від паска окуляри нічного бачення і поклав у простягнуту руку Артеміса. За- дзижчав мініатюрний моторчик.

Артеміс надягнув окуляри. Усе вмить стало радіоактивно-зеленим. Хлопець глибоко вдихнув і перевів погляд на таємничу темряву. На рисовій циновці щось ворухнулося, немов намагалося схватися від майже непомітного світла. Артеміс навів різкість. Істота була напрочуд маленькою, закутаною в брудну шаль. Навколо валялися пусті пляшки, майже поховані під сміттям. Із-під лахміття висунулася рука. Здається, зелена. Та через окуляри все здавалося зеленим.

— Пані, — сказав він, — у мене до вас пропозиція.

Істота мляво кивнула головою.

— Вина, — прохрипіла вона, і голос у неї був сухий і гострий, немов по шкільній дошці провели цвяхом. — Вина, англійцю.

Артеміс посміхнувся. Хист до іноземних мов, нестерпність світла. Добре, добре.

— Ірландець, власне. Тож, що до моєї пропозиції?

Цілителька посварилася кощавим пальцем.

— Спершу вино. Потім розмови.

— Батлере?

Охоронець поліз до кишені і витяг півпінти найкращого ірландського віскі. Артеміс узяв у нього пляшку і протягнув у напрямку тіні. Не встиг він зняти окуляри, як із темряви з'явилася рука, більше схожа на курячу лапу, і вхопила віскі. Ряба зелена рука. Жодних сумнівів.

Артеміс ледь утримав тріумфальну усмішку.

— Заплатіть нашому другові, дворецький. Усе до копійки. Пане Нгуене, усе має лишитися суворо між нами. Ви ж не хочете знову зустрітися з Батлером, чи не так?

— Аж ніяк, пане Фаул. Мій рот на замку.

— Хай так і лишається. Або Батлер навісить на нього довічний замок.

Нгуен майже побіг геть, такий радий, що лишився живий, що навіть не перерахував пачку американських банкнот. Зовсім на нього не схоже. В будь-якому разі, сума була точною. Усі двадцять тисяч доларів. Непогано за півгодини роботи.

Артеміс повернувся до цілительки.

— Що ж, пані, у вас є те, що мені потрібно.

Язичок цілительки спіймав останню краплину алкоголю в куточку губ.

— Так, ірландцю. Головний біль. Гнилий зуб. Явилікую.

Артеміс знову опустил на очі окуляри нічного бачення і пригнувся до жінки.

— Я цілком здоровий, пані, якщо не зважати на алергію на пил, проте, здається, ви мені в цьому не допоможете. Ні. Мені потрібна ваша Книга.

— Книга? — обережно перепитала цілителька. — Не знаю ніякої книги. Я лікую. Хочеш книгу, іди до бібліотеки.

Артеміс театралью зітхнув.

— Ви не цілителька. Ви ельф, пшоґ¹, фея, кадалун². Залежно від того,

якій мові ви надаєте перевагу. І мені потрібна ваша Книга.

Досить довго істота нічого не казала, потім вона відкинула з лоба шаль. У зеленому світлі окулярів нічного бачення її обличчя було схоже на хелоуїнську маску. Ніс міфічної істоти був довгий і гачкуватий, золотаві очі скоріше скидалися на дві шпарини.

Вуха, як водиться, були гострі, та через алкоголь шкіра стала зовсім блідою.

— Якщо ти знаєш про Книгу, людино, — повільно сказала вона, намагаючись триматися тверезо, — тоді тобі відомо і про магію, що ховається в моєму кулаці. Я можу вбити тебе, лише клацнувши пальцями.

Артемів знизав плечима.

— Не думаю. Подивись на себе. Ти майже мертва. Рисова горілка притупила твої почуття. Ти скотилася до того, що виводиш бородавки. Сумно. Я тут, щоб урятувати тебе. В обмін на Книгу.

— Навіщо людині знадобилась Книга?

— Це тебе не стосується. Досить того, що ти знатимеш, який вибір маєш.

Гострі вуха ельфійки ворухнулися. Вибір?

- Перше: ти відмовляєшся дати Книгу, і ми повергаємось додому, лишаючи тебе гнити в цій багнюці.

- Так, — сказала істота, — я вибираю цей варіант.

- Е, ні. Не поспішай. Якщо ми підемо без Книги, ти помреш через день.

- День! День! — зареготала цілителька. — Та я переживу тебе на століття. Навіть ті ельфи, що мешкають у світі людей, живуть цілу вічність.

Але ж не з півпінтою святої води у шлунку, — зауважив Артемів і помахав порожньою пляшкою з-під віскі.

Цілителька зблідла, потім хрипло зойкнула, хапаючись за горло.

— Свята вода! Ти мене вбив, людино.

— Саме так, — погодився Артемів. — За хвилинку все всередині почне пекти.

Ельфійка обережно помацала шлунок.

— Другий варіант?

— Ага, тепер слухаєш? Дуже добре. Варіант номер два. Ти даєш мені Книгу лише на тридцять хвилин. Потім я повертаю тобі магичні

здібності.

Цілителька аж рота роззявила.

— Повернеш магічні здібності? Неможливо.

— Можливо. У мене є дві ампули. Одна з водою із ельфійського джерела, розташованого за шістдесят метрів нижче кільця Тари, — можливо, наймагічнішого місця на світі. Вона нейтралізує святу воду.

— А друга?

— Невеличка порція людської магії. Вірус, що живиться алкоголем, змішаний із реагентом росту. Ця рідина виведе з твого тіла весь алкоголь до останньої краплини, позбавить залежності й навіть підлікує твою ельфійську печінку. Буде трохи незвично, але за день ти стрибатимеш, немов тобі знову тисяча років.

Істота облизала губи. Знову повернутися до Народу? Спокусливо.

— Як мені знати, що тобі можна довіряти? Ти мене вже раз надуриш.

— Слушне зауваження. Ось тобі пропозиція. Я дам тобі сироватку проти святої води. А коли отримаю Книгу, передам лікувальну. Тож вирішуй.

Ельфійка замислилася. У шлунку вже з'явилися перші болісні судоми. Вона простягнула руку.

— Згодна.

- Так я і думав. Батлере?

Величезний слуга розгорнув пакунок, у якому пули шприц і дві ампули. Він узяв ампулу з прозорою рідиною і вколів у вологу руку ельфійки. Та залякла, але за кілька секунд розслабилася.

- Потужна магія, — ледь чутно сказала вона.

-Так, проте не така сильна, яку матимеш ти, коли отримаєш другий укол. Тепер Книга.

Цілителька полізла до складок брудної сукні та довго там копирсалася. Артеміс затамував подих. Скоро Фаули повернуть свою велич. З'явиться нова імперія на чолі з Артемісом Фаулом Другим.

Ельфійка простягнула стиснутий кулак.

Усе одно не зможеш нею скористатися. Написана на прадавній мові.

Артеміс кивнув, не маючи сил щось сказати.

Цілителька розкрила вузлуваті пальці. На долоні в неї лежала крихітна золота книжка, не більше за коробку сірників.

- Тримай, людино. Тридцять хвилин. Не більше.

Батлер обережно взяв мініатюрний том. Він активував компактну цифрову камеру і заходився фотографувати сторінку за сторінкою. Процес зайняв кілька хвилин. Після закінчення роботи кожен світлинку зберегли на картці камери. Коли йшлося про інформацію, Артеміс намагався уникнути ризику. Обладнання в аеропорту могло швидко знищити багато цінного. Тому він наказав помічникові перекинути файли на телефон, а звітти на електронну пошту в будинку Фаулів у Дубліні. Тридцять хвилин ще й не минули, а папка зі сторінками ельфійської книги уже була в безпеці на сервері Фаулів.

Артеміс повернув маленьку книжечку володарці.

— Із тобою приємно мати справу.

Ельфійка завалилася на коліна.

— Друга порція, чоловіче?

Артеміс посміхнувся.

— Ага, лікувальне зілля. Здається, я обіцяв.

— Так. Людина обіцяла.

— Дуже добре. Та перед тим, як ти її отримаєш, мушу попередити, що відчуття не з приємних. Тобі не сподобається.

Ельфійка махнула рукою на брудну циновку.

— Думаєш, це мені подобається? Я хочу знову літати.

Батлер відкрив другу ампулу і зробив укол у сонну артерію.

Цілителька впала на підлогу, і її тіло скрутилося в конвульсіях.

— Час іти, — сказав Артеміс. — Коли з тіла виходить алкоголь, накопичений за сотні років, видовище жахливе.

Батлери працювали у Фаулів кілька століть. Так було завжди. Деякі видатні лінгвісти навіть висували теорію, що саме від цього прізвища і походить англійський іменник «дворецький» — butler. Перша згадка про цю незвичайну угоду стосується тих часів, коли Віргіл Батлер поступив на службу охоронцем, кухарем та прислужником до лорда Х'юго де Фоля на період одного зі славетних хрестових походів.

Коли дітям Батлерів виповнювалося десять, їх відсиляли до приватного навчального центру в Ізраїлі, де вони навчалися всього необхідного, щоб охороняти нащадків Фаулів. Програма включала в себе і вишукану кулінарію, і влучну стрільбу, і прийоми бойових мистецтв, першу медичну допомогу та інформаційні технології. Якщо ставалося так, що не було підходящого Фаула, то Батлерів охоче брали до себе охоронцями особи королівської крові, як правило, з Монако та Саудівської Аравії.

Якщо доля зводила Фаулів і Батлерів, вони на все життя лишалися разом. Робота була важкою, самотньою, проте й винагород вистачало, якщо, звісно, пощастило лишитися живими. Якщо ж ні, родина отримувала шестизначну суму плюс щомісячну пенсію.

Наш Батлер охороняв молодого Артеміса вже дванадцять років, із тієї миті, як той народився. І, хоча їх розділяло багато років, вони були чимось значно більшим, ніж хазяїн та слуга. Артеміс був тією людиною, що ліпше за всіх могла підійти на роль друга Батлера, а Батлер міг бути чимось на кшталт батька, хоча й підкорявся наказам.

Батлер мовчав, поки вони, зробивши пересадку на шляху з Бангкоку, не опинилися в літаку в аеропорті Хітроу.

— Артемісе?

Хлопець підвів очі від монітору ноутбука. Уже почав перекладати.

— Так?

— Ельфійка. Чому б нам було просто не взяти Книгу і залишити її помирати?

— Труп є доказом, Батлере. А так у Народу не буде жодного приводу щось запідозрити.

— А цілителька?

— Навряд чи вона комусь зізнається, що давала Книгу людині. В будь-якому разі я підмішав до другого уколу сироватку амнезії. Коли вона прийде до тями, то забуде геть усе про останній тиждень.

Дворецький кивнув. Завжди на два кроки вперед. Люди кажуть, що старі Фаули ще мають голову на плечах. Та вони помиляються. Це новий Фаул. Таких іще не бачили.

Тож, відкинувши сумніви, Батлер відкрив номер «Зброї» і лишив свого працедавця сам на сам із таємницями Всесвіту.

ГЛАВА 2: ПЕРЕКЛАД

ВИ вже, мабуть, здогадалися, як далеко був готовий зайти Артеміс Фаул, щоб досягти своєї мети. Але що то була за мета? Який дивний план вимагав шантажувати ельфійку-п'яничку?

Відповідь — золото.

Пошуки Артеміса розпочалися два роки тому, коли він зацікавився Інтернетом. Хлопець дуже швидко знайшов сайти про дивні справи: викрадення людей інопланетянами, НЛО і таке інше. Але найбільше його зацікавило існування Народу.

Копирсаючись у гігабайтах інформації, він знайшов сотні посилань на існування міфічних створінь майже в будь-якій країні світу. Кожна цивілізація мала для Народу свою назву, але то, без сумнівів, були члени однієї таємної родини. Кілька історій згадували Книгу, яка була в кожного ельфа. Це була їхня Біблія, і в ній зберігалася історія раси та правила, що впорядковували її життя. Звісно, Книга була написана гномською мовою, і звичайна людина нічого б не зрозуміла в ельфійському тексті.

Проте Артеміс був переконаний, що сучасні технології допоможуть перекласти Книгу. А переклад допоможе наблизитися до групи зовсім невідомих створінь.

«Пізнай ворога свого», — такий девіз був у Артеміса, тож він із головою занурився в інформацію про Народ, доки не склав величезну базу даних з характеристиками міфічних істот. Але цього було недостатньо. Тож Артеміс вивісив в Інтернеті оголошення: «Ірландський бізнесмен заплатить велику суму доларів США, щоб зустрітися з ельфом, лепреконом, піксі тощо». Відповіді переважно були пусті, крім Хошиміна.

Можливо, Артеміс був єдиним серед живих, хто отримав користь від подібної інформації. У нього збереглася дитяча віра в магію, поєднана з рішучістю дорослого все досконально дослідити. Якщо комусь і вдалося б позбавити міфічних істот їхнього магічного золота, то лише Артемісові Фаулу Другому.

Додому вони дісталися лише рано-вранці. Артемісу не терпілося відкрити файли на комп'ютері, проте спершу він вирішив зазирнути до мами.

Анджеліна Фаул була прикута до ліжка. Із того самого часу, як зник її чоловік. Нервові перевантаження, сказали лікарі. Нічого, крім відпочинку і пігулок снодійного. І так уже цілий рік.

Молодша сестра Батлера, Джульєтта, сиділа на нижній сходинці. Своїм поглядом вона мало дірку в стіні не пропалила. Навіть блискуча туш не могла пом'якшити виразу її очей. Артеміс уже бачив її такою, тоді Джульєтта відправила до нокауту особливо надокучливого доставника піци. Нокаут, пригадав Артеміс, це щось із боксу. Незвичайне захоплення для дівчинки-підлітка. Але ж урешті-решт вона з родини Батлерів.

— Проблеми, Джульєтто?

Вона квапливо підвелася.

— Я сама винна, Артемісе. Лишила шпаринку у шторах. Місіс Фаул не могла заснути.

— Гм, — пробурмотів Артеміс, повільно піднімаючись сходами.

Мамин стан його дуже хвилював. Вона вже давно не бачила сонячного світла. Та якби вона дивом одужала і підвелася здоровою з ліжка, це означало б кінець неймовірної свободи самого Артеміса. Йому довелося б повертатися до школи, і більше, мій хлопче, ніяких кримінальних справ.

Він тихенько постукав у великі подвійні двері з аркою.

— Мамо? Ви прокинулися?

Із боку кімнати щось розбилося об двері. Судячи по звуку, щось коштовне.

- Звісно, прокинулася! Як я можу спати при такому яскравому світлі?

Артеміс увійшов. Старовинне ліжко з балдахіном. Його стовпчики простромлювали темряву, немов списи. Крізь шпаринку в оксамитових шторах сочилося бліде сріблясте світло. Анджеліна Фаул сиділа в ліжку, підбравши коліна, її білі руки і ноги майже сяяли в темряві.

— Артемісе, любий, де ти був?

Артеміс зітхнув. Вона його впізнала. Це добрий знак.

— Шкільна екскурсія, мамо. Каталися на лижах в Австрії.

— А, лижі, — проспівала Анджеліна. — Як мені їх не вистачає. Можливо, коли твій татко повернеться...

У Артеміса стиснулося серце. Навряд чи.

— Так. Можливо, коли він повернеться.

— Любий, не міг би ти запнути ті клятї штори? Світло просто нестерпне.

— Звісно, мамо.

Артемїс пройшов через кімнату, намагаючись не зачепитися за шафи для одягу. Нарешті пальці торкнулися оксамитової тканини. На мить йому захотілося рішуче розкрити штори, та він лише зітхнув і закрив шпаринку.

— Дякую, любий. До речі, ми маємо здихатися цієї покоївки. Вона нічого не може.

Артемїс прикусив язика. Джульєтта була працьовитою і відданою. Вона працювала у них уже три роки. Час скористатися маминою неухажливістю.

— Ти маєш рацію, мамо. Я вже давно хотів це зробити. Батлер має сестру, і вона, здається, прекрасно підійде на цю посаду. Думаю, я колись згадував її ім'я. Джульєтта.

Анджелїна нахмурилася.

— Джульєтта? Так, ім'я здається знайомим. Утім, підійде будь-хто, аби не та дурнувата дівчина, що в нас зараз. Коли вона може приступити?

— Просто зараз. Попрошу Батлера сходити за нею.

— Ти милий хлопчик, Артемїсе. Обійми матусю.

Артемїс зробив крок і опинився в маминих обіймах. Вона пахла парфумами, немов пелюстки у воді. Проте руки в неї були холодними і слабкими.

— Мій любий, — прошепотіла вона, і від її голосу у Артемїса спина взялася сиротами. — Я їх чую. Вночі. Вони повзуть подушкою та заповзають мені у вуха.

У Артемїса знову стиснулося серце.

— Може, варто відкрити штори, мамо.

— Ні, — схлипнула жінка, звільняючи сина з обіймів. — Ні. Бо тоді я їх ще й побачу.

— Мамо, будь ласка.

Дарма. Анджелїни вже не було. Вона заповзла в дальній куток ліжка і натягла ковдру аж до підборіддя.

— Пришли нову дівчину.

— Так, мамо.

— Нехай принесе кілька скибочок огірка і воду.

— Так, мамо.

Анджеліна з підозрою примружилася.

— І перестань називати мене мамою. Не знаю, хто ти, але ти не мій Артї.

Артемїсу довелося кілька разів моргнути, щоб прогнати непрошені сльозинки.

— Звісно. Вибач, ма... Вибачте.

— Гм. І не повертайся до мене, а то я поскаржуся чоловікові. Він у мене дуже важлива особа. Зрозуміло?

— Добре, місіс Фаул. Ви мене бачите в останній раз.

— Сподіваюсь. — Анджеліна раптом залякла: — Ти їх чуєш?

Артемїс покачав головою.

— Ні, не чую нічо...

— Вони йдуть по мене. Вони всюди.

Жінка пірнула під ковдру. Спускаючись сходами, Артемїс чув її жахливі схлипування.

Книга виявилася більш упертою, ніж уважав Артемїс. Здавалося, вона опирається йому, немов якась жива істота. Якою б програмою він не намагався її відкрити, комп'ютер показував просто чорний монітор.

Артемїс роздрукував усі сторінки і розвісив їх на стінах свого кабінету. Іноді допомагало, якщо можна було побачити текст на папері. Такого шифру він ніколи не бачив, проте той здався дивно знайомим. Схоже, суміш символів та малюнків. Значки звивалися на сторінках без видимої структури.

Програмі не вистачало якогось ритму, центральної точки, за яку можна було б зачепитися. Він відокремив усі літери і порівняв їх з англійським, китайським, грецьким, арабським алфавітами та кирилицею. Навіть з органічним письмом давньої ісландської. Нічого.

Від розчарування настроїв в Артемїса геть зіпсувався, і він накричав на Джульетту, що так невчасно втрутилася зі своїми сандвічами. Хлопець повернувся до символів. Найчастіше серед піктограм зустрічалася чоловіча фігурка. Це він вирішив, що чоловіча, проте його знання ельфійської анатомії були досить обмежені. Може, то була і жінка. Раптом у нього сяйнула думка. Артемїс відкрив папку з давніми мовами у програмі-перекладачеві й вибрав єгипетську.

Нарешті. Влучив. Чоловіча фігурка дуже нагадувала бога Анубіса, як того було зображено в кімнатах гробниці Тутанхамона. Це співпадало з іншою інформацією. Перші записані історії розповідають про міфічних створінь, і можна зробити висновок, що цивілізація цих істот існувала саме перед людською цивілізацією. Здається, що єгиптяни просто пристосували вже існуючий алфавіт для своїх потреб.

Були й інші подібності. Але значки достатньо відрізнялися, щоб програми-перекладачі їх не розпізнавали. Доведеться робити все самотійно. Кожну гномську літеру потрібно збільшити, роздрукувати і порівняти з ієрогліфами.

У Артеміса від задоволення закалатало серце. Майже кожна ельфійська піктограма або літера мала відповідний єгипетський ієрогліф. Більшість були універсальні, наприклад, сонце чи птахи. Але деякі здавалися унікальними, тож над ними довелося поламати голову. Фігурка Анубіса, наприклад, аж ніяк не могла позначати бога із собачою головою, тому Артеміс вирішив, що вона може позначати реального правителя ельфів.

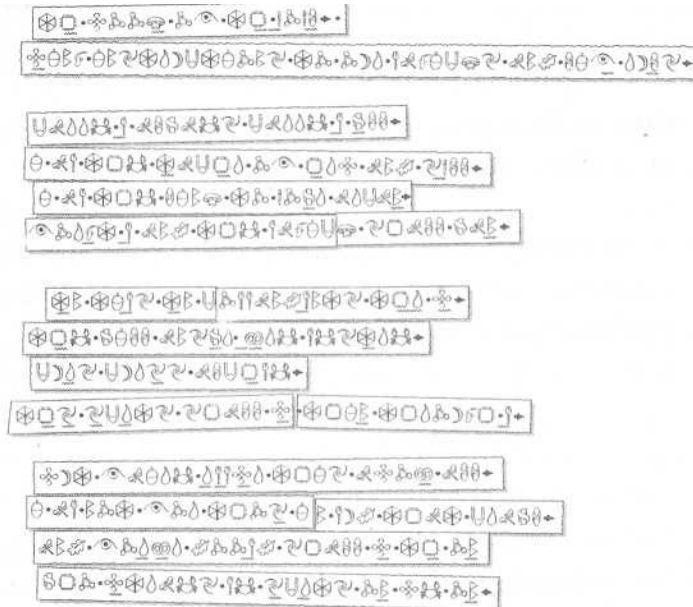
Десь близько півночі Артеміс благополучно переніс усю інформацію до свого Макінтоша. Лишилося натиснути кнопку «розшифрувати». Так він і зробив. На моніторі з'явилася довга низка слів, позбавлена будь-якого сенсу.

Нормальна дитина давно вже відмовилась би від цього завдання. Нормальна доросла людина уже б стукнула кулаком по клавіатурі. Та Артеміс був не такий. Книга його випробовувала, і він не міг дозволити їй виграти.

Літери він розшифрував правильно, жодних сумнівів. Отже, неправильним може бути лише порядок розташування. Артеміс потер очі, щоб відігнати сон і знову подивився на сторінки Книги. Частини шифру відокремлювалися лініями. Може, це абзаци або глави, та читати їх потрібно не так як звичайно, зліва направо або зверху вниз.

Артеміс спробував кілька варіантів. Читав він і як в арабській мові — справа наліво, і як у китайській. Нічого не виходило. Потім він помітив, що на кожній сторінці є дещо спільне — центральна секція. Усі інші піктограми були розташовані навколо неї. Може, починати потрібно саме із середини? Але куди рухатись звідти? На сторінках має бути іще один спільний фактор. За кілька хвилин Артеміс його знайшов. На кожній сторінці в кутку однієї секції було намальовано крихітного списа. Може, це стрілка? Напрямок? Іти сюди? Отже, починати потрібно із середини, потім читати за стрілкою по спіралі.

Із таким завданням комп'ютерна програма не впорається, тож Артеміс вирішив імпровізувати. За допомогою канцелярського ножа й лінійки він розрізав першу сторінку книги і розклав значки звичним західним способом — зліва направо, паралельними рядками. Потім відсканував текст і пропустив через налаштований перекладач з єгипетської.

Комп'ютер застогнав і задзижчав, трансформуючи інформацію в бінарну систему. Кілька разів він зупинявся і просив підтвердити значок або символ. Потім це стало траплятися рідше й рідше — машина вивчила нову мову. Нарешті на моніторі заблмали два слова: Конвертацію завершено.

Тремтячими від напруги і втоми пальцями Артеміс натиснув «Друкувати». З лазерного принтера з'явилася одна сторінка. Цього разу англійською. Звісно, там були помилки, проте, хоча текст потребував редагування, він був цілком зрозумілим.

Артеміс прекрасно розумів, що скоріше за все він перша людина за тисячу років, яка розшифрувала магичні слова, тож він увімкнув настільну лампу і почав читати.

Книга Народу.

Інструкція до нашої магії і правила життя.

Носи мене з собою, носи і бережи,
Секрети зілля і залять, алхімія в мені.
Я твій таємний провідник у світ магічних сил.
А як забудеш ти мене, утратиш силу вмить.

І більш немає загадок —
Тут відповіді всі.
Зціляй, звабляй і проклинай —
Підвладно все тобі.
Тож слухай, любий ельфе, що треба пам'ятать:
Тих, хто живе у бруді, не варто поважать.
А як мої секрети ти будеш розкривать, Тебе довічно, ельфе, всі будуть проклинять.

Артемис відчував, як калатає серце. Вони у нього в руках. Комахи під його ногами. За допомогою технології він розкриє кожную їхню таємницю. Раптом його охопила втома, і хлопець упав на стілець. Іще стільки потрібно зробити. Для початку перекласти іще сорок три сторінки.

Він натиснув кнопку інтеркому, що поєднувалася з динаміками по всьому будинку.

— Батлере. Бери Джульєтту і ходіть сюди. Хочу, щоб ви склали один пазл.

Можливо, зараз не завадить трохи історії.

Фаули були легендарними злочинцями. Із покоління в покоління вони обходили закон і назбирали досить грошей, щоб перейти до категорії законослухняних. Звісно, щойно вони туди перейшли, одразу ж зрозуміли, що їм там не подобається і майже тієї ж миті повернулися до кримінального світу.

Та Артемис Перший, батько нашого героя, ризикнув статком. Коли розвалилася комуністична Росія, Артемис Старший вирішив інвестувати значну суму грошей Фаулів у налаштування морських перевезень до великого континенту. Новим споживачам, як він пояснив, знадобляться нові товари. Російська мафія прийняла західних торговців на своєму ринку аж ніяк не з розпростертими обіймами і передала звісточку. Звісточка виявилася ракетою, яку підкинули на борт «Зірки Фаулів», коли та пропливала повз Мурманськ. На борту саме перебував Артемис

Старший разом із дядьком Батлера і 250 000 баночок коли. Непоганий такий собі вийшов вибух.

Фаули аж ніяк не лишилися в злиднях. Проте мільярдерами їх більше не називали. Артеміс Другий присягнувся, що змінить ситуацію на краще. Відновить родинний статок. І зробить це на свій власний манер.

Коли Книгу було перекладено, Артеміс зміг щось серйозно планувати. Він уже знав свою ціль, лишилося визначити, як її досягти.

Ціллю, звісно, було золото. Потрібно було його привласнити. Здається, Народ такий самий жадібний до дорогоцінного металу, як і люди. Кожний ельф має свою схованку, але ненадовго, Артеміс про це подбає. Скоро принаймні одна з цих істот блукатиме світом із порожніми кишнями.

Через вісімнадцять годин міцного сну і легкого сніданку Артеміс засів у кабінеті, який успадкував від батька. Кімната була оформлена в традиційному стилі — темний дуб, полиці від підлоги до стелі, — та Артеміс нафарширував її найсучаснішими комп'ютерними технологіями. Куди не глянь, усюди стояли Макінтоші, поєднані один з одним. На одному було відкрито сайт CNN, зображення з якого передавалося на чорну стіну через спеціальний проектор.

Батлер уже був на місці та витягував диски з дисководів.

— Вимкни всі, крім Книги. Мені потрібна тиша.

Слуга розгубився. Сайт CNN не вимикався майже рік. Артеміс був переконаний: рано чи пізно він почує в новинах, що батька врятовано. І наказ вимкнути комп'ютер означав, що хлопець урешті-решт здався.

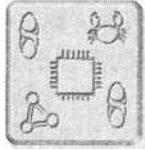
— Усі?

Якусь мить Артеміс пильно вдивлявся в стіну.

— Так, — рішуче сказав він. — Усі.

Батлер дозволив собі вільність і поплескав свого працедавця по плечу, потім знову повернувся до роботи. Артеміс хруснув пальцями. Час робити те, що в нього виходило найкраще, — планувати темні справи.

ГЛАВА 3: ХОЛЛІ

ХОЛЛІ Шорт лежала в ліжку і мовчки курила. Нічого надзвичайного. Утім, лепрекони не відрізняються екстравагантністю. Та зараз настрої у Холлі був винятково поганий, навіть для ельфа. Технічно вона була ельфом, тобто, правильно кажучи, міфічною істотою. Була вона і лепреконом, така вже її робота. Мабуть, краще описати її зовнішність, ніж читати лекції з ельфійської генеалогії. У Холлі Шорт була шкіра горіхового кольору, золотаво-каштанове коротко підстрижене волосся і карі очі. Ніс нависав гачком, а губи були пухкенькі, немов у янголятка, і не дивно, бо ж Купідон доводився їй прапрадідусем. Матуся була європейським ельфом з темпераментом відьми й осиною талією. Холлі теж мала струнку постать, довгі тоненькі пальці, якими так зручно було тримати електричний кийок. І, звісно, загострені вуха. Зріст у Холлі був рівно метр, і вона недобрала лише один сантиметр до середнього ельфійського зросту. Проте й один сантиметр може мати велике танення, якщо в тебе не дуже багато переваг.

Причиною поганого настрою Холлі був командир Рут. Власне, він став єдиною причиною неспокою з її першого дня. Командир вирішив сприйняти призначення першої жінки-офіцера у свій взвод Рекона як власну образу. Офіцерам Рекона діставалися найнебезпечніші завдання, тому Рут уважав, що дівчині тут аж ніяк не місце. Що ж, йому довелося звикнути до іншої думки, адже Холлі Шорт не мала ніяких намірів рахуватися з ним або з кимось іще.

Іншою причиною роздратування, хоча сама Холлі ніколи б у цьому не призналася, був Ритуал. Вона мала виконати його кілька місяців тому, але на це якось не вистачало часу. А якщо Рут дізнається, що рівень магії у неї понизився, він негайно переведе її до Відділу Дорожнього Руху.

Холлі сповзла з матрацу і попленталася в душ. Ось одна із переваг того, що живеш близько до ядра Землі, — завжди є гаряча вода. Звісно, немає денного світла, та це не дуже велика ціна за спокій. Підземний світ. Остання зона, де ще немає людей. Що може бути краще, ніж повернутися додому після довгого робочого дня, вимкнути захист і зануритись у грязьову ванну з бульбашками. Ото щастя.

Ельфійка одягнулася, застібнула темно-зелений комбінезон аж до самого підборіддя і натягла шолом. Форма у ЛЕПреконів була гарненька. Зовсім не схожа на ті жахливі костюми, що доводилося носити в давні часи. Черевики з пряжками і панталони! Вигадали ж таке. Не дивно, що в людському фольклорі лепрекони такі дивакуваті. Та краще вже так. Якби Народ Бруду знав, що слово лепрекон, власне, походить від ЛЕПрекону, елітного підрозділу Легитимної Ельфійської Поліції, вони б зі шкіри вилізли, аби знищити всіх. Тож краще лишатися непримітними, і нехай люди будуть у блаженному невіданні.

Місяць уже піднявся над поверхнею, тож на сніданок часу не лишилося. Холлі захопила з холодильника залишки смузі з кропиви і випила в тунелі. На магістралі, як зазвичай, панував хаос. Літаючі істоти закупили головну смугу, немов камінці — шийку пляшки. Не менше проблем створювали гноми зі своїми пакунками. Вони заповнили цілі дві смуги. Усюди, де була хоч краплина вологи, копирсалися зачаровані жаби, що лаялися, як останні моряки. Цей вид земноводних створили як жарт, утім вони поширилися, немов епідемія. Хтось через це втратив свою чарівну паличку.

Холлі ледь продерлася крізь натовп до поліцейського відділку. Біля дверей, як часто буває, зібрався натовп. Капрал Тритон намагався всіх заспокоїти. Хай йому щастить. Жах. Принаймні Холлі не доводилося розбиратися з галасливими громадянами.

Двері відділку ЛЕП обсіли незадоволені. Знову почалися вуличні бійки між гоблінами і гномами, тому, як і очікувалося, з'явилася орда розлючених батьків і вимогами звільнити невинних нащадків. Холлі пирхнула. Якби десь і був невинний гоблін, Холлі він іще не зустрічався. Усі камери зараз були зайняті підлітками, які дерли горло, співаючи безглузких пісень, і кидали одне в одного вогняними кулями.

Холлі проштовхалася крізь натовп.

— Пропустіть, — повторювала вона. — При виконанні.

батьки накинулися на неї, мов мухи на варення.

— Мій Грампо не винний!

— Поліцейське свавілля!

Офіцере, не могли б ви передати моїй дитині ковдру? Він без неї не може заснути.

Холлі насунула шолома нижче і намагалася не звертати на відвідувачів уваги. Колись до істоти у формі ставилися з пошаною. Зараз усе геть по-іншому. Тепер форма перетворювала тебе на мішень. «Вибачте, офіцере, я десь загубив свою пляшечку і бородавками». «Перепрошую, пані ельфійко, мій котик заліз на сталактит». Або:

«Якщо у вас, капітане, знайдеться хвилинка, чи не підказали б ви, як дістатися фонтану молодості». Холлі аж здригнулася. Туристи. Своїх проблем вистачає. Пізніше вона дізнається, що й тих побільшає.

У передпокої відділку гном-клептоман обчищав кишені тих, хто стояв у черзі, включаючи офіцера, до якого він був прикутий наручниками. Холлі ляснула його електричним кийком трохи нижче спини. На шкіряних штанях пропалилася дірка.

— Що ти тут робиш, Мультче?

Мультч підскочив, із рукавів у нього посипалися вкрадені речі.

— Офіцере Шорт, — загугнявив він із винуватим виглядом, — я не міг стриматися. Така вже моя вдача.

— Знаю, Мультче. А наша вдача — кинути тебе за ґрати на кілька століть.

Вона підморгнула офіцерові, що заарештував злодюжку.

— Приємно бачити, що ви не втрачаєте пильності.

Ельф почервонів і нахилився, щоб підняти гаманця і значок.

Холлі навшпиньки прокралася повз кабінет Рута, сподіваючись непомітно дістатися свого місця ще до того, як...

— ШОРТ! ІДИ СЮДИ!

Холлі зітхнула. Добре. Починаємо знову.

Вона затиснула шолом під пахвою, розгладила форму та увійшла до кабінету Рута.

Обличчя командира було темним від люті. Та в спокійному стані колір його обличчя був хіба трохи світліший, саме тому він і отримав прізвисько Буряк. Його підлеглі навіть робили ставки на те, скільки ще витримає його серце. Найдовше давали півстоліття.

Командир Рут постукував по руці місяцетром. — Ну? — поцікавився він. — Яка зараз година?

Холлі і сама почервоніла. Спізнилася вона не більше, ніж на хвилину. Із десятків офіцерів іще навіть і близько до відділку не підійшли. Та Рут завжди нападав на неї.

— Магістраль, — пробелькотіла вона. — Усі чотири смуги були забиті.

— Не ображай мене своїми виправданнями! — заревів командир. — Ти знаєш, що таке місто! Тож виходь на кілька хвилин раніше!

Справді, вона знала, що таке Небесне Місто. Холлі народилася і завжди жила в місті. Коли люди почали експериментувати і бурити свердловини в пошуках мінералів, усе більше й більше ельфів

перебралися з фортів у безпечний центр Небесного Міста. Мегаполіс був переповнений, бракувало транспорту. А тепер діяла ще й заборона транспорту в центрі, щоб створити пішохідну зону. Ніби в місті ще недостатньо смердить від усіх тих гномів-селюків, що вештаються вулицями.

Рут має рацію. їй варто виходити трохи раніше. Але вона цього не робитиме. Принаймні, доки всі інші теж не будуть з'являтися вчасно.

— Я знаю, про що ти думаєш, — сказав Рут. — Чому я щодня до тебе прискіплююсь? Чому я ніяк не знайду собі нову жертву?

Холлі не відповіла нічого, усі аргументи і так можна було прочитати в неї на обличчі.

— Я скажу тобі чому. Хочеш?

Холлі ризикнула кивнути.

— Тому що ти дівчина.

У Холлі пальці стиснулися в кулаки. Так вона і знала!

— Але не з тих причин, що тобі здається, — продовжив Рут, — Ти перша дівчина в Реконі. За всю історію. Ти експеримент. Лабораторний пацюк. За кожним твоїм рухом спостерігають мільйони ельфів. На тебе покладено надію. Але існує і багато упереджень проти тебе. Майбутнє сил закону в твоїх руках. І зараз, я би сказав, воно під загрозою.

Холлі заморгала. Такого Рут іще не казав. Як правило, це було щось на кшталт: «Поправ шолом», «Стій струнко» тощо.

— Ти маєш бути бездоганною, Шорт, тобто кращою за всіх інших. — Рут зітхнув і відкинувся на спинку стільця: — Не знаю, Холлі. Після того, що сталося в Гамбургу...

Холлі поморщилася. Гамбурзька справа обернулася на повний провал. Один із тих, кого вона заарештувала, втік на поверхню і спробував знайти притулок у Народа Бруду. Довелося Рутіві зупинити час, викликати допомогу і стирати пам'ять. Поліція згаяла чимало часу. І все через неї.

Командир подивився на анкету, що лежала перед ним на столі.

— Нічого не вийде. Я прийняв рішення. Переводжу тебе до Транспортного підрозділу до капрала Фронд.

— Фронд! — не витримала Холлі. — Та вона ж пустогорова! Ви ж не можете отак просто відправити мене до неї.

Обличчя в Рута стало іще темнішим.

— Можу і відправлю. Чом би й ні? Ти ніколи не викладалася на всі сто... А може, просто така і є. Вибач, Шорт, у тебе була можливість...

І командир повернувся до своїх паперів. Зустріч було закінчено. Холлі залякла на місці. Вона все втратила. Найкраща кар'єра, про яку можна було тільки мріяти, і вона все зіпсувала. Одна-єдина помилка, і про блискуче майбутнє можна було забути. Так нечесно. Холлі відчула, як її охоплює неймовірна лють, та проковтнула її. Зараз не час утрачати голову.

— Командире Рут, сер. Я думаю, що заслужила на ще один шанс.

Рут підвів голову.

— Чому б це?

Холлі глибоко вдихнула.

— Через мій послужний список, сер. Він говорить сам за себе, якщо не рахувати справи в Гамбурзі. Десять успішних операцій. Жодного стирання пам'яті, якщо не рахувати...

— Справи в Гамбурзі,— закінчив Рут.

Холлі вирішила не відступати.

— Якби я була хлопцем... одним із ваших улюблених ельфів... цієї розмови навіть і не сталося б.

Рут сердито сіпнув головою.

— Хвилинку, капітане Шорт...

Його перебило дзижчання одного з телефонів на столі. Потім задзеленчав другий, третій. На стіні за спиною увімкнувся величезний екран.

Рут натиснув кнопку і поєднав усі дзвінки в режимі конференції.

— Так?

— У нас утікач.

Рут кивнув.

— Щось у скопі?

Скопом називали таємну систему стеження, підключену до американських супутників.

— Так, — підтвердив другий співрозмовник. — Сигнал з Європи. Південна Італія. Ніякого прикриття.

Рут вилаявся. Міфічну істоту без прикриття можуть побачити люди. Може, не так уже й погано, якщо утікач — гуманоїд.

— Класифікація?

— Погані новини, командире, — вступив третій співрозмовник. — Маємо дикого троля.

Рут потер очі. Чому таке завжди трапляється під час його чергування?

Холлі чудово його розуміла. Тролі — найжахливіші створіння з тих, що живуть у глибоких тунелях. Вони блукають лабіринтами і полюють на все, що в лиху годину перетне їм дорогу. В крихітному тролоному мозку немає місця для правил або обмежень. Інколи якомусь тролю вдається знайти шахту підйомника. Як правило, концентрований потік повітря їх лякає, але буває і так, що якомусь небезпечному велетню вдається видряпатися на поверхню. Навіть від слабкого світла вони божеволіють із болю і починають крушити все на своєму шляху.

Рут тряхнув головою, відганяючи лихі думки.

— Добре, капітане Шорт. Схоже, у тебе з'явився шанс. — Чи вистачить сил?

— Так, сер, — збрехала Холлі, чудово розуміючи, що Рут одразу б усунув її від справи, якби дізнався, що вона не виконала Ритуалу.

— Добре. Тоді берися до роботи і вирушай до місця злочину.

Холлі глянула на екран. Скоп показував чіткий малюнок італійського містечка. До людських будинків через поля швидко прямувала червона точка.

— Усе ретельно розвідай і відрепортуй. Навіть не намагайся наблизитися до нього сама. Викликай службу вилову. Зрозуміло?

— Так, сер.

— Минулого кварталу через напади тролів ми втратили шістьох. Шістьох чоловіків. І це під землею, на знайомій території.

— Зрозуміло, сер.

Рут скептично скривив губи.

— Ти зрозуміла, Шорт? Справді?

— Гадаю, що так, сер.

— Ти колись бачила, що може зробити троль із кістками і плоттю?

— Ні, сер. Не зблизька.

— Добре. Хай сьогодні таке не трапиться вперше.

— Зрозуміло.

Рут уважно на неї подивився:

— Не знаю, в чому справа, капітане Шорт, але коли ти починаєш зі мною погоджуватися, я починаю неабияк нервуватися.

У Рута були всі підстави так себе відчувати. Якби він знав, до чого призведе це завдання, він би тієї ж миті подав у відставку. Сьогодні вночі зміниться історія. І то будуть зміни, не схожі на відкриття радіо або перший крок людини на Місяці. Скоріше, щось на кшталт

іспанської інквізиції або загибелі «Гінденбурга». Погані події і для людей, і для ельфів. Погані геть для всіх.

Холлі одразу попрямувала до підйомників. Побалакати вона дуже любила, але зараз дівчина рішуче стиснула губи. Єдиний шанс, ось він. Вона нічому не дозволить вивести її з рівноваги.

Біля платформ вишикувалася звична черга бажаючих отримати візу на відпочинок, та Холлі помахала значком і пройшла без зупинки. Один гном відмовився її пропустити.

— Як сталося, що всі з ЛЕП так і лізуть нагору? Чому ви вважаєте себе такими особливими?

Холлі видихнула через ніс. Увічливість будь-коли.

— Поліцейські обов'язки, сер. Вибачте, будь ласка.

Та гном лише розправив плечі.

— Я чув, що в ЛЕП лише прикриваються виконанням обов'язків, а насправді просто хочуть подивитися на місячне світло. Отаке кажуть.

Холлі спробувала посміхнутися. Вийшло так, ніби вона відкусила лимон.

— Той, хто це каже, дурник... сер. Офіцери Рекону піднімаються на землю лише тоді, коли це необхідно.

Гном спохмурнів. Схоже, він сам вигадав ці плітки і тепер образився, що Холлі назвала його дурником. Та коли він це зрозумів, вона вже пройшла через подвійні двері.

На неї чекав Фоулі. Такий собі кентавр-параноїк, переконаний, що всі людські спецслужби спостерігають за його транспортною системою. Щоб вони не могли прочитати його думки, він завжди носив капелюшка із фольги.

Коли в дверях з'явилася Холлі, він одразу ж на неї накинувся:

— Ніхто тебе не бачив?

Холлі задумалася.

— ФБР, ЦРУ, МІ-6. Ой, а іще УВБ.

— Що за УВБ? — спохмурнів кентавр.

— Усі в будинку, — підколола його Холлі.

Фоулі підвівся зі стільця і поцокотів до неї.

— Дуже смішно, Шорт. Жартуєш, як завжди. Мені здавалося, що справа в Гамбурзі позбавила тебе зухвальства. На твоєму місці я би думав про те, що маю виконати.

Холлі стала серйозною. Він має рацію.

— Добре, Фоулі. Розкажи.

Кентавр тицьнув на плазмовий екран, куди передавалося зображення з європейських супутників.

— Ця червона точка — троль. Він рухається в напрямку Мартіни Франка, невеличкого містечка поблизу Бриндізи. Наскільки відомо, він вибрався через шахту E7. Проводилося охолодження після підйому, і саме тому ця потвора іще не перетворилася на хрумкий шашличок.

Холлі поморщилася. Чудово.

— Нам пощастило, що він натрапив на їжу. Десь годину чи дві був зайнятий потрошінням корів, тож ми виграли трохи часу.

— Корів? — не втрималася Холлі. — Який же він на зріст?

Фоулі поправив капелюха.

— Троль-бик. Дорослий. Сто вісімдесят кіло, ікла, немов у дикого кабана. Дуже дикого.

У Холлі аж у горлі пересохло. Як же добре служити в Реконі, а не у Виліві.

— Добре. Що у вас для мене?

Фоулі потягся через стіл. Вибрав щось схоже на трикутний наручний годинник.

— Локатор. Ти знайдеш його, ми знайдемо тебе. Рутина.

— Відео?

Кентавр прикріпив маленький циліндр на спеціальне кріплення на шоломі Холлі.

— Передає все, що ти бачиш. Ядерна батарея. Діє необмежений час. Мікрофон активується, щойно ти починаєш говорити.

— Добре, — кивнула Холлі. — Рут казав, що мені варто взяти зброю. На всяк випадок.

— Уже, — відповів Фоулі. Він витяг із купи на столі платиновий пістолет. — «Нейтрино-2000». Остання модель. Навіть у хлопців із тунелів такого немає. Можеш сама вибирати, як обсмажити ворога. Трохи, добре або так, щоб хрустіло? Переключаєш режим тут. Він також живиться ядерною енергією, тож обережніше. Ця крихітка переживе тебе на тисячу років.

Холлі сунула легеньку зброю в кобуру під пахву.

— Я готова... Здається.

Фоулі гмикнув:

— Сумніваюся. Ніхто не готовий зустрітися з тролем.

— Дякую, що ти в мене віриш.

— Віра — це незнання, — мудро проголосив кентавр. — Якщо ти почувася хоробрим, то це тому, що чогось не знаєш.

Холлі хотіла заперечити, та утрималася. Можливо тому, що десь у глибині душі вважала, що кентавр має рацію.

Підйомники рухалися завдяки магмі, що підіймалася через шахти із глибин землі. Техніки ЛЕП під керівництвом Фоулі сконструювали титанове яйце, яке могло триматися на потоці магми. Підйомники мали власні двигуни, але щоб швидко дістатися поверхні, вистачало потужної течії, що підіймалася від земного ядра.

Фоулі провів її повз довгу шеренгу платформ до підйомника E7. Не сказати, щоб той мав достатньо міцний вигляд для подорожі на потоках магми. Ззовні він був обпалений та вкритий слідами ударів.

Кентавр ніжно поплескав підйомник.

— Цей малюк працює уже п'ятдесят років. Найстаріша модель!

Холлі мало не вдавилася. Вона і так нервується, лише подумає про подорож нагору, а тут іще на такому мотлоху.

— А коли його списують?

Фоулі почухав волохатий живіт.

— Стан у нього відмінний, тож лише в разі летального кінця.

Холлі зняла гумову печатку і зі скрипом відчинила дверцята. Підйомник було створено не заради комфорту. Місця ледь вистачало, щоб сидіти, не чіпляючи приборів.

— А це що таке? — вказала Холлі на сірувату пляму на підголівнику.

Фоулі переступив із ноги на ногу.

— Е-е-е... мозкова рідина, здається. Високий тиск, от і витекла під час останньої подорожі. Але ми вже все полагодили. І офіцер вижив. IQ зменшився на кілька пунктів, але вижив. І може харчуватися рідиною.

— Тоді гаразд, — саркастично зауважила Холлі, протискаючись через переплетіння кабелів.

Фоулі закріпив на ній ремінь безпеки, перевірів, чи добре його натягнуто.

— Готова?

Холлі кивнула.

Кентавр стукнув пальцем по мікрофону на шоломі.

— Лишайся на зв'язку, — сказав він і зачинив за собою двері.

«Не думай», — наказала Холлі сама собі. Не думай про розпечену магму, яка зараз підхопить крихитний транспортер. Не думай, як тебе потягне до поверхні з такою силою, що ти мало не вивернешся навиворіт. І звісно, не думай про кровожерливого троля, готового встромити в тебе свої ікла. Жодної думки. Не думай ні про що... Запізно.

У навушниках пролунав голос Фоулі.

— Готовність двадцять секунд, — сказав він. — Ми на секретній частоті, на випадок, якщо Народ Брудю почне спостерігати за підземним світом. Ніколи не знаєш, чого від них чекати. Якось нас перехопив нафтовий танкер із Близького Сходу. Ото було галасу!

Холлі поправила мікрофон.

— Зосередься, Фоулі. Моє життя в твоїх руках.

— Ага... Вибач. Ми по рейках спустимо тебе до шахти E7, там якраз піднімається хвиля. Рахуєш до ста, і ти сама собі господиня.

Холлі кивнула, стиснувши пальцями подвійний джойстик.

— Усі системи перевірено. Запускай.

Зі свистом увімкнувся двигун. Маленький транспортер підстрибнув, і Холлі забовтало, як зернятко у брязкальці. Вона ледь почула голос Фоулі, що пролунав у вусі.

— Ти вже на другому рівні. Приготуйся до зльоту, Шорт.

Холлі витягла з панелі гумовий циліндрик і закусила його зубами. Що з того, що маєш радіо, якщо проковтнеш язика. Вона активувала зовнішні камери і вивела зображення на екран.

На неї насувався вхід до E7. Повітря мерехтіло дивним сяйвом. Із шахти вилітали білі гарячі іскри. Ревіння Холлі не чула, але могла собі уявити. Дикий вітер завивав, немов мільйони тролів.

Пальці стиснули джойстик. Перед тим як рвонути вперед, транспортер здригнувся. Ні знизу, ні зверху нічого. Пустота. Безодня. Немов мураха падала в ринву.

— Чудово, — прохрипів голос Фоулі. — Не загуби сніданок. Американські гірки відпочивають.

Холлі кивнула. Говорити вона не могла. Із тим циліндриком у роті. Кентавр усе одно бачив її на камері.

— Сайонара, дорогенька, — сказав Фоулі та натиснув на кнопку.

Транспортер гойднувся і потяг Холлі в безодню. Шлунок скрутило вузлом, немов сила гравітації волочила її до центру землі.

Сейсмологічна секція не один раз брала звідси проби й отримувала 99,8 відсотка вірогідності дістатися поверхні за допомогою лави. Але ж лишалися ті 0,2 відсотка.

Здавалося, що падіння триватиме вічність. І саме тоді, коли Холлі вже морально приготувалася перетворитися на купку попелу, вона відчула. Незабутні вібрації. Таке відчуття, немов зовні, поза межами її крихтної сфери, світ розірвало на частини. Ну от.

— Течія, — виплюнула вона слово, не виймаючи циліндра з рота.

Може, Фоулі щось і відповів, та вона його вже не чула. Вона і сама себе не чула, але побачила, як на екрані з'явилися завихрення.

Потік підхопив її, немов ураган, і закрутив маленький транспортер. По обшивці загрыюкали напіврозплавлені уламки каміння, підштовхуючи маленьку шкаралупку до стін тунелю. Холлі відчувала, як тремтить джойстик.

У замкненому просторі жар був нестерпний, вистачило б, щоб підсмажити людину. Але легені ельфів зроблені з міцнішого матеріалу. Прискорення впивалося в тіло невидимими руками і стягувало м'язи з рук та обличчя. Холлі поморгала, щоб змахнути з повік солоний піт і мати можливість сконцентруватися на моніторі. Магма повністю заволоділа транспортером, потік був дуже сильний. Щонайменше сім балів. Завширшки він був метрів із п'ятсот. Навколо неї кружляла і шипіла строката помаранчева магма, шукаючи на металевій обшивці слабке місце.

Транспортер зітхав і скаржився, п'ятдесятирічні заклепки намагалися вискочити. Холлі тряхнула головою. Перше, що вона зробить, коли повернеться, дасть добрячого стусана Фоулі. Вона відчувала себе горішком у шкаралупці на зубах у гнома. Приреченою.

Транспортер підстрибнув, немов його вдарили величезним кулаком, задзеленчав метал обшивки. Замерехтіла лампочка тиску. Холлі відчула, як стискається голова. Очі вискочать першими — немов стиглі ягідки.

Вона перевірила прибори. За двадцять секунд мине найгарячішу зону, температура за бортом знизиться. Двадцять секунд здалися вічністю. Холлі опустила візор шолома, щоб захистити очі. Лишилося останнє скупчення каміння.

Раптом усе прояснилося, і вона попливла вгору на м'якому струмені гарячого повітря. До зовнішньої сили підключилися двигуни транспортера. Не можна гаяти часу і розраховувати лише на течію.

Над нею, в колі неонового світла, з'явилася зона доків. Холлі розвернула свій кораблик горизонтально і спрямувала носом до вогників. Обережніше. Не один офіцер дістався аж сюди, а потім проскочив повз порт і згаяв час. Та Холлі не така. У неї все виходило без жодних зусиль.

Вона востаннє натиснула на важіль і без зусиль пододала кінцеву сотню метрів. Маневруючи за допомогою руля, що був під ногами, вона вправно пройшла крізь коло вогників і зупинилася на платформі. Крутнулися стрижні, і транспортер закріпився. Безпечно.

Холлі похлопала себе по грудях і відстебнула ремінь безпеки. Відчинила двері, і в кабінку повіяв свіжий вітерець. Ніщо в світі не могло порівнятися з отим першим подихом після підйому. Вона глибоко вдихнула, немов висмикнула сталевий прут із легень. Як Народ узагалі наважився покинути поверхню? Інколи їй хотілося, щоб предки лишилися нагорі й вигнали б звідси Народ Брудю, та занадто багато було тих брудних. На відміну від ельфів, що могли народжувати одну дитину раз на двадцять років, Народ Брудю розмножувався, немов гризуні. Кількість отримала перемогу над магією.

Хоча нічне повітря давало справжню насолоду, Холлі одразу учула сліди хімікатів. Народ Брудю знищував усе, чого торкався. Звісно, в бруді вони вже не жили. Принаймні, не в цій країні. Ні. Великі красиві помешкання, у яких для всього знаходилася своя кімната — для сну, їжі, — навіть була окрема кімната, щоб сходити в туалет! В оселі! Холлі здригнулася. Тільки уявити, ходити в туалет у власному домі. Огідно! Єдиною метою цієї процедури було повернути мінерали в землю, але Народ Брудю і це умудрився зіпсувати, обробляючи... те, що потрібно повернути землі... хімікаліями. Якби кількості років тому хтось сказав, що люди видалятимуть із добрива поживні речовини, вона порадила б йому просвердлити дірки в черепі та провітрити мозок.

Холлі дістала крила. Подвійні овальні крильця з мотором. Вона аж застогнала. Бабка! Як вона ненавидить цю модель. Бензиновий двигун! Ще їй важча за свиню, що борсалася в грязюці, От «Колібрі Z-7» — транспорт. Майже безшумні, із сонячною батареєю, підключеною до супутника, — та на них двічі можна земну кулю обігнути. Клята економія бюджету!

Локатор на зап'ястку заблимав. Зв'язок відновився. Холлі вийшла на платформу. Вона була всередині замаскованого земляного насипу, відомого як ельфійський порт. Власне, раніше ельфи в таких і жили,

поки не спустилися під землю. Особливих технологій тут не було. Лише кілька моніторів і пристрій самознищення, на випадок, якщо доки викриють.

На екранах нічого не було. Чисто. Пневматичні двері лише трохи покривилися, коли троль крізь них продирався, проте все інше було в робочому стані. Холлі пристебнула крила і зробила крок у зовнішній світ.

Італійське нічне небо було прохолодним і хрумким, з ароматом оливкової олії та вина. В сухій траві стрекотали цвіркуни, в зоряному світлі пурхали метелики. Холлі не втрималася від усмішки. Заради цього варто було й ризикнути.

До речі, про ризик... Вона перевірила локатор. Сигнал значно підсилювався. Троль був майже під стінами міста! Природою вона помилується, коли виконає завдання. Зараз час діяти.

Холлі смикнула за шнур на плечі та завела мотор крил. Нічого. Вона мовчки вилаялася. Кожна дитина Небесного Міста могла літати на «Колібрі» коли їй заманеться, а офіцери ЛЕП не мали нічого кращого за цей мотлох. Вона знову смикнула шнур. І знову. З третього разу той завівся і виплюнув у повітря стовп диму.

— Вчасно, — пробурмотіла вона і піддала газу.

Крила розкрилися і без зусиль підняли капітана Холлі Шорт у нічне небо.

Тепер троля можна було легко вистежити навіть і без локатора. Він лишав за собою слід, якому б позаздрив будь-який екскаватор. Холлі спустилася нижче і полетіла по слідах троля, обминаючи дерева і скупчення туману. Кремезна істота продерлася крізь виноградник, перетворила кам'яну стіну на купу щебінки і змусила собаку сховатися під тинном. Потім нашттовхнулася на корів. Видовище було не з приємних. Не будемо вдаватися в деталі, просто скажемо, що від бідолашних тварин майже нічого не лишилося, крім копит і рогів.

Сигнал локатора став гучнішим. Гучніше — означає ближче. Холлі побачила внизу місто, що прилаштувалося на верхівці пагорба. Місто оточувала середньовічна стіна. У більшості вікон іще горіло світло. Час для магії.

Багато того, що приписують Народові, лише легенди. Але певну магічну силу вони мають. Дар зцілювати, месмер і захист — лише кілька прикладів такої сили. Власне, захист — неправильна назва. Насправді ельфи переводять свою вібрацію на таку частоту, що їх важко побачити. Люди можуть помітити лише мерехтіння світла в повітрі, якщо добре придивлятимуться, але таке трапляється напрочуд рідко. А

якщо і трапляється, то мерехтіння пояснюють тим, що випаровується вода. Народ Бруду — майстри вигадувати складне пояснення простому феномену.

Холлі увімкнула захист. Довелося докласти трохи більше зусиль, ніж звичайно. На лобі виступили краплинки поту. Негайно треба провести Ритуал, подумала дівчина. І чим скоріше, тим краще.

Думки відволікло якесь занепокоєння внизу. Щось порушило гармонію нічних звуків. Холлі поправила крила і полетіла подивитися. Лише подивитися, нагадала вона собі. Усе інше не її робота. Офіцерів Рекону направляють вистежувати, а виловом займаються хлопці зі спеціального відділку.

Троль був просто під нею. Він трошив стіну міста, і та розсипалася під його міцними пальцями, немов печиво. Холлі забракло повітря. Ну і страхіття! Великий, як слон, і в десять разів сердитіший. Навіть гірше, ніж сердитіший. Він був переляканий.

— Контроль, — сказала Холлі в мікрофон. — Утікача вистежено. Ситуація критична.

На іншому кінці почувся голос самого Рута.

— Поясніть, капітане.

Холлі направила на троля камеру.

— Утікач продирається крізь стіну. Контакт не уникнути. Як далеко звідси Служба Вилову?

— їм потрібно щонайменше п'ять хвилин. Ми ще в шахті.

Холлі прикусила губу. Рут у шахті?

— Дуже довго, командире. Через десять секунд усе місто вибухне... Я рушаю туди.

— Ні, Холлі... Капітане Шорт. У тебе немає запрошення. Ти знаєш правила. Лишайся на своїй позиції.

— Але, командире...

Рут її обірвав.

— Ні! Жодних але, капітане. Тримайтеся подалі. Це наказ!

У Холлі скипіла кров. Мабуть, на мозок вплинули пари бензину. Що робити? Яке рішення буде правильним? Життя або накази?

Тут троль прорвався крізь стіну, і нічну тишу пронизав голосок дитини.

— Аіуто! — кричала вона.

На допомогу. Ось і запрошення. Можна більше не чекати.

— Вибачте, командире. Троль божеволіє від світла, а там діти.

Вона ясно бачила червоне від люті обличчя Рута, коли почула його голос.

— Не смій, Шорт! Або наступні сто років чиститимеш багнуку!

Дарма. Холлі вимкнула мікрофон і кинулася туди, де був троль.

Капітан Шорт притиснула руки до боків і влетіла в діру. Опинилася в ресторанчику. Тут було повно людей. Троль, тимчасово засліплений електрикою, розгублено крутився по центру зали.

Усі мовчали. Навіть дитина більше не кричала. Усі сиділи, роззявивши рота, і ситуація була тим більше комічною, що на головах у гостей були яскраві паперові капелюшки. День народження святкують. Офіціанти застигли з величезними тацями, заставленими тарілками з макаронами. Пухкі італійські малюки позатуляли очі долонями. Спочатку все так і починається: приголомшлива тиша. Потім починають кричати.

На підлогу впала пляшка вина. Вона перша порушила тишу. Потім настав хаос. Холлі поморщилася. Крик тролі ненавидять майже так само, як і світло.

Троль підняв свої велетенські руки і зі свистом замахнувся кулаками. Класична поведінка хижака. Тварюка збирається перейти до наступу.

Холлі витягла зброю і переключила режим. Убивати його вона не може за жодних обставин. Навіть для того, щоб урятувати людей. Але його можна вивести з ладу, поки сюди дістануться хлопці зі Служби Вилову.

Вона прицілилася до вразливого місця внизу шиї та випустила в троль концентрований іонний промінь. Велетень спотикнувся, зробив кілька непевних кроків і дуже розсердився.

«Добре, що я під захистом», — подумала Холлі. Невидима. Спостерігач побачить лише пульсуючий синій промінь, що з'явився просто з повітря.

Троль повернувся до неї, по плечах у нього розсипалося скуйовджене волосся.

Без паніки. Він мене не бачить.

Троль схопив стіл.

Невидима. Абсолютно невидима.

Він розмахнувся непевною рукою і запустив його.

Повітря лише трохи здригнулося.

Стіл летів їй прямо в голову.

Холлі відсахнулася. Спізнилася на секунду. Стіл зачепив пристрій за спиною і збив бензиновий бак. Той відскочив угору, лишивши за собою шлейф вогненебезпечної рідини.

В італійських ресторанах, щоб ви знали, повно свічок. Бак пролетів прямо крізь великий канделябр. Спалахнуло полум'я. Палаючі краплини бензину смертельним феєрверком посипалися на троля. Холлі теж кинулася на нього.

Він її бачив. Жодних сумнівів. Він мружився на неї, намагаючись розгледіти в ненависному світлі. Її захист зник. Магія скінчилася.

Холлі звивалася в лапах троля, та дарма. Пальці чудовиська були завбільшки з банани, але значно твердіші. Вони легко б розчавили їй ребра. Гострі, мов голки, кігті уп'ялися в цупку тканину комбінезона. Будь-якої миті тканина не витримає, і їй прийде кінець.

Думати Холлі не могла. В ресторані здійснюється галас. Троль вишкірив ікла: намагався вхопити шолом гнилими зубами. Навіть крізь фільтр Холлі відчувала огидний сморід з його рота. Повіяло горілим волоссям: у троля загорілася спина.

Зелений язик тварюки Потягнувся до візора, з нього капала слина. Візор! Ось воно! Єдиний шанс.

Холлі дотяглася вільною рукою до кнопок на шоломі. Тунельні фари. Дальнє світло.

Вона натиснула на кнопку, і 800 ватт нефільтрованого світла вирвалося із лампочок над її очима.

Троль відсахнувся і заревів від болю. На полицях бару задзеленчали пляшки і склянки. Бідолашна істота не витримала. Переляканий, у вогні, а тепер іще і засліплений. Крихітним мозком заволоділи шок і біль. І мозок відмовився працювати. Троль комічно й незграбно клацнув щелепами. Холлі відкотилася, щоб не потрапити під ікла.

Запанувала тиша. Коли-не-коли дзенькало скло, потріскувала палаюча волосинка або хтось схлипував. Холлі піднялася на тремтячі ноги. За нею спостерігало багато очей. Людських очей. Вона була на сто відсотків видима. І таємниці ці люди не зберігатимуть. Така вже це нація. Обожнюють розповсюджувати плітки.

Вона підняла розкриті долоні. Жест миру.

— Скузатемі тутті, — легко зірвалися з язика слова. Вибачте за все.

Італійці дуже люб'язно відповіли, що нічого, нічого.

Холлі повільно сунула руку в кишеню і витягла невеличку сферу. Поклала її по центру на підлогу.

— Гуардате, — сказала вона. Дивіться.

Усі подалися вперед, щоб роздивитися маленьку сріблясту кульку. Вона цокала, швидше і швидше, немов лічильник бомби. Холлі повернулася до сфери спиною. Три, два, один...

Бум! Шарах! Масова непритомність. Нічого серйозного, просто через сорок хвилин усі відчують головний біль. Холлі зітхнула. В безпеці. На якийсь час. Вона підбігла до дверей та опустила клямку. Ніхто не зайде і не вийде. Хіба що крізь дірку в стіні. Потім вона побризкала на троля ресторанним вогнегасником, сподіваючись, що той не прийде до тьми від крижаної піни.

Холлі оглянула безлад, який вона вчинила. Погано, нічого не скажеш. Гірше, ніж у Гамбурзі. Рут заживо здере з неї шкіру. Краще вже з тролем зустрітися. Кар'єрі кінець, це вже точно, але раптом це стало і не так уже важливо, під ребрами запекло, і скроні стиснув гострий біль. Може, трохи відпочити? Хвилиночку. Щоб зібратися з силами і гідно зустріти Службу Вилову.

Холлі навіть стільця не стала шукати. Ноги підкосилися, і вона впала на картатий лінолеум підлоги.

Прокинутись і побачити бульдоже обличчя командира Рута — такого й ворогу не побажаєш. Холлі блимнула і розплющила очі. На хвилину їй здалося, що вона побачила в очах командира щось схоже на занепокоєння. Але тієї ж миті воно змінилося на звичну лють.

— Капітане Шорт! — рывкнув він так голосно, що їй мало не знесло голову. — Що тут відбулося?

Дівчина непевно підвелася на ноги.

— Я... Тут... Було... — Язик зовсім не слухався.

— Ви порушили наказ. Я сказав вам не лізти! Ви знаєте, що заходити до людських помешкань без запрошення не можна.

Холлі тряхнула головою, намагаючись сфокусувати зір.

— Я отримала запрошення. Дитина покликала на допомогу.

— Дуже важко довести, Шорт.

— Існують прецеденти, сер. Справа капрала Роува. Суд присяжних вирішив, що крик жінки про допомогу можна вважати запрошенням зайти в помешкання. До того ж, ви теж тут. Отже, ви теж отримали запрошення.

— Гм. — Рута її слова не переконали. — Тобі просто пощастило. Усе могло скластися набагато гірше.

Холлі подивилася навкруги. Так, могло скластися набагато гірше.

Ресторан був геть розтрощений, сорок непритомних відвідувачів чекали вирішення своєї долі. Техніки уже прилаштували до їхніх скронь мініатюрні електроди.

— Довелося попрацювати, щоб біля дверей не з'явилося півміста.

— А дірка?

Рут хмикнув.

— Сама подивись.

Холлі підвела очі. Техніки підключили голограмне покриття і наклали на пролом зображення

непошкодженої стіни. Голограми рятували, коли потрібна була негайна допомога, проте були не дуже надійними. Якби хтось вирішив придивитися до стіни уважніше, одразу б помітив, що та була напівпрозорою. В такому разі техніки зверху вмикали іще одне зображення, ідентичне першому. Але люди в піцерії були в такому стані, коли цікавитися стінами аж ніяк не хочеться, а коли вони прийдуть до тями, стіну уже полагодить Телекінетичний Підрозділ, а все, що сталося, зникне з пам'яті.

Із туалету вискочив офіцер Служби Вилову.

— Командире!

— Так, сержанте?

— Там людина, сер. Зтирач до неї не дістав. І вона йде сюди. Зараз з'явиться, сер!

— Захист! — рявкнув Рут. — Усім!

Холлі спробувала. Доклала неабияких зусиль. Але нічого не вийшло. Магія зникла. Із туалету вийшов малюк із сонними очима. Він тицьнув пальчиком прямо в Холлі:

— Чао, фоллетта, — сказав він, заліз на батькові коліна і знову заснув.

Рут переключився на видимий спектр. І був він сердитішим, ніж хвилину тому, якщо таке взагалі можливо.

— Що сталося із твоїм захистом, Шорт?

У Холлі пересохло в горлі.

— Стрес, командире, — спробувала відбредатися вона.

Рут не купився.

— Брешеш, капітане. Ти не в формі, так?

Холлі мовчки кивнула.

— Коли ти востаннє виконувала Ритуал?

Дівчина закусила губу.

— Я б сказала... десь... чотири роки тому, сер.

У Рута мало очі не вискочили.

— Чотири... Чотири роки? Дивно, що ти взагалі так довго протрималася! Виконай його зараз. Сьогодні! Не повернешся під землю, доки не відновиш сили. Ти наражаєшся на небезпеку сама і підводиш своїх колег-офіцерів!

— Так, сер.

— Візьми у когось із Вилову «Колібрі» й лети до старої країни. Сьогодні повний місяць.

— Так, сер.

— І не думай, що я все забуду. Поговоримо, коли повернешся.

— Так, сер. Добре, сер.

Холлі повернулася, щоб іти, та Рут кашлянув, привертаючи увагу.

— Іще, капітане Шорт...

— Так, сер?

Обличчя командира набуло фіолетового відтінку, і якби його не знати, можна було б подумати, що він соромиться чогось.

66

— Ви добре попрацювали. Усе могло скінчитися гірше, набагато гірше.

Холлі забликала. Може, її і не викинуть із Рекону.

— Дякую, сер.

Рут щось буркнув, і обличчя в нього стало звичного червоного кольору.

— А тепер геть звідси, і не повертайся, доки не накачаєшся магією по самісінькі гострі вуха!

Холлі зітхнула. От тобі і вдячність.

— Так, сер. Уже іду, сер.

ГЛАВА 4: ВИКРАДЕННЯ

ГОЛОВНОЮ проблемою для Артеміса була локація: як вистежити лепрекона. Ці істоти такі хитрі, що вештаються світом уже тисячі років, і нікому ще не вдалося зняти їх на фото чи відео. Ніхто навіть не спробував надурити людей, як то було з Лохнеським чудовиськом. Не дуже товариські ці зелені хлопці. Та ще й кмітливі. Нікому не вдалося прибрати до рук їхнє золото. Але ж і Книгу знайти ще нікому не вдалося. А якщо в тебе є ключ, то відгадати загадку дуже просто.

Артеміс викликав Батлерів до свого кабінету і звернувся до них із-поза невеличкої кафедри.

— Існують певні ритуали, які має здійснити кожен ельф, щоб відновити рівень магії, — пояснив Артеміс.

Батлер і Джульєтта кивнули, немов це була цілковито нормальна лекція.

Артеміс перегорнув кілька аркушів копії Книги і зупинився на виділеному абзаці.

— Твій дар походить від землі,
їй маєш бути вдячний ти.
Візьми зернятко і коли
Зійдуться дуб і повний місяць,
А ще вода, що поверта,
Зернятко ти сховай
Неподалік.
Дар поверни у землю.

Артеміс закрив текст.

— Зрозуміло?

Батлер і Джульєтта слухняно кивнули, проте обличчя в них були спантеличені.

Хлопець зітхнув.

— Лепрекони прив'язані до певних ритуалів. Дуже особливих, мушу додати. Можемо цим скористатися, щоб якогось із них вистежити.

Джульєтта підняла руку, хоча була на чотири роки старша за Артеміса.

— Так?

— Справа в тому, Артемісе... — нерішуче сказала вона, смикаючи пасмо білявого волосся, що не одному хлопцю здалося б дуже привабливим. — Щодо лепреконів...

Артеміє спохмурнів. Поганий знак.

— Твоя думка, Джульєтто?

— Лепрекони... Ти ж знаєш, що їх не існує, чи не так?

Батлер зморщився. Сам винен. Так і не вистачило часу розказати сестрі, у чому полягає їхня місія.

Артеміс із докорою подивився на слугу.

— Ви з Батлером ще не обговорювали справу?

— Ні. А мали?

— Звісно. Може, він вирішив, що ти над ним сміятимешся?

Батлер мало не підстрибнув. Саме це він і подумав. Джульєтта єдина наважувалася сміятися над ним і робила це напрочуд регулярно. Більшості вистачало одного-єдиного разу. Лише одного.

Артеміс прочистив горло.

— Припустімо, що ельфи існують, і я не якийсь там дурник, що вигадує казна що.

Батлер лише кивнув. Джульєтту це не переконало.

— Добре. Отже, як я уже сказав, Народ має виконувати особливий ритуал, щоб відновити свої сили. Згідно з перекладом, вони мають узяти жолудь із давнього дуба, що росте там, де ріка міняє свій напрямок. І повинні вони це зробити під час повного місяця.

В очах Батлера спалахнули вогники.

— Тож усе, що ми маємо зробити...

— Перевірити дані всіх метеорологічних супутників, що я і зробив. Можете мені не вірити, та старих дубів лишилося не так уже й багато, якщо вважати давніми ті, яким понад сто років. Якщо додати закрут річки і повний місяць, маємо рівно сто двадцять дев'ять місць у нашій країні. Маємо встановити за ними спостереження.

Батлер посміхнувся. Спостереження. Нарешті хазяїн розмовляє його мовою.

— І маємо дещо приготувати для нашого майбутнього гостя. — Артеміє передав Джульєтті аркуш паперу А4. — Ось що потрібно змінити в підвалі. Простеж, Джульєтто. Щодо листа.

— Так, Артї.

Артеміс ледь помітно спохмурнів. Із причин, які він не наважувався відкрити навіть собі, він не дуже заперечував, щоб Джульєтта називала його пестливим ім'ям. Так називала його мама.

Батлер почухав підборіддя. Хлопець помітив.

— Питання?

— Так, Артемісе. Цілителька з Хошиміну...

Хлопець кивнув.

— Знаю. Чому ми не захопили її?

— Так, сер.

— Згідно з «Альманахом Народу» Чі Луна, манускриптом сімнадцятого століття, що знайшли в загубленому місті Шшамо: «Якщо ельфи вип'ють міцних напоїв із рук Народу Бруду», — тобто з наших, — «для своїх братів і сестер вони помруть». Тож немає жодних гарантій, що за такого ельфа дадуть хоч унцію золота. Ні, мій друже, нам потрібна свіжа кров. Зрозуміло?

Батлер кивнув.

— Добре. Тепер кілька речей, що знадобляться нам під час прогулянки під місяцем.

Батлер звірився зі списком: похідне спорядження, кілька піднімачів для брів — нічого незвичного, хіба...

— Сонячні окуляри? Вночі?

Коли Артеміс посміхається так, як він це щойно зробив, у вампірів випадають ікла.

— Так, Батлере. Сонячні окуляри. Довірся мені.

Слуга так і зробив. Без жодних вагань.

Холлі активувала термальну катушку на костюмі і перебралася на 4000 метрів. Крильця колібрі виявилися просто неперевершеними. Батарея показувала чотири рисочки заряду — більше, ніж потрібно для швидкої подорожі через Європу до Британських островів. Звісно, правила наказували подорожувати над водою, якщо є така можливість,

але Холлі не могла втриматися, щоб не торкнутися рукою найвищої снігової вершини Альп.

Костюм добре її захищав, проте холоду вдалося пробратися під тканину. На цій висоті місяць здавався неймовірно великим, можна було розрізнити всі до одного кратери на його поверхні. Сьогодні на небі сяяла ідеальна сфера. Магічний повний місяць. Відділ імміграції працює без перерви, бо сьогодні тисячі сумуючих за поверхнею ельфів намагаються вибратися назовні. Багато кому це вдасться, і потім вони влаштують веселу вечірку. Мантию землі пронизували незаконні тунелі, і поліція не могла за всім устежити.

Холлі пролетіла над узбережжям Італії до Монако, а потім перетнула Альпи і попрямувала до Франції. Вона обожнювала літати, як і всі ельфи. Якщо вірити Книзі, колись у них були власні крила, та вони зникли в ході еволюції. Але бажання літати лишилося. Прихильники старої школи вважають, що Народ походить від літаючих динозаврів. Можливо, птеродактилів. У них дуже схожа структура скелетів. Ця теорія пояснює, чому на лопатках у них лишилися кістяні нарости.

Холлі на якусь хвилю захотілося завітати до Діснейленду в Парижі. Там під прикриттям працювало кілька офіцерів ЛЕП, більшість із них — у павільйоні Білосніжки. Тож можна було сподіватися, що Народ Бруду їх не помітить. Але якщо туристи її сфотографують, і світлина опиняться в Інтернеті, Рут уже напевне позбавить її значка. Гірко зітхнувши, Холлі пролетіла повз різнокольоровий дощ феєрверків.

Над Ла-Маншем вона спустилася нижче, майже торкнулася пінних хвиль. Холлі покликала дельфінів, і ті попливли за нею, вистрибуючи з води і намагаючись не відставати. Вона бачила, як погано на них вплинуло забруднення: шкіра вицвіла, на спинах лишилися червоні рубці. І хоча дівчина посміхалася, серце в неї стискалося від болю. Народ Бруду має за це відповісти.

Нарешті попереду з'явився берег. Стара країна. Ейрія, земля, де розпочався час. Наймагічніше місце на планеті. Саме тут 10 000 років тому прадавня ельфійська раса, Де Дананн, боролася проти демона Фоморіанса, і від потужних магічних ударів розкололася земля й утворилася Протока Велетня. Саме тут стояла Ліа Файл, скеля по центру Всесвіту, де коронували королів ельфів, а пізніше і короля-людину Арда Рі. І саме тут, на превеликий жаль, Народ Бруду прилучився до магії, і це призвело до народження наймогутнішої нації людей. На щастя, усі інші люди вважали ірландців божевільними, та ірландці аж ніяк не намагалися спростувати цю теорію. Вони чомусь вбили у свої голови, що кожен ельф таскає за собою горщик із золотом, куди б він не пішов. Так, ЛЕП мав чималенькі запаси, тому що офіцери виконували дуже

небезпечні завдання, та ані монетки ще не потрапило до рук людини. Втім, це не завадило ірландцям бігати за веселками, сподіваючись зірвати надприродний джекпот.

Незважаючи на все те, коли й була якась раса людей, що їх можна було б назвати родичами ельфів, то це були саме ірландці. Може, через їхню ексцентричність, може, через веселу вдачу. І якщо Народ був хоч якось пов'язаний із людством, як проголошує одна із теорій, то саме на Смарагдовому Острові потрібно шукати докази.

Холлі подивилася на мапу на наручному локаторі та переключилася на директорію магічних місць.

Найкращим місцем, звісно, була б Тара поблизу Ліа Файл, але в таку ніч, як сьогодні, кожен ельф, що отримав пропуск нагору, буде гопцювати саме там, тож краще туди й не потикатися.

Було іще одне місце, щоправда, не таке могутнє, зовсім неподалік, на північному сході від узбережжя. Туди легко дістатися з повітря, але для тих, хто приречений ходити по землі, воно майже недосяжне. Холлі натиснула на кнопку і спустилася до вісімдесяти метрів. Вона пронеслася понад найжаченим вічнозеленим лісом, що змінився на залитий місячним сяйвом луг. Луг розрізала срібляста стрічка ріки, що звивалася петлею, і в затишному місті гордовито стояв дуб.

Холлі звірилася з локатором, чи немає поблизу когось живого. Корова за два поля звідси жодної безпеки не становила, тому ельфійка вимкнула двигуни й опустилася під могутнім деревом.

Чотири місяці очікувань. Навіть Батлер, професіонал до мозку кісток, почав боятися тих довгих ночей, сповнених вогкості та комариного дзижчання. На щастя, не кожної ночі місяць був повним.

Усе завжди було однаковим. Вони мовчки йшли до замаскованої схованки, Батлер перевіряв спорядження, Артеміс якийсь час пильно дивився у вічко телескопа. В таку мить здавалося, що природа навколо надто голосна. Батлерові хотілося свиснути, поговорити, зробити що завгодно, аби порушити цю гнітючу тишу. Але Артеміс був напрочуд зосереджений. Він не потерпів би, якби хтось його хоч трошки відволік. Діло є діло.

Сьогодні вони вирушили на північний схід. У місце, куди дістатися було найважче. Батлерові довелося тричі повертатися до джипу, щоб перетягти все спорядження через болото і два поля. Чоботи і штани було зіпсовано. А тепер ще й доведеться сидіти у схованці та відчувати, як під тобою хлюпає вода. Артеміс якимось дивом лишився сухим і чистим.

Схованка була справжнім витвором інженерного мистецтва, і певні оборонні підприємства уже почали виявляти до неї інтерес, проте Артеміс вирішив продати патент міжнародному виробнику спортивних товарів. Схованка-намет складалася з полімерного полотна, натягнутого на каркас зі скловолокна. Шар фольги, схожої на ту, що використовують в НАСА, утримував тепло всередині та захищав камуфляж зовні від перегрівання. Таким чином, жодна тварина, чутлива до тепла, не помітила би їхньої присутності. Спеціальна технологія дозволяла тканині знизу рухатися, заповнюючи кожен вільну ямку, наче рідина. Тут тобі і житло, і схованка, і пункт спостереження. Просто кидаєш пакунок до низинки і смикаєш мотузку.

Але нічого у світі не могло змінити гнітючої атмосфери. Артеміса щось турбувало. Це можна було зрозуміти, побачивши павутинку зморшок, що зібралися в зовнішніх куточках його синіх очей.

Через кілька ночей марного очікування Батлер наважився спитати.

— Артемісе, — нерішуче почав він, — я розумію, що то не моя справа, але я відчуваю, щось не так. І якщо я можу чимось допомогти...

Артеміс трохи помовчав. І ці кілька секунд Батлер спостерігав за обличчям хлопчика. Може, колись і він був хлопчиком...

— Це через маму, Батлере, — нарешті сказав він. — Не знаю, чи вона колись...

І тут замиготів датчик руху.

Холлі повісила крильця на гілку, розстібнула шолом, щоб відпочили вуха. Ельфійські вухка вимагають особливого ставлення — кілька годин у шоломі, і вони почнуть лушитися. Дівчина потерла кінчики. Ні, шкіра не пересохла. Це тому, що вона користувалася зволожувачем, на відміну від своїх колег-чоловіків. Коли вони знімають шоломи, починається завірюха.

Холлі на хвилинку застигла і помилувалася краєвидом. Ірландія на диво мальовнича. Навіть Народ Бруду не зміг її зіпсувати. Поки що... Але дайте їм століть зо два. Перед нею, немов срібляста змійка, текла річка, по її каменистому дну із тихим сичанням котилися хвилі. Над головою скрипів дуб, гілки гойдалися на вітру і чіплялися одна за одну.

Отже, до роботи! Погратися в туриста можна після того, як справу буде завершено. Зернятко. Потрібен жолудь. Холлі нахилилася до землі й розгребла сухе листя та гілочки. Пальці намацали гладеньку поверхню жолудя. Не так уже і складно, подумала вона. Лишилося посадити зернятко, і сили повернуться.

Батлер звирився з портативним радаром, вимкнувши звук, щоб той не видав їхньої схованки. Червоний промінь із летаргічною неквапливістю рушив екраном і раптом... Блим! Фігурка під деревом. Для дорослого замала, для дитини непропорційна. Він повернувся до Артеміса та підняв великий палець. Висока ймовірність.

Артеміс кивнув, приладнав на лоба сонячні окуляри. Батлер не лишився осторонь і перевірів зброю. Гвинтівка в нього була не звичайна. Її сконструювали спеціально для мисливців за кенійською слоною кісткою, і швидкістю вона не відрізнялася від автомата Калашникова. Дворецький купив її в одного урядовця за смішні гроші після страти якогось бракон'єра.

У повній тиші вони поповзли в бік дуба. Маленька фігурка попереду зняла з плечей хитромудрий пристрій і стягла з явно нелюдської голови шолом. Батлер перекинув ремінь гвинтівки через зап'ясток і притулив приклад до плеча. Він активував приціл, і по центру темної фігури засяяла червона цяточка. Артеміс кивнув, і слуга натиснув на спусковий гачок.

Хоча ймовірність була одна на мільйон, але саме цієї миті фігурка нахилилася до землі.

*

Над головою у Холлі щось просвистіло, щось виблиснуло в зоряному світлі. У ельфійки вистачило досвіду, щоб зрозуміти, що вона під вогнем. Дівчина швиденько згорнулася клубочком, щоб мінімізувати ціль.

Вона витягла пістолета і відкотилася за стовбур дуба. Мозок перебирав можливі варіанти. Хто в неї стріляв і навіщо?

Біля дерева на неї чекали. Щось велике, немов гора, але незрівнянно рухоміше.

— Непогана іграшка, — посміхнувся незнайомец і розплющив Холліного пістолета у гігантському кулаці.

Холлі вчасно висмикнула свої пальці, а то б і їх розчавило, як спагеті.

— Здається, без бою ти не захочеш здаватися? — пролунав позаду холодний голос.

Холлі обернулася і відставила лікті, приготувавшись до бою.

— Ні, — мелодраматично зітхнув хлопець. — Не захочеш.

Холлі намагалася здаватися хороброю.

— Тримайся подалі, людино. Ти не знаєш, із ким маєш справу.

Хлопець розреготався.

— Схоже, ельфе, ти не володієш інформацією.

Ельфе? Він знає, що вона ельф.

— У мене є магічний хробак, який перетворить тебе і твого горілу-помічника на свиняче лайно.

Хлопець зробив крок уперед.

— Хоробрі слова, пані. Але брехня до останнього слова. Якби в тебе було щось магічне, ти б уже давно ним скористалася. Ні, вважаю, ти надто довго відкладала Ритуал, а сюди потрапила, щоб відновити свої здібності.

У Холлі забракло слів. Перед нею стояла людина, обізнана зі священними ельфійськими таємницями. Катастрофа. Жах. Кінець мирного існування. Якщо люди дізналися про існування міфічної субкультури, то недовго лишилося до війни. Потрібно щось зробити. В арсеналі лишилася єдина зброя.

Месмер — найнижчий ступінь магії та не вимагає багато зусиль. Із ним можуть упоратися навіть деякі люди. Навіть виснажений ельф за його допомогою подолає людину.

Холлі зібрала рештки своїх магічних здібностей.

— Людино, — сказала вона, і в голосі у неї забринів метал. — Ти підкоряєшся моїй волі.

Артеміс посміхнувся за дзеркальними скельцями окулярів.

— Сумніваюся, — відповів він і чемно вклонився.

Холлі відчула, як тканину костюма на плечі пронизало щось гостре, гаряче, просочене отрутою кураре і сукцинилхоліном на основі хлориду. Тієї ж миті світ розлетівся на кольорові бульбашки, і як Холлі не напружувалася, вона так і не змогла викинути з голови одну думку. Як вони дізналися? Ця думка крутилася в голові, аж доки дівчина не знепритомніла. Як вони дізналися? Як вони дізналися? Як вони...

Артеміс побачив, як після ін'єкції очі ельфа сповнилися болем. На мить йому стало моторошно. Жінка. Несподівано. Жінка, як Джульєтта чи мама. Але відчуття промайнуло, і він знову себе опанував.

— Гарний постріл, — похвалив він і схилився над полонянкою. Точно, дівчина. Ще й красива. Правда, краса в неї своєрідна.

— Сер?

— Гм?

Батлер указав на ельфійський шолом. Він лежав серед листя, там, де

дівчина його впустила. На ньому щось дзижчало.

Артемів підхопив шолом за ремінець і пошукав джерело звуку.

— Ага, ось воно де, — витяг він відеокамеру, тримаючи об'єктив від себе. — Ельфійські технології. Вражає, — пробурмотів він і дістав батарею. Камера замовкла. — Ядерна енергія, якщо не помиляюся. Не можна недооцінювати наших супротивників, маємо бути обережними.

Батлер кивнув і запхав полонянку у великий мішок. Додатковий тягар, який йому доведеться нести через два поля і болото.

ГЛАВА 5: ЗНИКНЕННЯ БЕЗ ВІСТІ

КОМАНДИР Рут пускав отруйний сигарний дим. Хлопці в транспортері мало не задихнулися. Краще вже полювати на троля, ніж дихати цією гидотою.

Звісно, ніхто нічого не казав — бачили, що ще трохи, і бос вибухне.

Фоулі ж, навпаки, чи не насолоду отримував, коли виступав проти начальника.

— Ніяких вонючих цигарок! — рывкнув він, щойно Рут з'явився на порозі. — Комп'ютерам не подобається дим!

Рут вилаявся, переконаний, що Фоулі щойно вигадав про дим. Проте, командир вирішив не ризикувати і не завдавати шкоди комп'ютерам: раптом вони дійсно підвиснуть посеред важливої операції, тому загасив сигару в залишках кави і передав філіжанку гремліну, що пробігав повз.

— Ну, Фоулі, що за тривога? Краще, щоб цього разу вона була справжня!

Кентавр часто здіймав галас через зовсім банальні речі. Колись він навіть переполохався через те, що не побачив людського супутника.

— Цього разу тривога дуже добра, — запевнив його Фоулі. — Чи ліпше сказати, погана? Дуже погана.

У Рута аж у кишках забурчало, немов у жерлі вулкана.

— Наскільки погана?

Фоулі показав на зображення Ірландії на моніторі.

— Утратили зв'язок із капітаном Шорт.

— Чому це мене не дивує? — простогнав Рут і закрив обличчя руками.

— Ми цілий день не випускали її з виду над Альпами.

— Альпи? Вона полетіла над землею?

Фоулі кивнув.

— Знаю, порушення правил. Та всі так роблять.

Командир неохоче погодився. Хто б відмовився від такого виду? Він і сам якось отримав за це догану.

— Так. Давай далі. Коли ми її загубили?

Фоулі вибрав на моніторі потрібну директорію.

— Тут записи з пристрою на її шоломі. Ось Диснейленд у Парижі...

Кентавр перемотав зображення.

— Дельфіни та інші дурниці... Узбережжя Ірландії. Все спокійно. Дивіться, у неї увімкнувся локатор. Капітан Шорт перевіряє розташування магічних місць. Місце п'ятдесят сім висвічується червоним, тож вона прямує туди.

— Чому не Тара?

Фоулі гмикнув.

— Тара? Усі ельфи-хіппі Північної півкулі вистрибують зараз навколо Ліа Файл при повному місяці. Потужний захист, немов усе під водою.

— Гарзд, — процідив крізь зуби Рут. — Продовжуй.

— Як скажете. Не закривайте вуха, — і Фоулі відмотав іще кілька хвилин запису. — Ось. Цікава частина... М'якенько приземлилася, повісила крила. Холлі зняла шолома.

— Не за правилами, — утрутився Рут. — Офіцерам ЛЕП забороняється знімати...

— Офіцерам ЛЕП забороняється знімати шоломи над землею, якщо в шоломі не з'явилось дефектів, — закінчив Фоулі. — Так, командире, ми всі знаємо, що написано в книжечці з правилами. Та скажіть мені чесно, хіба ви ніколи не намагалися подихати свіжим повітрям після кількох годин у небі?

— Ні, — зізнався Рут. — А ви хто? Її хресна-фея чи щось таке? Переходьте до суттєвого!

Фоулі гмикнув у кулак. Що йому подобалося в його роботі, так це піднімати тиск Рutowі. Ніхто інший на це не наважився б. Це тому що всіх інших можна було замінити. Та не Фоулі. Він збудував цілу систему, і якби хтось наважився в неї втрутитися, прихований вірус завдав би неабиякого клопоту нахабним гострим вухам.

— Суттєве. От воно. Дивіться. Раптом Холлі впустила шолом. Мабуть, він упав об'єктивом униз, бо зображення не видно. Проте звук лишився, тому зараз ви все почуєте.

Фоулі зробив аудіосигнал гучнішим, відфільтрувавши фонові звуки.

— Якість не дуже. Мікрофон вбудований у камеру. Тому він теж носом у землі.

— Непогана іграшка, — почули вони голос. Він явно належав людині. Низький. А це означає, що людина доросла.

Рут підняв брови:

— Іграшка?

— Він уважає нашу зброю несерйозною.

— Гм... — Раптом він зрозумів, наскільки важливе це просте речення:
— Вона дістала зброю.

— Зачекай. Далі буде гірше.

— Здається, без бою ти не захочеш здаватися? — втрутився інший голос, і командир стало якось ніяково від нього. — Ні, — продовжив незнайомиць. — Не захочеш.

— Погано, — погодився Рут, і його обличчя зблідло, чого ніколи ще не траплялося. — Схоже на засідку. Ці двоє на неї чекали. Як таке можливе?

Із колонок почувся голос Холлі, напружений, як завжди у мить небезпеки. Командир зітхнув. Принаймні вона лишилася живою. Та компанія поганих новин поповнилася, коли з розмови стало зрозуміло, що вороги не лише погрожують, друга людина демонструє на диво чудову обізнаність із ельфійським життям.

— Він знає про Ритуал!

— Зараз почуєте найгірше.

Рут так і роззявив рота:

— Найгірше?

Знову пролунав голос Холлі. Настала черга мес- меру.

— Ну, зараз вона їм покаже, — пробурчав Рут.

Дарма він сподівався. Месмер не спрацював, крім того він, схоже, насмішив незнайомиць.

— От і все, що ми знаємо про Холлі, — зауважив Фоулі. — Один із цих людей трохи покрутив камеру, і ми втратили зв'язок.

Рут потер лоба.

— Не багато ж ми маємо. Не знаємо, ані який вигляд вони мають, ані їхніх імен. Ми не можемо бути на сто відсотків переконаними, що маємо оголошувати тривогу.

— Хочете доказів? — спитав Фоулі та перемотав запис. — Я їх вам знайду.

Він знову ввімкнув відео.

— Дивіться. Зараз я прокручу повільніше. Один кадр за секунду.

Рут так близько присунувся до монітора, що міг навіть розрізнити пікселі.

— Капітан Шорт виконує посадку. Вона знімає шолом. Нахиляється,

можливо, щоб підняти жолудь, і... от!

Фоулі натиснув на паузу, картинка застигла.

— Не бачите нічого незвичайного?

На серці у командира похололо. В правому верхньому кутку кадру щось з'явилося. На перший погляд щось схоже на промінь світла, та від чого було це світло? Чи може воно віддзеркалилося?

— Можеш збільшити?

— Легко.

Фоулі натиснув кілька клавіш, і зображення збільшилося на чотириста відсотків.

— Не може бути, — видихнув Рут.

На моніторі перед ними був слід від гіподермічного пострілу. Жодних сумнівів. Можна було вважати, що капітан Шорт зникла без вісті. Скоріше за все, вона уже мертва. Проте є невеличка ймовірність, що вороги захопили її в полон.

— Скажи, що в нас іще лишився локатор.

— Так. Сигнал дуже гарний. Вони рухаються на північ зі швидкістю вісімдесят кліків за секунду.

Рут трохи помовчав, обмірковуючи справу.

— Оголошуй тривогу. Нехай хлопці зі служби вилову піднімають свої дупи і мчать сюди. Підготуй їх до підйому на поверхню. Хочу, щоб серед них було двійко техніків. І ти також, Фоулі. Можливо, доведеться зупиняти час.

— Десята нуль чотири, командире. Підключаємо Рекон?

Рут кивнув:

— Давай.

— Покличу капітана Вейна. Він кращий.

— Ні, — заперечив Рут. — Для такої роботи нам потрібен кращий із найкращих. Тобто я. Я сам керуватиму операцією.

Фоулі так здивувався, що не зміг навіть слова сказати...

— Ви... Ви...

— Так, Фоулі. І не дивись на мене так спантеличено. У мене за плечима більше вдалих справ, ніж у будь-кого з наших офіцерів за всю історію відділку. До того ж, я навчався в Ірландії. Іще за часів циліндрів і кийків.

— Але ж то було п'ятсот років тому, і ви були трохи молодшим,

м'яко кажучи.

Рут недобре посміхнувся.

— Не хвилюйся, Фоулі. Я той іще перець. А вік легко компенсує великий пістолет. Нумо, до роботи. Вирушаємо наступним потоком.

Фоулі зробив так, як йому було наказано. Коли у командира так блищать очі, варто стулити пельку і бігти виконувати завдання. Але була іще одна причина, чому Фоулі мовчки погодився. Він раптом зрозумів, що Холлі опинилася в справжній небезпеці. Друзів у кентаврів не так уже й багато, і йому не хотілося втратити одного із тих небагатьох, що він мав.

Артемісу дуже подобалися технічні новинки, але такого обладнання, як у ельфійки, він іще ніколи не бачив.

— Вражає, — пробурмотів він. — Можемо зараз його вивести з ладу, та все одно непогано заробимо на патентах.

Він провів сканером над прибором на руці непритомної дівчини і перекинув інформацію в перекладач на комп'ютері.

— Схоже на локатор. Отже, зараз нас вистежує начальство цього лепрекона.

Батлер мало не вдавився.

— Просто зараз, сер?

— Здається, так. Принаймні, вони спостерігають за локатором...

Раптом Артеміс замовчав, погляд у нього затуманився, — в мозку спалахнув електричний заряд і з'явилася якась ідея.

— Батлере?

У слуги закалатало серце. Він упізнав цей тон. Хазяїн щось придумав.

— Так, Артемісе?

— Той японський китобій. Що затримала адміністрація порту. Він іще в доках?

Дворецький кивнув.

— Гадаю, що так.

Артеміс покрутив локатор.

— Добре. Відвези нас туди. Здається, настав час, коли наші маленькі друзі мусять дізнатися, із ким мають справу.

Рут приготувався з неймовірною швидкістю — дуже не схоже на старшого офіцера ЛЕП. Як правило, процедура розтягувалася на місяці,

потрібно було зібрати кілька нудних нарад, узгодити усі деталі. На щастя, Рут був досить впливовою особою.

Добре було знову надягти форму, і Руту навіть удалося переконати себе, що комбінезон зовсім не малий. А тисне через все те обладнання, що напхали в кишені. Додатковою зброєю Рут не переймався. Усе, чого йому хотілося, — крил на спині і мультифазовий трьохбарельний бластер із водним охолодженням у кобурі на поясі, найпотужніша зброя в підземному світі. Старенький, звісно, але ж Рут виграв із ним не одну битву і почувався справжнім офіцером при виконанні.

Найближчою шахтою до місця, де захопили Холлі, була E1: Тара. Не кращий варіант для такої місії, проте місяць іще світитиме не довше двох годин, і на польоти над землею часу не вистачить. Якщо вони хочуть уладнати справу до сходу сонця, важлива кожна хвилина. Рут наказав, щоб для команди приготували всі активні транспортери, і без вагань відсунув групу туристів, що чекали на свою чергу вже понад два роки.

— Переживуть, — рывкнув він на турагента, що прийшов скаржитись.
— Більше того, я припиняю всі розважальні рейси, доки не мине криза.

— А коли вона мине? — пискнула роздратована гномиха і витягла блокнота, ніби збиралася писати звіт.

Рут виплюнув залишок сигари на підлогу і розтер підбором. Символічність дії коментарів не потребувала.

— Рейси відкриють, мадам, коли мені цього схочеться, — рикнув він.
— А якщо ви і ваша рожева кофтинка не зникнете з моїх очей, я відберу у вас ліцензію і кину за ґрати за те, що чинили опір офіцерові ЛЕП.

Турагентша швиденько заховалася в чергу і пожалкувала, що кофтинка в неї така яскрава.

Фоулі чекав біля транспортеру. Хоча справа була серйозною, він дуже розвеселився, коли побачив Рута в комбінезоні з випнутим животиком.

— Ви впевнені, командире? Як правило, ми дозволяємо сидіти в кріслі лише одному пасажирові.

— На що ти натякаєш? — гримнув Рут. — Я один...

Тут він побачив, як кентавр дивиться на його живіт.

— А-а... Ха-ха. Дуже смішно. Стережися, Фоулі. Моє терпіння обмежене.

Але то були пусті погрози, і їм обом це було чудово відомо. Фоулі не лише побудував із нуля комунікаційну систему, він також був піонером у галузі прогнозів магматичної активності. Без нього людські технології дуже легко наздогнали б ельфійські.

Рут пристебнув ремінь безпеки. Командирові виділили не якийсь там антикваріат. Ця крихітка щойно зійшла з конвеєра. Блискучий сріблястий транспортер мав спеціальні стабілізатори, що автоматично реагували на магмові потоки. Інновація Фоулі, звісно. Вже майже століття працював він над футуристичним дизайном транспортерів — багато неону і гуми. Проте з часом він усе більше повертався думками до минулих часів, і тепер салон було виконано з дерева і шкіри. На диво, такий старомодний декор припав Руті до смаку.

Він узявся за джойстики і зрозумів, що вже багато часу не ловив потік. Кентавр помітив.

— Не хвилюйтеся, босе, — сказав він без звичайного цинізму. — Це як їздити верхи на єдинорогові. Один раз навчився і ніколи не забудеш.

Його слова Рута не переконали.

— Вирушаємо, — пробелькотів він. — Доки я не передумав.

Фоулі зачинив дверцята і натиснув кнопку пневматичного замка. З шипінням вийшло повітря. Через кварцове скло обличчя Рута здавалося майже зеленим. Та переляканим назвати його було важко. Навпаки.

Артемів виконував невеличку операцію над ельфійським локатором. Не було і мови, щоб утритися в його настройки, не зламавши механізму. Технологія була зовсім незнайомою. Уявіть, що ви оперуєте серце, а з інструментів у вас лише ковальський молот.

Спочатку цю кляту штуку потрібно було відкрити. Із гвинтами не впоралися ані звичайна, ані хрестоподібна викрутки. Навіть у величезному комплекті інструментів, яким так пишався Артемів, не знайшлося такого, щоб підійшов до мініатюрних борозенок. Думай футуристично, наказав сам собі Артемів. Думай про технологію майбутнього.

Через кілька хвилин роздумів він знайшов відповідь. Магнітні викрутки. Це ж очевидно. Але як утворити магнітне поле на задньому сидінні джипу? Неможливо. Єдине, що лишалося, — це обертати викрутки самому за допомогою звичайного магніту.

Артемів дістав зі спеціального відділення коробки з інструментами маленький магніт і підніс його до мініатюрних гвинтиків. Негативно заряджений полюс магніту змусив шляпки гвинтиків трохи відкритися, і Артемів зміг скористатися маленькими щипчиками. Дуже скоро панель локатора відкрила перед ним свої таємниці.

Плата була майже мікроскопічною. Жодних слідів припою. Певно, вони поєднували деталі у якийсь інший спосіб. Якби хлопець мав час, то принцип пристрою було б розгадано, але зараз доведеться імпровізувати. А ще довіритися спостережливості інших. Якщо цей

міфічний Народ схожий на людей, вони побачать те, що захочуть побачити.

Артеміс підніс циферблат локатора до верхнього світла. Цікаво. Відсунув кілька мерехтливих дротиків убік, уставив камеру завбільшки з горошину. Закріпив її краплинкою силікону. Грубо, проте триматиметься. Будемо сподіватися.

Магнітні гвинти відмовилися повертатися на місце без інструмента, тому Артеміс просто приклеїв їх. Незграбно, та спрацює, якщо локатор не перевірятимуть дуже ретельно. А якщо перевірять? Що ж, він утратить перевагу, на яку і не розраховував.

Коли вони в'їхали до міста, Батлер перемкнув дальнє світло фар на ближнє.

— Наближаємось до доків, Артемісе, — кинув він через плече. Прикордонна Служба Безпеки має бути десь поблизу.

Хлопець кивнув. Слушно. Порт — місце, де вирує кримінальне життя. Понад половину контрабанди в країні вивантажують на клаптику суші з півмилі завдовжки.

— Потрібно відволікти увагу, Батлере. Дві хвилини — все що мені потрібно.

Слуга опустил повіки.

— Як завжди?

— Чому б і ні. Трусни кістками... Тільки не своїми.

Артеміс моргнув. Це вже другий жарт за останній час. І перший, сказаний уголос. Потрібно бути обережнішим. Не час для фривольності.

Докери крутили цигарки. Не так це і легко, якщо в тебе пальці завбільшки з сосиску, але справа просувалася. А якщо кілька листиків коричневого тютюну і впало на землю, що з того? Можна було взяти іще не один ящик у миршавого чоловічка, якому не хотілося платити податків державі.

Батлер підійшов до чоловіків, насунувши козирок бейсболки так, щоб не було видно очей.

— Доброго вечора, — привітався він із компанією.

Ніхто не відповів. Поліцейські можуть ховатися за будь-якою зовнішністю.

Високий незнайомець продовжив:

— У таку холодну ніч навіть працювати приємніше, ніж стояти просто так.

Один із працівників, трохи дивакуватий на вигляд, кивнув, погоджуючись. Товариш штовхнув його під ребра.

— Хоча, — не відступався прибулець, — мабуть ви, дівчатка, і не знаєте, що таке праця.

Знову ніякої відповіді. Але цього разу принаймні роти у чоловіків роззявилися від приголомшення.

— Так, інакше про вас, тендітних цяць, і не скажеш, — підморгнув Батлер. — Хоча, на пустому місці й вас би чоловіками вважали. Але за сучасними стандартами ви просто юрба ляльок у спідницях.

— Ар-р-р-р-р, — проричав один із робітників. Це все, на що він спромігся.

Батлер підняв брови:

— Ар? Як романтично. Чудова комбінація. Твоя матуся пишалася б тобою.

Незнайомець перетнув межі дозволеного. Згадав матір докера. Тепер нічого його не врятує, навіть той факт, що він чувак недалекий. Хоча і має непоганий словниковий запас.

Чоловіки виплюнули цигарки і повільно розійшлися півколом. Шість проти одного. Шкода цих шістьох. Та Батлер іще не скінчив.

— Поки ми не перейшли до справи, пані, домовимося не шкрябати, не плювати і до мамусі не проситися.

Ці слова виявилися останньою краплиною. Чоловіки завили і разом кинулися на нахабу. Якби вони спочатку уважніше придивилися до свого супротивника, то помітили б, що він змінив позу так, щоб змістити центр ваги нижче. І ще вони б помітили, що руки, які він повитягував із кишень, були завбільшки з лопату. Але особливої уваги на Батлера ніхто не звернув, бо докери обмінювалися поглядами з товаришами, аби переконатися, що в бійці не залишаться без підтримки.

Для того щоб відволікти увагу, немає нічого кращого за перепалку. Добрячу. Жорстоку. Зовсім не в стилі Батлера. Він би волів перестріляти цих джентльменів зі своєї гвинтівки метрів так із п'ятисот. А якщо вже контакту ніяк не уникнути, то відправити їх на той світ кількома ударами в нервово сплетіння під шиєю — тихенько і чистенько. Але ж мета цієї бійки геть інша.

Батлер пішов на ще одне порушення своїх правил. Він кричав, немов демон, і застосовував най-примітивніші прийоми. Та, може, вони і були примітивними, але результат був непоганий. Монахи Шао Ліня, певне,

змогли б зацінити окремі рухи, та докери не мали належної підготовки. Чесно кажучи, вони її зовсім не мали, ніякої.

Батлер замахнувся кулаком і вирубав першого супротивника. Двоє інших зіштовхнулися лобами, немов у дурному мультику. Четвертий, як не соромно за це було Батлерові, впав від звичайного удару ногою. Але найефектніші прийоми дворецький зберіг для останніх двох хлопців. Він упав на спину і відкотився, схопив їх за коміри брудних курток і жбурнув до дублінської гавані. Хлюпання води, скавчання. Бездоганно.

Із-поза контейнера сянуло світло двох ліхтариків. Як вони і думали, з'явилася Прикордонна Служба Безпеки. Батлер задоволено посміхнувся і зник за рогом. Коли офіцери почнуть розмахувати значками і ставити різні питання, його тут уже не буде. І не те щоб свідчення потерпілих могли його викрити. Хіба допоможуть фрази на кшталт: «Великий, як будинок»?

Коли Батлер повернувся до автомобіля, Артеміс уже виконав свою справу.

— Дуже добре, друже,— похвалив він. — Хоча мені здається, що твій сенсей із бойових мистецтв не раз перевернувся в могилі. Штовхався ногами? Як ти міг?

Батлер прикусив язика і здав назад. Коли вони виїжджали з докової зони, дворецький не втримався і обернувся подивитися, якого безладу він завдав. Офіцери виловлювали бідолашних докерів із брудної води.

Чомусь Артемісу знадобилося відволікти увагу саме таким чином. Та Батлер розумів, що питання будуть недоречними. Його роботодавець нікому не звітуватиме, поки не вирішить, що настав час. А якщо Артеміс Фаул уважав, що час настав, то так воно і було.

Рут ледь вийшов із транспортера. За його часів було значно простіше. Хоча, якщо чесно, тоді було набагато гірше. В дні циліндрів і кийків не було ані полімерних ременів, ані потужних двигунів, ані зовнішніх камер. Можна було довіритися лише інстинкту і магії. Що Рутіві, власне, і подобалося. Наука позбавила життя магії.

Він пройшов по тунелю до терміналу. Оскільки Тара була дуже популярним місцем, зал очікування був чималий. Шість транспортерів тільки з Небес — це вам не жарт. Звісно, без магми. Заможним туристам не подобається, коли їх теліпає в транспорті, як на американських гірках у Диснейленді.

В ельфійському форті було повно туристів-опівнічників, що галасували і скаржилися на затримку рейсів. Ельфійка-касир сховалася за стійкою і як могла відбивалася від розлючених гремлінів.

— Я лише виконую свою роботу, — белькотіла вона і раптом помітила командира. — От хто вам потрібен! — І тицьнула тремтячим пальцем у кремезну фігуру.

Натовп гремлінів обернувся до Рута, та коли вони побачили трьохбарельний бластер у кобурі, дружно відвернулися.

Рут схопив мікрофон на стійці касира і витяг його, наскільки дозволив кабель.

— А тепер послухайте мене, — гримнув він, і його суворий голос луною прокотився по терміналу. — Говорить командир Рут із ЛЕП. Над землею склалася надзвичайна ситуація, і я дуже сподіваюсь на розуміння цивільного населення. По-перше, було б добре, якби ви припинили скиглити, а то я навіть своїх думок не чую.

Рут замовк, аби переконатися, що його побажання почули. Почули.

— По-друге, мені б хотілося, щоб кожен із вас, навіть безтямні немовлята, сіли на лави і не пленталися у мене попід ногами. Коли я пройду, можете вставати і верещати. Або що ви, цивільні, іще робите.

У політкоректності ніхто б Рута не запідозрив. І ніколи не запідозрять.

— І хочу, щоб до мене підійшов той, хто за все це відповідає. Негайно!

Рут стукнув кулаком по столу. В мікрофоні загуло так, що у присутніх позакладало вуха. Через долю секунди його смикнув за лікоть захеканий напівельф-напівгоблін.

— Чим можу допомогти, командире?

Рут кивнув і запхнув сигару в дірку під носом.

— Потрібно, щоб ви відкрили тунель через це місце. Не хочу, щоб мене турбували прикордонники і Служба Імміграції. Починайте переправляти всіх униз після того, як усі мої хлопці будуть тут.

Директор порту затамував подих.

— Усіх?

— Так. Включаючи персонал терміналу. Візьміть усе, що зможете унести. Повна евакуація. — Він замовк і зазирнув у бузкові очі директора. — Це не навчальна тривога.

Ви хочете сказати...

— Так, — відрізав Рут і зробив крок до виходу. — Народ Бруду скоїв злочин. Хто знає, як далеко вони можуть зайти?

Ельфогоблін дивився, як Рут зник у хмарі сигарного диму. Злочин? Це

означає війну. Він витяг мобільного і набрав номер бухгалтера.

— Барк? Так. Це Німбус. Хочу, щоб ти продав мої акції порту. Так, усі. Маю таке передчуття, що ціна на них дуже знизиться.

Капітан Холлі Шорт почувалася так, немов до її мозку присмокталася п'явка. Вона спробувала вичислити, що могло спричинити таку агонію, проте пам'ять їй не підкорялася. Усе, що вона могла робити, — лежати і дихати.

Може, спробувати щось сказати? Щось коротеньке й доречне. Наприклад, «допоможіть». Доречніше не буває. Вона якомога глибше вдихнула і відкрила рота.

— М-м-мть, — сказали зрадливі губи.

Не годиться. Навіть п'яні гноми такого не зрозуміють.

Що відбувається? Вона лежала на спині, і сил у неї було не більше, ніж у якогось овочу. Чому вона так відчувається? Холлі зосередилася, намагаючись не звертати уваги на гострий біль.

Троль? Він? Огрів її кийком у тому ресторані? Це б усе пояснило. Та ні. Щось таке вона пригадує про давню країну. І Ритуал. І щось свербить у нозі.

— Гей?

Голос. Не її. Навіть не ельфійський.

Якась європейська мова. Латина. Ні, англійська. Вона в Англії?

— Я думала, ти померла. Шпигуни-прибульці не такі, як ми. Я бачила по телебаченню.

Казна-що. Шпигуни-прибульці? Про що в біса вона говорить?

— А ти сильна. Як Мучачо Марія, карликова жінка-борець із Мексики.

Холлі застогнала. Напевне, її лінгвістичні здібності дають перебої. Час побачити, що за божевілля тут відбувається. Ельфійка сконцентрувала всю силу в передній частині голови і розплющила одне око. І відразу ж його заплющила. Здається, на неї дивиться величезна білява муха.

— Не лякайся, — сказала муха. — Просто сонячні окуляри.

Холлі розплющила обидва ока. Істота постукала по сріблястому оку. Ні, то не око. Скло. Дзеркальне скло. Як і ті, що були на тих двох... Раптом вона все пригадала, немов усі частини головоломки стали на свої місця. Під час Ритуалу її викрали дві людини. Дві людини, дуже обізнані на ельфійському житті.

Холлі знову спробувала заговорити:

— Де... Де я?

Людина задоволено захихотіла і сплеснула долонями. Холлі звернула увагу на її нігті — довгі й пофарбовані.

— Ти розмовляєш англійською. Що це за акцент? Схоже, нахвталася трохи з усіх.

Холлі насушилася. Голос дівчини немов укручувався в мозок. Вона підняла руку. Локатора немає.

— Де мої речі?

Дівчина погрозила їй пальцем, немов неслухняній дитині.

— Артеміс наказав забрати твого пістолета і всі інші іграшки. Ти можеш поранитися.

— Артеміс?

— Артеміс Фаул. Це була його ідея. Як завжди.

Холлі нахмурилася. Артеміс Фаул. Навіть від одного імені вона здригнулася. Поганий знак. Ельфійська інтуїція ніколи її не підводила.

— По мене прийдуть, — сказала вона. Пересохлі губи ледь ворушилися. — Ви самі не знаєте, що накоїли.

Тепер нахмурилася дівчина.

— Ти маєш рацію. Я зовсім не розумію, що відбувається. Тому можеш мене не гіпнотизувати.

Холлі нахмурилася. Немає ніякого сенсу гратися з людьми в інтелектуальні ігри. Месмер лишався її єдиною надією, та він не може проникнути крізь дзеркальну поверхню. Звідки в дідька людям про це відомо? Можна скористатися пізніше. А зараз вона мусить придумати, як відокремити цю недалеку дівчину від її дзеркальних окулярів.

— Ти гарненька, людино, — сказала вона медовим голосом.

— Правда? Дякую?..

— Холлі.

— Дякую, Холлі. Якось моє фото надрукували в газеті. Виграла конкурс. Міс Буряковий Ярмарок 1999.

— Так я і знала. Справжня красуня. Думаю, очі в тебе просто дивовижні.

— Усі так кажуть, — закивала Джульєтта. — Вії, немов пружинки на годиннику.

Холлі зітхнула.

— От би мені побачити.

— Чом би й ні.

Пальці дівчини потяглися до дужок окулярів. Але вона завагалася.

— Ні, не можу.

— Чому? Лише на секундочку.

— Не знаю. Артеміс велів не знімати.

— Він навіть не дізнається.

Джульєтта показала на камеру спостереження на стіні.

— Дізнається. Артеміс про все дізнається. — Вона нахилилася до ельфійки: — Іноді мені здається, що він навіть мої думки може прочитати.

Холлі спохмурніла. Що ж то за істота така, той Артеміс.

— Ну давай. На одну секунду. Що з тобою станеться?

Джульєтта вдала, що розмірковує.

— Здається, нічого. Хіба що ти хочеш випробувати на мені свого месмера. Думаєш, я така дурна?

— Ну тоді в мене є інша пропозиція, — сказала Холлі серйозним тоном. — Чому б мені не встати, не штовхнути тебе і не зняти ці дурні окуляри?

Джульєтта зареготала так, немов почула найсмішніший жарт у своєму житті.

— Давай, давай, ельфійко!

— Я не жартую, людино.

— Якщо ти не жартуєш, — зітхнула Джульєтта і полізла пальцем за скло, щоб витерти сльозинку, — я скажу тобі, чому ти цього не зробиш. По-перше, Артеміс сказав, що коли ти перебуваєш там, де мешкають люди, мусиш виконувати те, що ми забажаємо. А я бажаю, щоб ти лишалася тут.

Холлі заплющила очі. Знову вона має рацію. Звідки ж вони отримали інформацію?

— По-друге, — знову посміхнулася Джульєтта, але цього разу її усмішка нагадала братів оскал. — Я отримала таку саму підготовку, що і Батлер, і дочекатися не можу, щоб відпрацювати на комусь прийомчики.

«Побачимо, людино», — подумала Холлі. Капітан Шорт іще не повністю прийшла до тями. І щось таки свербить у нозі. Здається, вона

знає, що саме. І коли так, це початок плану.

Локатор на шоломі командира Рута було настроєно на частоту пристрою Холлі. До Дубліна вони добиралися довше, ніж сподівався командир. Сучасні крила виявилися складнішими, ніж він звик, до того ж і курси підвищення кваліфікації він уже давно не проходив. Якщо летіти на певній висоті, йому навіть удавалося накласти зображення мапи, що виводилося на візор шолома, на вулиці міста під ним. Майже вдавалося.

— Фоулі, клятий кентавре, — рывкнув Рут у мікрофон.

— Проблеми, любий босе? — відповів металевий голос.

— Проблеми? Невже здогадався? Коли ти востаннє обновляв дублінські файли?

Кентавр прицмокнув. Невже він обідає?

— Перепрошую, командире. Зараз дожую морквинку... Е-е-е... Дублін, зараз подивлюся. Сімдесят п'ятого... Тисяча вісімсот сімдесят п'ятого року.

— Так я і думав! Тут усе змінилося. Людям якось навіть удалося лінію узбережжя змінити.

Фоулі трохи помовчав. Рут так і бачив, як у того зморшки на лобі збираються. Кентавру не подобалося, коли його тицяли носом у неполадки у власній системі.

— Так, — нарешті сказав він. — Я придумав, що ми зробимо. Підключимо скоп до телевізійного супутника, розташованого над Ірландією.

— Зрозуміло, — пробурмотів Рут, що, власне, було брехнею.

— Перешлю нові знімки до вашого візора електронною поштою. Добре, що нові шоломи мають відеокарту.

— Добре.

— Дайте мені трохи часу, щоб скоординувати ваш маршрут через відеоканал...

Ну все, з Рута досить.

— Скільки, Фоулі?

— Е-е... Дві хвилини... Плюс-мінус...

— Плюс або мінус?

— Без мене ви витратите всі десять років.

— Тож берись до справи. Поки маршруту не змінюватиму.

Через сто двадцять чотири секунди чорно-білі лінії на візорі Рута змінилися кольоровим зображенням. Коли Рут повертався, мапа також поверталася. Червона цяточка локатора Холлі також рухалася.

— Вражає, — похвалив Рут.

— Що таке, командире?

— Я сказав, вражає, — прокричав Рут. — І мозок напружувати не треба.

Командир почув гучний регіт і зрозумів, що Фоулі підключив їхню розмову до гучномовця. Усі почули, як він похвалив роботу кентавра. Тепер цілий місяць із ним ніхто не розмовлятиме. Ну то й нехай. Зате він має оновлене відео. Якщо капітана Шорт тримають у якомусь помешканні, він негайно отримає 3D зображення будинку з усіма ходами і виходами. Все дуже просто. От хіба...

— Фоулі, сигнал віддаляється від берега. Що відбувається?

— Човен або корабель, сер. Так мені здається.

Рут розсердився, що не врахував таку можливість. От кентаврові приятелі зараз нарегочуться. Звісно, корабель. Рут опутився на кількасот метрів нижче, доки не побачив крізь туман узбережжя. Може, технології і змінилися за кілька століть, проте нічого кращого за гарпун для полювання на найбільшого ссавця у світі ще не винайшли.

— Капітан Шорт десь там, Фоулі. Під палубою. Що можеш запропонувати?

— Нічого, сер. Поки ми зможемо просканувати, що всередині, буде вже пізно.

— А що до термальної репродукції?

— Ні, командире. Шкаралупці років п'ятдесят, не менше. Високий уміст свинцю. Не зможемо проникнути навіть крізь перший рівень. Боюсь, не зможу вам допомогти.

Рут похитав головою.

— А скільки мільярдів ми вклали в твій підрозділ? Нагадай, щоб я урізав бюджет, коли повернуся.

— Так, сер, — похмуро відповів кентавр. Не любив він жарти про бюджет.

— Тримай Службу Вилову напоготові. Вони можуть знадобитися будь-якої хвилини.

— Так, сер.

— Постарайся.

Рут лишився сам один. Але якщо чесно, так йому навіть більше подобалося. Ніякої тобі науки. Ніяких пихатих кентаврів, що викрикують команди просто тобі у вухо. Лише ельф, його кмітливість і трохи магії.

Рут тряхнув полімерними крилами. Можна не перейматися обережністю. З таким захистом людське око його не побачить. Навіть чутливі радари сприйматимуть його як ледь помітну несерйозну перешкоду. Командир опустився ще нижче до китобія. Яка огидна штука. Палуба так і смердить смертю і болем. Стільки крові ввібрала вона в себе за багато років. Тут загинуло багато шляхетних тварин, яких потім розрізали на шматки і перетворили на куски мила і ворвань. Рут похитав головою. Люди такі варвари.

Локатор Холлі спалахував частіше. Вона близько. Дуже близько. Десь у радіусі двохсот метрів, можливо, ще дихає. Але без допомоги віртуальної карти йому доведеться діяти на свій ризик.

Командир обережно опустився на палубу, чоботи немов прилипли до залишків висохлого мила та китового жиру. Таке враження, що на борту нікого немає. Ані вартових біля трапів, ані боцмана на мостику. Жодного вогника. Втім, розслаблятися не можна. Рут на власному досвіді переконався, що ці люди можуть вистрибувати саме тоді, коли ти зовсім на них

не чекаєш. Одного разу, коли він допомагав хлопцям із Технічного Відділу зіскрібати залишки транспортеру зі стін тунелю, їх застукала група якихось пустоголових людинок. Що тоді почалося! Масова істерія, погоні на швидкісних транспортерах, групове стирання пам'яті. Усе, чого душа бажає. Рут здригнувся. Після таких пригод зістаришся на добрі десять років.

Не вимикаючи захисту, командир заховав крила у футляр і пішов палубою. Жодних ознак живих істот на екрані, але, як правильно зауважив Фоулі, в цій шкаралупці забагато свинцю; навіть фарба на основі свинцю! Не човен, а загроза екології! Та найгірше було те, що під палубою можна було сховати цілий батальйон піхотинців, а датчики на шоломі навіть і не пікнули б. Не втішає. Навіть локатор Холлі був на кілька відтінків блідніший, а він бо ж працював на ядерному акумуляторі. Ох, не подобається це Рутіві. «Заспокойся», — наказав він сам собі. Ти під захистом. Жодна жива людина тебе не побачить.

Рут відкрив перший люк. Дуже легко. Командир принохався. Народ

Брудю заплив китовим жиром. Чи є край їхній зіпсованості?

Коридор зникав у зловісній темряві, тож Рутіві довелося підключати інфрачервоні фільтри. Гаразд, деякі технології таки можуть статися в нагоді, проте Фоулі він не зізнається. В неприродньо червоному світлі перед ним ошкірилися уламки труб та ґрат. За кілька хвилин командир пожалкував, що гарно

подумав про кентаврові технології. Ультрачервоний фільтр якимось дивно викривляв простір, і Рут мало не наштрикнувся на гострий прут.

Жодних ознак життя. Ані людей, ані ельфів. Багато тварин. Переважно гризунів. А коли твій зріст метр із кепкою, будь-який пацюк середніх розмірів може виявитися серйозною загрозою, особливо якщо врахувати, що пацюки — один із небагатьох видів, що може бачити крізь ельфійський захист. Рут дістав бластер і виставив його на третій рівень — середньої прожарки, як називали цей режим техніки. Йому вдалося підпалити хвоста одному пацюку, і той кинувся бігти аж світ за очі. Нічого поганого, але наступного разу тварина триматиметься від ельфів подалі.

Рут прискорив крок. Ідеальне місце для засідки. Зараз він ішов спиною до виходу, тому не міг нічого побачити. Жах для кожного реконівця. Якби хтось із його хлопців опинився у схожій ситуації, Рут би показав малому, де раки зимують. Проте виняткові ситуації вимагали ризику. Така вже командирова доля. Він минув кілька дверей по обидва боки коридора, прямуючи за цяточкою локатора. Лишилося десять метрів. Коридор перекрили металеві двері, по той бік яких була капітан Шорт. Або її труп.

Рут штовхнув двері плечем. Вони відчинилися без опору. Погано. Якби тут тримали в полоні живу істоту, двері було б замкнено. Командир збільшив рівень бластера до п'яти і ступив за двері. Зброя тихо дзижчала. Зараз потужності вистачило б, щоб одним єдиним бластом перетворити на пару цілого слона.

Жодних слідів Холлі. Як і будь-яких інших слідів. Він стояв у холодильному відсіку. З лабіринту труб звисали сталактити. З рота виривалася пара. Як би це побачила людина? Безтілесне дихання.

— Ага, — сказав знайомий голос. — Маємо гостя.

Рут упав на коліно і направив бластера в напрямку голоса.

— Певно, прийшли врятувати свого маленького офіцера?

Командир моргнув, і по скроні стекла краплинка поту. Піт? При такій температурі?

— Боюся, ви не там шукаєте.

Голос був надто тоненький. Штучний. Неживий. Рут локатором перевірів кімнату на ознаки життя. Нікого. Абсолютно порожня. За ним якось спостерігали. Може, камера ховається в переплетінні труб, через які міг порушитися захист?

— Де ти? Покажись!

Людина засміялася. По великій кімнаті прокотилася дивна луна.

— Е, ні. Ще не час, мій любий друже. Та вже скоро. І повір мені, коли ти мене побачиш, дуже пожалкуєш.

Рут пішов на голос. Продовжуй говорити, людинко. — Чого ти хочеш?

— Гм. Чого я хочу? Що ж, дуже скоро ти про все дізнаєшся.

У середині охолоджувальної камери стояла невеличка скриня. На ній — дипломат. Відкритий.

— Навіщо ти мене сюди заманив?

Рут потикав у дипломат бластером. Нічого не сталося.

— Хотів, щоб ти побачив.

Командир схилився над дипломатом. У ньому лежав плаский пакунок і передавач. Зверху — локатор Холлі. Рут застогнав. Із власної волі Холлі б із ним не розсталася. Жоден офіцер ЛЕП не розстався би.

— Що я мав побачити, дурню?

Знову холодний сміх.

— Побачити, що я не відступлюся від задуманого.

Руту уже настав час починати хвилюватися про своє здоров'я, проте доля Холлі хвилювала його більше.

— Якщо ти хоч пальцем торкнешся мого офіцера...

— Твого офіцера? Тож маємо начальство. Яка честь. Тим краще.

У Рута в голові спалахнув червоний ліхтарик тривоги.

— Краще для чого?

Голос із алюмінієвого передавача став холодним, немов ядерна зима.

— Краще для того, щоб ви, пане ельфе, зрозуміли, що я не той, із ким можна гратися. А тепер, будь ласка, подивіться на пакунок.

Командир слухняно подивився. За формою не можна визначити, що всередині. Плаский, схожий на шматок шпаклівки, або ж... Ні.

Під обгорткою спалахнуло червоним.

— Лети, ельфiku, — сказав голос. — І скажи друзям, що Артеміс

Фаул Другий передає вітання.

Поряд із червоною лампочкою з'явилися зелені позначки. Щось зацокало. Рут пригадав, що таке вони проходили на заняттях із людськознавства в Академії. То... цифри. У зворотному порядку. Зворотний відлік!

— Дарвіт! — вилаявся Рут. (Перекладати це слово потреби немає, адже його все одно виріже цензура.)

Він повернувся і кинувся бігти коридором. За спиною лунав глузливий металевий голос Артеміса Фаула.

— Три, — сказав чоловік. — Два...

— Дарвіт, — повторив Рут.

Коридор здавався нескінченним. Через відчинені двері сяйнуло сріблясте зоряне небо. Рут активував крила. Доведеться проявити неабияку майстерність. Крила мало не чіплялися за стінки.

— Один.

Електронні крила дряпнули трубу, посипалися іскри. Рут перевернувся в повітрі і помчав далі.

— Нуль... — сказав голос. — Бу-бух!

Усередині запаяного пакета спалахнув детонатор, підпаливши добрий кілограм вибухівки. За долю секунди реакція поглинула весь кисень і вибухова хвиляринулася в той бік, де було найменше опору, тобто туди, куди саме летів командир ЛЕП Рут.

Рут опустив візор і ввімкнув максимальне прискорення. До дверей лишалось кілька метрів. Немов змагання, хто дістанеться виходу першим, — ельф або вибух.

І він виграв. Насилу. Щойно рвонувся в небо, як його наздогнала вибухова хвиля. Комбінезон спалахнув і по ногах поповзло полум'я. Рут зробив мертву петлю і кинувся в таку крижану воду, що не втримався від крику.

Над ним голодний вогонь розправлявся з китобоєм.

— Командире, — пролунав голос у навушниках.

Фоулі. Зв'язок відновився.

— Командире. Як ви?

Рут вплив на поверхню.

— Я, Фоулі, напрочуд роздратований. Сідай до комп'ютерів. Хочу, щоб ти знайшов усе можливе про Артеміса Фаула і зробив це до того, як я повернуся до відділку.

— Так, сер. Приступаю.

Жодного дотепного коментаря. Навіть Фоулі зрозумів, що зараз не час.

Рут піднявся на триста метрів. Під ним до палаючого китобоя збиралися рятувні катери, немов метелики летіли на світло. Рут стряхнув із ліктя обгорілу тріску. Він присягається, що Артеміс Фаул іще пошкодує. Дуже пошкодує.

ГЛАВА 6: БЛОКАДА

АРТЕМІС відкинувся на спинку шкіряного фотеля в кабінеті та посміхнувся. Чудово. Цей маленький вибух вилікує тих ельфів від галантних заморочок.

І одним китобоєм на світі стане менше. Китобої Артемісу Фаулу не подобалися. Існують менш неприємні засоби здобувати жир.

Мініатюрна камера, захована в локаторі, працювала бездоганно. Оптичне розділення було таким гарним, що він міг розрізнити кожну краплинку пари, що виривалася з рота ельфа.

Артеміс звірився з монітором спостереження в підвалі. Полонянка сиділа на ліжку, обхопивши голову руками. Артеміс спохмурнів. Не очікував він, що ельф виявиться таким... людським. Досі вони були для нього лише здобиччю. Тваринами, на яких велось полювання. Але тепер, коли він бачив істоту так близько, почувався ніяково.

Артеміс вимкнув комп'ютер і пішов до дверей. Час потеревенити з гостею. Не встигли пальці намацатимідну ручку, як двері відчинилися. На порозі стояла Джульетта. Щоки в неї розжарилися від хвилювання.

— Артемісе, — видихнула вона. — Твоя мама... Вона...

Шлунок хлопця мов на свинцеву кулю перетворився.

— Так?

— Вона каже, Артемісе... Артемісе... Що твій...

— Так, Джульетто. Заради бога, що таке?

Джульетта обома руками затиснула рота, намагаючись себе опанувати. Через кілька секунд вона трохи розвела кінчики пальців і швидко сказала:

— Ваш батько, сер. Артеміс Старший. Мадам Фаул каже, що він повернувся!

На якусь мить хлопцеві здалося, що в нього зупинилося серце. Батько? Повернувся? Хіба таке можливо? Звісно, він завжди сподівався, що батько живий, Але останнім часом, особливо після того, як він зв'язався з ельфами, відсунув думки про батька в найдавший куточок мозку. Артеміс відчув провину. Він здався. Відрікся від власного батька.

— Ти його бачила, Джульетто? Бачила на власні очі?

Дівчина похитала головою.

— Ні, Артемісе, сер. Просто чула голос. У спальні. Але вона не дозволила мені увійти. Що б я не вигадувала. Не дозволила навіть чай занести.

Артеміс підрахував. Години не минуло, як вони повернулися. Батько міг пройти повз Джульетту непоміченим. Таке можливо. Цілком можливо. Він глянув на годинника, що синхронізувався з гринвіцьким часом за допомогою радіосигналів. Третя година. Час спливає. Весь його план залежить від того, що утнуть ельфи до того, як з'явиться, перший промінь світла.

Артеміс схаменувся. Знову він відсуває родину на другий план. На кого він перетворюється? Головним має бути батько, а не якісь там плани, як дістати гроші.

Джульетта так і стояла на порозі, не зводячи з хлопця великих блакитних очей. Чекала, яким буде його рішення. Але зараз вона вперше помітила на його блідому обличчі нерішучість.

— Добре, — нарешті пробубонів він. — Краще негайно піднятися нагору.

Артеміс пройшов повз дівчину і кинувся нагору, переступаючи через дві сходинки за раз. Мамина кімната була на третьому поверсі, під дахом, де раніше була відкрита тераса.

Біля дверей він зупинився. Що він скаже, коли батько якимось дивом повернувся? Що робитиме? Навіть думати про це ніяково, бо нічого ж не можна передбачити. Він легенько постукав.

— Мамо?

Ніхто не відповів, але він почув легенький сміх і немов перенісся в минуле. Раніше тут була вітальня-тераса. Батьки годинами сиділи в шезлонгах, перешіптувалися, немов школярі, годували голубів і спостерігали за кораблями, що пропливали повз Дублін. Коли Артеміс Старший зник, Анджеліна Фаул проводила тут багато часу і відмовлялася спускатися.

— Мамо? З тобою все гаразд?

Приглушені голоси. Таємниче перешіптування.

— Мамо. Я заходжу.

— Хвилиночку. Тіммі, припини, негіднику. До нас прийшли.

Тіммі? Серце мало не вискочило з грудей. Тіммі — так вона називала татка. Тіммі та Артї. Двоє чоловіків у її житті. Чекати більше не вистачає сил. Артеміс відчинив двері.

Перше враження — світло. Мама ввімкнула всі лампи. Добрий знак. Артеміс знав, де може бути мама. Знав, де її шукати. Але не став. А якщо... Якщо...

— Так, чим можу допомогти?

Артеміс обернувся, його очі ще не звикли до світла.

— Це я.

Мама розсміялася. Легко і безтурботно.

— Бачу, що це ти, тату. Не можеш дати хлопцю спокій бодай на один день? Урешті-решт, це ж наш медовий місяць.

Артеміс усе зрозумів. Іще одна примха маминого божевілля. Тату? Анджеліна прийняла сина за власного батька, що помер десять років тому. Хлопець повільно підняв очі.

Мама сиділа в шезлонгу, вбрана в блискучу весільну сукню. Обличчя було незграбно пофарбоване. Але то не найгірше.

Поряд із нею була копія батька. Тобто весільний костюм, який він одягав того славетного ранку до собору в Кристчерчі чотирнадцять років тому. Анджеліна напхала в костюм носових хустинок, а зверху поклала подушку, на якій помадою намалювала обличчя. Було майже смішно. Артеміс мало не розридався, надія зникла, немов літня веселка.

- Що скажете, тату? — сказала Анджеліна басом і підморгнула подушці, немов то червомовець звертався до своєї ляльки. — Лише один вихідний? Ге?

Артеміс кивнув. Що йому лишалося робити?

— Гаразд, один день. Ні, завтра теж відпочивайте. Бажаю вам щастя.

Обличчя Анджеліни спалахнуло від задоволення. Вона зіскочила з шезлонга і кинулася обнімати сина, якого так і не впізнала.

— Дякую, татусю. Дякую.

Артеміс теж її обійняв, хоча йому і здавалося, що так нечесно.

— Нема за що, ма... Анджеліно. Ну, мені час іти. Справи.

Мама сіла поряд з імітацією чоловіка.

— Так, татусю. Іди, не хвилюйся. Ми не нудьгуватимемо. Артеміс вийшов. Назад він не обернувся. На нього чекали справи. Ельфи. На мамин світ фантазій просто не було часу.

*

Капітан Холлі Шорт обхопила голову руками. Однією рукою, якщо точно. Іншою вона водила по чоботу, так, щоб не побачила камера.

Насправді голова в неї була ясна, як скельце, але ввести ворога в оману ніколи зайвим не стане. Може, вони її недооцінили. І це виявиться останньою помилкою в їхньому житті.

Пальці намацали предмет, що не давав їй спокою. Що це, вона зрозуміла, ледь торкнувшись рукою. Жолудь! Мабуть, упав до чобота під час боротьби під дубом. Він може цілком змінити ситуацію. Потрібен лише клаптик землі, і сила повернеться.

Холлі уважно оглянула камеру. На перший погляд, цемент зовсім свіжий. Жодної шпаринки. Секретну зброю ніде не сховаєш. Холлі обережно підвелася на ноги. Чи втримається? Непогано. Трохи тремтять коліна, але загалом дуже добре. Вона підійшла до стіни і притулилася до неї щокою і долонями. Так, цемент був зовсім свіжий. Деінде ще лишався вологим. В'язницю готували спеціально для неї.

— Щось шукаєш? — сказав голос. Холодний, бездушний голос.

Холлі посунулася назад. Людський хлопчик стояв метра за два від неї, приховавши очі за скельцями

дзеркальних окулярів. До кімнати він увійшов зовсім безшумно. Неймовірно.

— Сядь, будь ласка.

Ні з якої ласки сідати Холлі не хотілося. А хотілося вирубати цього цуцика ліктем і зідрати з нього шкуру. Артеміс побачив це в її очах. Він розвеселився.

— Мріємо, капітане Шорт?

Холлі вишкірила зуби. Теж відповідь.

— Ми з вами добре розуміємо, які тут правила, капітане. Це мій дім. Ви маєте виконувати мої бажання. Так кажуть ваші закони, не мої. Отже, серед моїх бажань немає ушкоджень мого тіла і вашої втечі.

Лише тоді Холлі щось запідозрила.

— Звідки ти знаєш моє...

— Твоє ім'я? Твій ранг? — Артеміс посміхнувся, хоч особливої радості й не відчував. — Якщо ти начепила значок...

Ельфійка мимоволі прикрила рукою сріблястий прямокутник на комбінезоні.

— Але ж тут написано...

— Гномською. Знаю. Так сталося, що я її розумію. Як і всі мої

помічники.

Холлі хвилинку помовчала, розмірковуючи про те, що почула.

— Фауле, — з ненавистю сказала вона, — ти сам не знаєш, що накоїв. Якщо звести два світи разом, катастрофи не минути.

Артеміс знизав плечима.

— Мені байдуже до всіх, я думаю лише про себе. І повір, зі мною все буде гаразд. А тепер, сідай, будь ласка.

Холлі сіла, не зводячи очей із маленького чудовиська.

— Що в тебе за план, Фауле? Ні, я сама здогадаюся: володарювати світом?

— Дуже мелодраматично, як на мене, — гмикнув Артеміс. — Просто хочу розбагатіти.

— Злодій! — кинула йому Холлі. — Звичайнісінький злодій!

На Артемісовому обличчі майнуло щось схоже на роздратування, та за мить на губах заграла звична саркастична посмішка.

— Так. Злочинець, якщо тобі так більше подобається. Але ж ніяк не звичайнісінький. Першокласний злочинець в обох світах.

Капітан Шорт пирхнула.

— Першокласний злочинець в обох світах! Народ Брудю обкрадає нас уже тисячу років. Як ти думаєш, чому ми живемо під землею?

— І дійсно. Але я стану першим, хто зможе відділити ельфа від його золота.

— Золото? Золото? Дурень ти. Ти ж не хочеш сказати, що віриш у казки про горщики із золотом? Розумієш, не все, що розказують про нас, правда.

Холлі закинула голову і розреготалася.

Артеміс терпляче роздивлявся нігті та чекав, поки вона замовкне. Коли ельфійка заспокоїлася, він погрозив їй пальцем.

— Правильно ти смієшся, капітане Шорт. Деякий час я таки вірив, що ельфи закопують золото під веселкою. Але тепер я більш обізнаний. Я знаю про фонд визволу заручників.

Холлі ледь стримала гримасу відчаю.

— Що за фонд визволу заручників?

— Облиш, капітане. Навіщо ці ігри? Ти сама мені про все розказала.

— Я... Я тобі розказала? — мало не задихнулася Холлі. — Смішно!

— Подивись на свою руку.

Холлі засукала рукав. Вена була заклеєна пластиром.

— Саме туди ми ввели пентанол натрію. Власне, його називають сироваткою правди. Ти співала, немов пташечка.

Холлі одразу зрозуміла, що він каже правду. Звідки б іще він дізнався?

— Ти збожеволів!

Артемів зневажливо кивнув.

— Якщо я виграю, мене назвуть генієм. Якщо програю, скажуть, що я божевільний. Саме так і пишуть історію.

Звісно, не було ніякого пентанолу натрію, просто невинний укол стерильною голкою. Пошкодити мозок своєму щасливому квитку Артемів не ризикнув би, але не можна було і знати, що джерелом інформації є Книга. Краще вже нехай заручниця вважає, що вона зрадила своїх. Це знищить її морально, і ельфійка гратиме за його правилами. Проте навіть така дрібничка турбувала його. Надто це було жорстоко. Як далеко він здатен зайти заради золота? Відповіді він не отримає, доки не настане час.

Холлі зажурилася, вражена таким ходом подій. Вона все розказала. Відкрила сакральні таємниці. Навіть якщо вона зможе втекти, її проженуть до якогось холодного тунелю за полярним колом.

Огидне хлопчисько знову розсміялося:

— Як вважаєш, скільки ми тебе тут тримаємо? Холлі застогнала. Зрозуміло, до чого він веде. — Кілька годин?

Артемів похитав головою.

— Три дні, — збрехав він. — Шістдесят годин під дією сироватки... доки ти нам не розказала всього, що знаєш.

Слова зірвалися з язика, і хлопець відчув себе винним. Ці ігри явно впливали на Холлі, знищуючи її душу. Чи справді вони потрібні?

— Три дні? Могли просто вбити. Що ти за...

Ельфійка замовчала, і Артемів подумав, що вона вважає його таким лихим, що навіть не може дібрати слів.

Холлі опанувала себе.

— Гарзд, містере Фаул, — важко видихнула вона. — Якщо ви так багато про нас довідалися, то знаєте і те, що станеться, коли мене знайдуть.

Артемів легковажно кивнув.

— А, так. Знаю. Власне, на це я і розраховую.

Тепер посміхнулась Холлі.

— Справді? Скажи мені, хлопче, чи ти колись зустрічався із тролем?

Уперше впевненість цієї людини дала тріщину.

— Ні. Із тролем ніколи.

Холлі вишкірила зуби.

— Зустрінешся, Фауле. Зустрінешся. Сподіваюся, я буду поруч, щоб це побачити.

Перший пункт спостереження ЛЕП розташував біля виходу E1 в Тарі.

— Ну? — сказав Рут і поплескав по спині гремліна-лікаря, що мазав йому лоба маззю від опіків. — Облиште. Рано чи пізно магія все вилікує.

— Що ну? — озвався Фоулі.

— Не випробуй моє терпіння, Фоулі, бо сьогодні я не в настрої демонструвати захоплення технологіями якихось поні. Розкажуй, що накопав про ту людину.

Фоулі сердито глянув на командира і поправив капелюшка з фольги. Відкрив кришку ноутбука.

— Хакнув Інтерпол. Не так уже й важко, скажу я вам. Вони б іще й табличку повісили з написом: «Заходь хто захоче»...

Рут постукав пальцями по круглому столу.

— Давай далі.

— Добре. Фаул. Файл на десять гігабайтів. Якби це був папір, то ми мали б половину бібліотеки.

Командир присвиснув.

— Активний чоловік.

— Родина, — виправив його кентавр. — Уже кілька поколінь Фаулів порушують закон. Рекет, контрабанда, озброєні пограбування. Протягом останнього століття — переважно корпоративні злочини.

— Де ж вони проживають?

— Це дуже легко. Маєток Фаулів. Двісті акрів землі на краю Дубліна. Десь двадцять кліків від нашої локації.

Рут закусив губу.

— Лише двадцять? Це означає, що ми можемо дістатися туди до світанку.

— Так. Розрулити бучу, доки все не пропало під сонячним світлом.

Командир кивнув. Тоді доведеться зробити перерву. Ельфи вже кілька століть не виходили на денне світло. Навіть коли вони жили на землі, були переважно нічними істотами. Від сонця магія блідла, немов на неї побризкали хлоркою. Та якщо вони чекатимуть іще день, хто знає, якої шкоди встигне заподіяти Фаул?

А може, все це зроблено спеціально заради журналістів, і завтра обличчя капітана Шорт з'явиться на обкладинках усіх журналів на планеті?

Рут здригнувся. Всьому кінець, якщо Народ Бруду не навчиться мирно співіснувати з іншими видами. Проте якщо минуле чогось його і навчило, то це того, що люди не можуть ужитися ні з ким, навіть самі з собою.

— Добре. Готуються всі! Летимо клином. Оточуємо маєток по периметру.

— Так, сер, — з ентузіазмом гаркнули у відповідь офіцери Служби Вилову і металевобрязно зброєю.

— Фоулі, підключай техніків. Наздоганяйте нас на підйомнику. І захватіть великі тарелі. Прикриємо маєток, щоб мати хоч трохи переваги.

— Одне питання, командире, - втрутився Фоулі.

— Так? — Рутові не терпілося розпочати.

— Чому цей чоловік сказав нам, хто він такий? Мав би знати, що ми його знайдемо.

Рут знизав плечима.

— Може, він не такий розумний, яким себе вважає.

— Ні, я так не думаю. Здається, він усе прорахував. Завжди на крок попереду нас, і зараз теж.

— Немає часу пускатися в теорії, Фоулі. Скоро світанок.

— Іще одне, командире.

— Це важливо?

— Вважаю, що так.

— Ну?

Фоулі натиснув клавішу на ноутбуку і прокрутив файл із головною інформацією про Артеміса.

— Кримінальний талант, що зміг придумати такий складний план...

— Так? Що з ним?

Фоулі підвів очі, і в золотистих зіницях спалахнуло щось схоже на захоплення.

— Йому лише дванадцять років. Він малий навіть за людськими стандартами.

Рут хмикнув і вставив у бластер нову трьохбарельну батарею.

— Забагато дивився телевизор. Уважає себе за Шерлока Холмса.

— Професора Моріарті, — виправив Фоулі.

— Холмс, Моріарті — яка до біса різниця. Мені вони всі однакові, — елегантно завершив розмову Рут і потупотів за своєю командою на свіже нічне повітря.

Служба Вилову летіла клином, на чолі з Рутом. Летіли вони на південний захід, звіряючись із відеомапою, виведеною на візори шоломів. Фоулі навіть позначив червоним хрестиком маєток Фаулів. «Щоб і дурень зрозумів», — пробурмотів він під ніс так, щоб почув командир.

По центру маєтку Фаулів розташувався оновлений замок, побудований лордом Х'ю Фаулом у п'ятнадцятому столітті. Пізніє Середньовіччя переплелось в замку з раннім модерном.

Фаули володіли маєтком багато років, пережили війну, неспокійні повоєнні роки і кілька податкових перевірок. Артеміс не збирався його втрачати.

Замок був оточений п'ятиметровою стіною з оригінальними вартовими вежами і підземними переходами. Рятувальний загін висадився на внутрішній території та одразу почав сканувати місцевість, намагаючись виявити місцезнаходження ворогів.

— Інтервал двадцять метрів, — скомандував Рут. — Прочешіть територію. Перевірка кожні шістдесят секунд. Зрозуміло?

Бійці кивнули. Звісно, зрозуміло. Вони ж професіонали.

Лейтенант Каджон, командир Служби Вилову, піднявся на вартову вежу.

— Знаєш, що робити, Джуліусе?

Вони з Рутом разом навчалися в Академії, вирости в одному тунелі. Каджон був одним із п'яти ельфів, які запросто зверталися до Рута на ім'я.

— Знаю, що ти вважаєш за потрібне зробити.

— Підірвати це вороже гніздо.

— Несподівано.

— Найпростіший варіант. Один блакитний спалах із мінімальними втратами з нашого боку.

Блакитним спалахом називали руйнівну біологічну бомбу, яку застосували на диво нечасто. Перевага біобомби полягає в тому, що вона знищує лише живу тканину. Ландшафт лишається незайманим.

— Мінімальними втратами ви називаєте одного з моїх офіцерів.

— Так, — погодився Каджон. — Жінку-офіцера. Експериментальний зразок. Не думаю, що виникнуть проблеми з виправданням цього тактичного рішення.

Обличчя в Рута набуло звичного бурякового кольору.

— Зараз тобі краще не плутатися в мене під ногами, бо я можу влаштувати блакитний спалах прямо в тому лайні, що ти називаєш своїм мозком.

Та вивести Каджона з рівноваги було не так просто.

— Твої образи нічого не змінюють, Джуліусе. Сам знаєш, що написано в Книзі. Ми в жодному разі не можемо дозволити, щоб магичні істоти були скомпрометовані. Таке може трапитися лише одного разу, а потім...

Лейтенант не закінчив. Не було потреби.

— Я знаю, що написано в Книзі, — відрізав Рут. — Просто не хочу, щоб ти весь час мені цим нарікав. Якби я тебе не знав, вирішив би, що в тобі тече людська кров.

— Не перебільшуй, — образився Каджон. — Я лише виконую свій обов'язок.

— Я зрозумів, — пом'якшав командир. — Вибач.

Не часто можна почути, як вибачається Рут. Та його слова були аж надто жорстокі.

Батлер не відходив від монітора.

— Щось є? — поцікавився Артеміс.

Дворецький мало не підстрибнув: він не чув, як увійшов молодий хазяїн.

— Ні. Нічого. Разів зо два щось виблиснуло, але без наслідків.

— Нічого, то й нічого, — філософськи зауважив Артеміс. — Спробуй нову камеру.

Батлер кивнув. Минулого місяця Фаул купив через Інтернет камеру останньої моделі. Дві тисячі кадрів за секунду, спеціально для зйомки унікальних природних феноменів на кшталт польоту колібрі. Прилад обробляв картинку значно швидше за людське око. Артеміс установив

камеру за херувимом над головним входом.

Батлер активував відеоканал.

— Що подивитись?

— Спробуй алею. У мене таке відчуття, що незабаром завітають гості.

Кремезними пальцями дворецький перемкнув тоненький тумблер. На моніторі з'явилося нове зображення.

— Нічого, — прокоментував Батлер. — Тихо як у могилі.

Артеміс указав на контрольну панель.

— Зупини.

Батлер хотів заперечити. Але нічого не сказав. Прикусив язика і натиснув на кнопку. На моніторі завмерли вишні, в повітрі повисли падаючі пелюстки. І що найцікавіше, там раптом з'явилося з десяток темних силуетів.

— Що за дідько! — не втримався Батлер. — Звідки вони повилазили?

— Вони під захистом, — пояснив Артеміс. — Високошвидкісні вібрації. Непомітні для людського ока...

Та помітні для камери, — кивнув Батлер. Артеміс. Завжди на два кроки попереду. — От якби завжди носити її з собою.

— Якби. Проте ми можемо замість неї взяти дещо інше...

Артеміс обережно підняв зі столу залишки шолома Холлі. Засунути голову Батлера в маленький шолом — це те ж саме, що запхати картоплю в наперсток. Та нічого. Отже, непошкодженими лишилися візор і кнопки керування. Ремінці безжально спотворили, щоб шолом хоч якось наліз на череп дворецького.

— Ця штука обладнана кількома фільтрами. Один із них — протизахисний. Давай випробуємо, як він працює.

Артеміс поправив залишки шолома на голові слуги.

— Звісно, специфіка розташування очей гарантує мертву зону, але це тобі не заважатиме. Увімкни камеру.

Батлер увімкнув пристрій, і Артеміс почав активувати фільтр за фільтром.

— Цей?

— Ні.

— Цей...

— Усе почервоніло. Ультрафіолетовий. Жодного ельфа.

— А тепер?

— Ні. Здається, полярюїд.

— Останній.

Батлер посміхнувся. Акула, що помітила неприкриту спину.

— Маємо.

Тепер він бачив світ таким, яким той і був, куди не глянь — з офіцерами ЛЕП.

— Гм-м, — замислився Артеміс. — Стробувальний імпульс, думаю. Дуже висока частота.

— Зрозуміло, — підтакнув Батлер.

— Метафорично або буквально? — посміхнувся працедавець.

— Саме так.

Артеміс посерйознішав. Знову жарти. Що далі? Надягти клоунські черевики і ходити колесом по залі?

— Гаразд, Батлере. Час тобі братися за те, що в тебе виходить найкраще. Схоже, до нас завітали непрошені гості...

Батлер випростався. Подальші інструкції не потрібні. Він затягнув ремінці та швидко рушив до дверей.

— О! До речі, Батлере.

— Так, Артемісе?

— Я б волів, щоб їх налякали до смерті. Якщо можливо.

Слуга кивнув. Якщо можливо.

Підрозділ номер один Служби Вилову ЛЕП був найкращим і найрозумнішим. Кожне ельфеня мріяло вирости й одного дня надягти форму командос із першого підрозділу. Вони були елітою. Вороги ховалися, лише чули їхні імена. У випадку з капітаном Кельном ці слова можна було розуміти буквально. Адже другим його ім'ям було Трабл, тобто «неприємність». Кельп сам обрав його на церемонії повноліття, коли постував до Академії.

Трабл очолював команду на території маєтку. Як завжди, він виступав першим, готовим розпочати бійку, коли та, як він потайки сподівався, почнеться.

— Перевірка, — прошепотів він у мікрофон, що змією обкрутився навколо шолома.

— Негативно у першого.

— Нічого, капітане.

— Велике нічого, Трабле.

Капітан Кельп скривився.

— Ми на завданні, капрале. Дотримуйтеся протоколу.

— Але ж мама сказала!

— Мене не обходить, що там мама сказала, капрале! Ранг є ранг! Звертайтеся до мене «капітан Кельп».

— Так, сер. Капітане! — образився капрал. — Але більше не проси мене прасувати твою туніку.

Трабл відділив канал зв'язку з братом, щоб їх не чула решта команди.

— Не теревень ти про маму, гаразд? І про прасування. Тебе взяли на завдання лише тому, що я попросив! А тепер поведься як професіонал або тримайся подалі!

— Гаразд, Трабсе.

— Трабл! — закричав капітан Кельп. — Мене звать Трабл. Не Трабс, не Траб. Трабл! Зрозуміло?

— Зрозуміло. Трабл. Матуся має рацію. Ти ще дитина.

Капітан Кельп дуже непрофесійно вилаявся і переключився на відкритий канал. Саме вчасно, щоб почути незвичний звук.

— Ар-р-рк-к.

— Що то було?

— Що?

— Не знаю.

— Нічого, капітане.

. Але Трабл, коли складав іспити на капітана, проходив Розпізнавання Звуків, тому був переконаний, що почув саме «Ар-р-рк-к», ніби хтось розмахнувся сокирою біля дихальної трубки. Дуже схоже на брата. Побіг у кущі.

— Граб? Із тобою все гаразд?

— Для тебе я капрал Граб.

Кельп від злості розтоптав стокротку.

— Перевірка. Звітуйте по порядку.

— Перший, ОК.

— Другий, добре.

— Третій, занудився, але живий.

— П'ятий, наближаюся до західного крила.

Кельп завмер.

— Зачекайте. Четвертий? Ти тут, Четвертий? Як справи?

— ... Нічого, крім статичного потріскування.

— Так. Четвертий вибув зі строю. Можливо, через проблеми з обладнанням. Але ми не можемо гаяти час. Перегрупуймося біля дверей.

І загін поповз уперед. Шуму від них було не більше, ніж від павука. Кельп швиденько підрахував. Одинадцять. У першого комплект обладнання був неповний. Четвертий вештався десь по трояндових кущах і дивувався, чому це ніхто до нього не промовляє.

Потім Трабл помітив дві штуки. Одна — пара чорних чобіт, що стирчали з куща біля входу. Друга — височенний чоловік на порозі. В руці чоловік тримав пістолета, і вид у зброї був не дуже приємний.

— Переходимо в безшумний режим, — прошепотів Кельп, і тієї ж миті одинадцять візорів закрилися, щоб не було чути ані розмов, ані навіть дихання.

— Ніхто не панікує. Думаю, можу відновити перебіг подій. Четвертий підійшов до Дверей. Людина Бруду їх відчинила. Четвертого стукнуло і відкинуло в кущі. Дуже просто. Наш захист не пошкоджений. Повторюю, непошкоджений. Тож зберігаємо спокій. Граб... Вибачте, капрале Кельп, Перевірте стан четвертого. Інші дотримуються тиші.

Загін тихо відійшов назад, поки вони не опинилися на траві. Фігура перед ними дійсно вражала. Жодних сумнівів, то була найбільша людина, яку вони бачили у своєму житті.

— Дарвіт, — вилаявся другий.

— Зберігаємо тишу, розмовляємо, лише коли це дійсно необхідно, — наказав Кельп. — Лайку важко назвати необхідністю.

Та подумки він навіть схвалив ті слова, що злетіли з язика іншого. Зараз як ніколи він був радий, що перебуває під захистом. Той чоловік легко розчавить своїм кулаком із десяток ельфів.

Граб повернувся до товаришів.

— Стан четвертого задовільний. Здається, його добряче струсонувало. В іншого все гаразд. Захист у нього вимкнувся, тож я засунув його в кущі.

— Добре, капрале. Молодець.

Ще не вистачало, щоб усі побачили оті чоботи.

Чоловік ворухнувся і вайлувато рушив доріжкою. Може, він і дивився праворуч і ліворуч, та дуже важко було зрозуміти через каптур, якого

він насунув на самісінькі очі. Дивно, що людина натягла каптур такої теплої ночі.

— Захист, — нагадав Трабл.

Він уявив, як хлопці пустили очі під лоба. Ніби вони не ввімкнули захист іще півгодини тому. Та все одно, потрібно дотримуватися правил, на випадок трибуналу. Були часи, коли Служба Вилову спочатку стріляла і ніколи не відповідала на питання. Та вони вже давно минули. Зараз завжди знаходився якийсь добрий цивільний, що горлав про права. Навіть про права людей, можете в таке повірити?

Людина-гора зупинилася прямо серед загону. Якби він їх бачив, то була б ідеальна позиція. Своєю зброєю вони б не змогли зараз скористатися, тому що тільки перестріляли б одне одного.

На щастя, команда була невидима, за винятком четвертого, якого заховали в густих заростях рододендронів.

— Приготувати електричні кийки.

На всяк випадок. Великої потреби в тому немає.

І саме тоді, коли офіцери ЛЕП похапали зброю, саме тієї миті, коли пальці намацували рукоятки, Людина Бруду заговорила.

— Доброго вечора, джентльмени, — сказав він і відкинув каптура.

«Смішно!», — подумав Трабл. Нібито він... І тут командир побачив візор.

— Відходимо! — заверещав він. — Відходимо!

Запізно. Не лишається нічого, ніж утримувати позиції та розпочинати бій. Найгірший варіант.

Батлер міг розправитися з ними із парапету. Перестріляти з гвинтівки по одному. Але план був не такий. Потрібно було справити враження. Передати повідомлення. Будь-яка поліція спершу пускала гарматне м'ясо, а вже потім бралася до переговорів. Вони ж бо й очікували зустріти опір, і Батлер із радістю виконував наказ.

Він подивився крізь щілину для листів і — який щасливий випадок! — побачив пару очей, що дивилися крізь окуляри прямо на нього. Хіба міг він утриматися?

— На добраніч, — сказав Батлер і штовхнув двері могутнім плечем.

Ельф відлетів на кілька метрів і приземлився в кущах. Джульєтта засмутиться.

Вона обожнює рододендрони. Одного вирубали. Лишилося ще кілька.

Батлер натягнув куртку з капюшоном і ступив за поріг. Ось вони,

розтяглися як ніндзя-шпигуни з фільму. Якби не професійна зброя, що стирчала за кожним паском, видовище було б майже комічним.

Він непомітно опустил палець на курок і пішов просто на них. Товстунець на другій годині віддавав накази. Це було зрозуміло, бо голови решти повернулися в його напрямку.

Ватажок щось наказав, і команда схопилася за зброю для ближнього бою. Розумно, бо інакше вони б просто поранили своїх. Час переходити до дій.

— Доброго вечора, джентльмени, — сказав Батлер. Не втримався. Хотілося подивитися, як вони підстрибнуть із переляку. Тієї ж миті його пістолет вистрілив.

Першою жертвою став капітан Кельп. Йому в шию впився дротик із титановим наконечником. Капітан повільно опутився на землю, немов повітря перетворилося на воду. Іще двоє попадали, не встигнувши навіть зрозуміти, що відбувається.

Мабуть, то дуже болісно, — відчувати, що ти втрачаєш перевагу, яку мав кілька століть, подумав Батлер.

Залишки першого загону прийшли до тями і повставали. Але вони зробили помилку, чекаючи на накази, яких так і не почули. Батлер скористався нагодою і почав бійку. Та хіба вона потрібна йому, іще одна перевага?

Якусь долю секунди слуга вагався. Ці істоти були такі маленькі, як діти. Але тоді Граб лупонув його по ліктю кийком, і Батлера шарахнуло розрядом у тисячу вольт. Уся симпатія до маленьких чоловічків зникла, як і не було.

Батлер ухопився за кийок і замахнувся, немов битою, на другий кінець якої причепили ельфа. Граб скрикнув, відділився від кийка і полетів прямо на трьох своїх товаришів.

Батлер не зупинився, і кийок відправив у нокдаун іще двох ельфів. Один хоробрий малюк заліз йому на спину і тикав своїм кийком. Батлер на нього впав. Щось хруснуло, тикання припинилося.

Раптом йому в підборіддя уперлося дуло. Якомусь офіцерові вдалося дістати зброю.

— Не рухайся, Хлопче Бруду, — почув дворецький приглушений голос. Пістолет мав досить серйозний вигляд. У капсулі сердито булькнула охолоджуюча рідина. — Не змушуй мене стріляти.

Батлер підвів очі до неба. Інша раса, а кліше такі самі. Він відмахнувся від ельфа долонею. Чоловічок, певне, відчув, що на голову йому звалилося небо.

— Тепер не стрілятимеш?

Батлер підвівся. Навколо нього лежали непритомні ельфи. Перелякані, так. Але ж ніяк не мертві. Місію виконано.

Проте один хлопець придурювався. Коліна він тримав стуленими. Батлер підняв його за шию, легко обхопивши її великим і вказівним пальцями.

— Ім'я?

— Г-граб... Тобто, капрал Кельп.

— Так, капрале, передай своєму командирові, що наступного разу, коли я побачу тут озброєних ельфів, перестріляю зі снайперської гвинтівки. Жодних дротиків. Панциробійні кулі.

— Так, сер. Снайперська гвинтівка. Зрозумів. Усе по-чесному.

— Добре. Тобі дозволяється забрати поранених.

— Дуже люб'язно з вашого боку.

— І якщо на якомусь санітарі хоч блисне зброя, я підірву кілька мін, що приховав на території.

Граб мало не вдавився, його обличчя за візором геть зблідло.

— Неозброєні санітари. Ясно.

Батлер опустив ельфа на землю, обсмикнув туніку кремезними пальцями.

— І останнє. Слухаєш?

Капрал енергійно закивав.

— Потрібен ельф для переговорів. Той, що приймає рішення. Аж ніяк не офіцер, якому потрібно радитися з начальством. Зрозуміло?

— Добре. Тобто, мені здається, що добре. На жаль, я один із таких офіцерів. Бачите, я навіть не можу дати гарантій, що все буде добре...

Батлеру закортіло дати хлопцеві добрячого стусана.

— От і добре. Я зрозумів. Замокни!

Граб послухався, міцно стиснув губи і кивнув.

— Отак. А тепер позбирай усю зброю і шоломи і склади їх у купу. Потім можеш іти.

Граб набрав повітря. Гм, можна іще погратися в героя.

— Не можу цього зробити.

— Хіба? Чому?

Граб випрямився.

— Офіцер ЛЕП ніколи не залишає своєї зброї.

Батлер кивнув.

— Слушно. Та варто було спробувати. Іди.

Граб досі не міг повірити у власну вдачу, тож поспішив до командної вежі. Єдиний ельф, що лишився на ногах. Трабл хропів носом у гравії, а Граб розмовляв із Брудним Монстром. От мамуся дізнається!

Холлі сіла на краєчок ліжка, вхопилася за металевий каркас. Повільно піднялася, напружуючи руки. Ліктьові суглоби мало не викрутилися. Вона постояла кілька секунд і впустила каркас на цементну підлогу. В повітря знялася хмаринка пилу, по цементу розбіглися шпаринки.

— Добре, — криво всміхнулася дівчина.

Холлі покосилася на камеру. Звісно, за нею спостерігають. Не можна гаяти часу. Вона напружила пальці і знову підняла каркас, потім іще і ще, доки на пальцях не лишилися глибокі сліди від сталевих прутів. Кожного разу на нещодавно зацементованій підлозі з'являлося більше розколин.

Через кілька хвилин двері відчинилися, і до кімнати забігла Джульєтта.

— Що ти робиш? — накинулася вона. — Хочеш зруйнувати будинок?

— Я зголодніла! — відповіла Холлі. — І мені набридла ця дурна камера. Чи ви взагалі годуєте в'язнів? Мені потрібна їжа!

Джульєтта стиснула кулаки. Артеміс попереджав, щоб вона була чемною, та терпіння рано чи пізно закінчується.

— Немає потреби вистрибувати зі штанів... чи що там ви, ельфи, носите. Отже, що ви їсте?

— Дельфіни є? — саркастично поцікавилася Холлі.

Джульєтта здригнулася.

— Немає, нахабо!

— Тоді фрукти. Або овочі. Переконайся, що вони миті. Не хочу, щоб в мою кров потрапили хімікати.

— Ха-ха, яка кмітлива дівчинка. Не хвилюйся, уся наша їжа органічна. — Джульєтта повернулася до дверей, але зупинилася: — І не забувай про правила. Навіть не намагайся втекти з дому. І немає потреби псувати меблі. Не змушуй мене вдаватися до крайнощів.

Щойно кроки Джульєтти стихли, Холлі знову взялася за ліжко. Коли маєте справу з ельфами, мусите бути уважними. Накази слід віддавати віч-на-віч, і вони мають бути точними. Якщо ви скажете, що немає потреби псувати меблі, то цим ви не забороните ельфіві їх троцяти. І ще, Холлі не мала жодного наміру втікати з будинка. Чого не скажеш про втечу з камери.

Артеміс підключив іще одного монітора. Він підключався до камери в спальні Анджеліни Фаул. Хвилинку спостерігав за мамою. Інколи він почувався дуже ніяково, немов шпигував за нею. Утім, це ж заради її добра. Завжди існувала загроза, що вона щось собі заподіє. Зараз жінка мирно спала, наковтавшись снодійного, що Джульєтта лишила на таці. Це частина плану. Важлива частина.

До кімнати зайшов Батлер. У руках у нього була купа ельфійської зброї. Дворецький потер шию.

— Маленькі негідники.

Артеміс відірвався від монітору і подивився на слугу.

— Проблеми?

— Нічого серйозного. Але ті кийки дуже надокучливі. Як наша полонянка?

— Добре. Джульєтта пішла її годувати. Боюся, капітан Шорт починає втрачати розум.

На моніторі Холлі гамселила ліжком по цементу.

— Її можна зрозуміти, — зауважив слуга. — Уявіть, яка вона збентежена. Але тунель вона не продовбе.

Артеміс посміхнувся.

— Ні. Маєток збудований на вапняку. Тунель не зможе прокопати навіть гном.

Як виявилось, він помилявся. Дуже помилявся. Історичний момент для Артеміса Фаула.

Для виняткових ситуацій в ЛЕП існували певні процедури. Щоправда, такого, щоб зразковий загін було знищено однією людиною, іще не траплялося. Втім, треба було щось робити, і якомога скоріше.

Особливо зважаючи на той факт, що на небі вже з'явилися перші золотаві відтінки.

— Усе готово? — grimнув Рут у мікрофон, незважаючи на те, що той був чутливий навіть до сказаного пошепки.

«Усе готово», — подумав Фоулі, прикручуючи до вежі спостереження останній таріль. Дідько забирай цих військових. Усе готово; роби що тобі кажуть; я не знаю, мені наказали. Так неточно.

Але вголос сказав:

— Немає потреби кричати, командире. Мої навушники почують, як павук шкребеться на Мадагаскарі.

— А там що, павук шкребеться?

— Ну... Не знаю. Вони не можуть...

— Не змінюй тему, Фоулі, відповідай на запитання!

Кентавр вилаявся. Командир сприймав усе дуже буквально. Він підключив до ноутбука модем.

— Гарзд. Усе... Все готово.

— Саме вчасно. Клацай тумблером!

Утретє за такий недовгий час Фоулі вишкірив зуби. Він і справді був типовим недооціненим генієм. Клацай тумблером — як вам таке? У Рута черепна коробка замала, щоб зрозуміти, що він тут намагається зробити.

Зупинити час — це не просто натиснути кнопку, тут цілий ряд делікатних процедур, які потрібно виконати надзвичайно уважно. Інакше стоп-зона раптово скінчиться, і від офіцерів лишиться купка попелу і радіоактивних відходів.

Правда, що ельфи зупиняють час уже кілька тисячоліть, але сьогодні, в час супутникової комунікації та Інтернету, люди можуть помітити, якщо зона випаде з часу на кілька годин. Були часи, коли можна було зупинити час у цілій країні, і Народ Бруду просто вважав, що боги розсердилися. Зараз усе геть не так. Зараз люди мають інструменти, що дозволяють виміряти будь-що, тож якщо і зупиняти час, то робити це варто дуже обережно й точно.

За давніх часів збиралися собі п'ять ельфів-магів, утворювали пентаграму навколо цілі і накривали її магичним захистом. Час усередині пентаграми зупинявся.

І все було дуже добре, якщо магові не потрібно було вискочити в туалет. Не одну блокаду програли лише тому, що ельф випив на одну склянку вина більше, ніж потрібно. До того ж чарівники дуже швидко втомлювалися, починали боліти м'язи на руках. Якщо все складалося добре, то можна було виграти десь години півтори, тож результат не завжди був вартий докладених зусиль.

Фоулі вирішив автоматизувати всю процедуру. Він зробив так, що роль магів перейшла до літєвих акумуляторів, потім здогадався оточувати потрібну територію тарелями приймачів. Здається, просто? То лише здається. Проте певні переваги були. По-перше, ніяких перебоїв живлення. Акумулятори навіть і не думали вихвалитися один перед одним. Можна було точно сказати, скільки енергії знадобиться, і стало можливим продовжити блокаду аж до восьми годин.

І так уже сталося, що маєток Фаулів був ідеальним місцем для

зупинки часу, — ізольований і обгороджений. Навіть із вежами, на яких так чудово можна було розмістити тарелі. Немов Артеміс Фаул сам напрошувався... Палець Фоулі завмер за міліметр від кнопки. Чи таке можливо? Врешті-решт, людське дитинча завжди на крок попереду.

— Командире?

— Уже готово?

— Не зовсім. Є дещо...

Рут так рывкнув, що у Фоулі мало навушники не повискакували.

— Ні, Фоулі! Ніякого дещо немає! Позбав мене своїх геніальних ідей. Життя капітана Шорт у небезпеці, тож натисни кнопку до того, як я підіймуся на вежу і натисну її твоїм обличчям!

— Як зворушливо, — буркнув Фоулі й натиснув кнопку.

Лейтенант Каджон перевірів місяцеметр.

— У вас вісім годин.

— Я сам знаю, — огризнувся Рут. — І припини ходити за мною. У тебе що, немає роботи?

— Власне, якщо ти згадав, я маю налаштувати біо- бомбу.

Рут обернувся.

— Не дратуй мене, лейтенанте. Якщо на кожному кроці я чутиму твої коментарі, як я зможу зосередитись? Просто роби те, що вважаєш за потрібне. Та будь готовий захищатися перед трибуналом. Наробимо помилок, полетять голови.

— Саме так, — ледь чутно прошепотів Каджон. — Та моєї серед них не буде.

Рут подивився на небо. На маєток Фаулів немов опустилося мерехтливе лазурне покривало. Добре. Вони відрізані від світу. За стінами продовжувалося життя, та якби хтось опинився в маєтку, подолавши міцні стіни і високі ворота, він би знайшов будинок порожнім, бо всі його мешканці лишилися в минулому.

Отже, наступні вісім годин маєток Фаулів проведе в сутінках. Після цього Рут не зможе гарантувати Холлі безпеку. Враховуючи серйозність ситуації, Каджону скоріше за все доведеться ужити рішучих заходів у вигляді біобомби. Рут уже бачив синій спалах. Жодна жива істота не лишилася живою. Навіть пацюки.

Рут наздогнав Фоулі біля північної вежі. Кентавр припаркував підйомник біля стіни. Місце блокади уже обплутали кабелі, час від часу блимала оптика.

— Фоулі? Ти тут?

Кентавр у капелюсі з фольги визирнув із живота старого вительбушеного транспортера.

— Я тут, командире. Гадаю, ви прийшли натиснути кнопку моїм обличчям.

Рут мало не розреготався.

— Навіть не думай видурити в мене вибачення. На сьогодні я свій ліміт вичерпав. І то на старого друга.

— Каджон? Перепрошую, командире, та я б не став витратити свої вибачення на лейтенанта. Він би навіть думати про щось таке не став, якби заколов вас ножем у спину.

— Ти помиляєшся щодо нього. Каджон — гарний офіцер. Трохи запальний, це правда, та коли настане час, він усе зробить правильно.

— Правильно для себе, мабуть. Не думаю, що Холлі посідає перше місце у списку його пріоритетів.

Рут нічого не відповів. Бо не зміг.

— Іще одне. У мене є підозра, що Артеміс Фаул сам хотів, щоб ми зупинили час. Урешті-решт, усе, що ми досі робили, зіграло йому на руку.

Рут потер скроні.

— Неможливо. Звідки людині знати про можливість зупинити час? У будь-якому разі, зараз не дуже слухний момент для теорій, Фоулі. У нас менше восьми годин, щоб уладнати справу. Отже, що ти для мене маєш?

Фоулі поцокотів до обладнання, що лежало біля стіни.

— Точно можу сказати, що воно не важке. Після того, що сталося з першим загоном, ми не можемо собі такого дозволити. Шолома теж не буде. Здається, той велетень їх колекціонує. Власне, щоб продемонструвати свою добру волю, ми посилаємо вас незброєним і незахищеним.

Рут аж рота роззявив.

— В якій інструкції ти таке вчитав?

— Стандартні процедури. Довіра прискорює порозуміння під час

комунікації.

— Облиш цитати і дай мені щось, із чого стріляють.

— Як хочете, — зітхнув Фоулі й узяв із полиці щось схоже на палець.

— Що це?

— Палець. А ви що подумали?

— Палець, — зізнався Рут.

— Так, проте палець не звичайний. — Кентавр озирнувся, щоб переконатися, що за ними ніхто не спостерігає. У кінчик умонтований особливий дротик. Лише один постріл. Торкаєшся когось пальцем, і той заплющує оченята.

— Чому я такого раніше не бачив?

— Це секретна штука...

— І?.. — з підозрою запитав Рут.

— Бували нещасні випадки...

— Розкажуй, Фоулі.

— Агенти забували, що надягли пальця.

— Хочеш сказати, самі себе підстрелили?

Кентавр сором'язливо кивнув.

— Один із наших найкращих шпигунів вирішив поколупатися в носі. Три дні на лікарняному.

Рут намотав на вказівний палець «меморі латекс», і той одразу став такої самої форми і кольору, що і «рідний» палець.

— Не хвилюйся, Фоулі, я не повний дурень. Щось іще?

Фоулі дістав щось схоже на фальшиві сідниці.

— Ти ж не серйозно! Яка від них користь?

— Ніякої, — признався кентавр. — Та на вечірках можна добре розважитись.

Рут пирхнув. Із його боку то було помилкою.

— Так, облишимо жарти. Ти зв'язок мені забезпечиш?

— Звісно. Одна іридокамера. Якого кольору бажаєте? — Він зазирнув в очі командира. — Гм... Брудно-коричневий, — узяв із полиці маленьку пляшечку і виловив із рідини електронні контактні лінзи. Великим і вказівним пальцями підняв Рутові повіко і вставив іридокамеру. — Може трохи подразнювати. Намагайтеся не терти, а то зануриться в око. Тоді доведеться лізти до вашої голови, а там немає аж нічого цікавого.

Рут блимнув, намагаючись стримати сльозинку.

— Оце й усе?

Фоулі кивнув.

— Усе, на що ми можемо ризикнути.

Командир неохоче погодився. Без звичного трьохбарельного бластера він почувався дуже легко.

— Гаразд. Сподіваюся, цей дивовижний палець на щось здатен. І якщо він, Фоулі, вистрелить мені в носа, ти повернешся до Небесного Міста найближчим транспортером.

Кентавр посміхнувся.

— Просто будьте обережнішим у туалеті.

Рут не засміявся. Є речі, про які не жартують.

*

Годинник Артеміса зупинився. Ніби Гринвіча більше не існувало. А може, вони зникли, подумав Артеміс. Перевірив сайт CNN. Зображення застигло. Лець помітно мерехтів монітор. Хлопець не втримав задоволену усмішку. Вони це зробили. Саме так, як і було написано в Книзі. ЛЕП зупинив час. Усе згідно з планом.

Час перевірити теорію. Артеміс підкотився до монітора й активував мамину камеру на сімдесятисантиметровому екрані. Анджеліни уже не було в шезлонгу. Артеміс подивився в кімнаті. Порожньо. Мами не було. Зникла. Посмішка стала іще ширшою. Чудово. Він так і припускав.

Хлопець переключився на Холлі Шорт. Та знову довбала підлогу ліжком. Час від часу вставала з матрацу і лупцювала кулаками стіну. Може, не такий уже то і відчай? Може, в її поведінці є певна мета? Він стукнув по монітору худеньким пальцем.

— Що ти за штука, Капітане? Що ти задумала?

Його відволікло метушіння на вулиці.

— Нарешті, — зітхнув він. — Гра починається.

До входу наближалася фігура. Маленька, проте імпозантна. Без прикриття. Схоже, підготувалися.

Артеміс натиснув кнопку інтеркому.

— Батлере? У нас гість. Я його пущу. А ти повертайся сюди і спостерігай за камерами.

Йому відповів металевий голос дворецького:

— Десята сорок, Артемісе. Іду.

Артеміс застібнув дорогий піджак і зупинився перед дзеркалом, щоб поправити краватку. Суть переговорів була в тому, щоб утримати всі

козирі, а якщо їх і не було, вдавати, що вони таки є.

Артемісові хотілося виглядати зловісно. «Ти зло, — сказав він сам собі. — Але дуже розумне зло. І рішуче, не забудь про рішучість». Він узявся за ручку дверей. Спокій. Глибокий вдих. Не думати про те, що він міг недооцінити ситуацію і його можуть підстрелити. Один, два, три... Він відчинив двері.

— Доброго вечора, — дуже ввічливо сказав хлопець, хоч вигляд у нього мав бути зловісний, лихий, розумний і рішучий.

Рут зупинився на порозі, підняв руки, демонструючи, що в нього немає великого небезпечного пістолета.

— Ви Фаул?

— Артеміс Фаул до ваших послуг. А ви хто?

— Командир ЛЕП Рут. Отже, ми знаємо, кого як звуть, можемо переходити до наступного етапу.

— Звісно.

Рут вирішив узяти ситуацію під свій контроль.

— Підійдіть сюди. Так, щоб я міг вас бачити.

Погляд у хлопця став крижаним.

— Хіба ви нічого не зрозуміли з того, що я вам показав? Корабель? Ваші командос? Потрібно іще когось убити?

— Ні, — квапливо відповів Рут. — Просто...

— Просто хотіли виманити мене на вулицю, де мене можна було б захопити і обміняти на ельфа. Будь ласка, командире Рут, не будьте бовдуром або ж пришліть когось розумнішого.

Рут відчув, як до щік прилила кров.

— А тепер послухайте мене, молодий...

Артеміс посміхнувся.

— Не дуже вдалий прийом для переговорів, командире. Утратили контроль, навіть за стіл не встигли сісти.

Рут кілька разів глибоко вдихнув.

— Добре. Як скажете. Де ви хочете провести переговори?

— У домі, звісно. Ви маєте дозвіл зайти, та пам'ятайте, що життя капітана Шорт у ваших руках. Будьте обережні.

Рут поплентався за хлопцем склепистим коридором. Із портретів на нього дивилося кілька поколінь Фаулів. Вони пройшли крізь дубові двері до довгої кімнати для конференцій. За столом уже приготували

два місяця, поклали блокноти, поставили попільнички і глечики з водою.

Рут зрадів попільничці й одразу ж витяг із кишені пожовану сигару.

— Може, не такі ви вже і варвари, — пробурмотів він, випускаючи хмаринку зеленого диму. На глечик із водою командир уваги не звернув, а налив собі із фляги якоїсь бузкової рідини. Зробив великий ковток, відригнув і сів.

— Готові? — Артеміс перегорнув записи, немов сторінки газети. — От яка у нас ситуація. Я маю матеріали, що викривають ваше підземне існування, і ви неспроможні мене зупинити. Отже, я абсолютно впевнений: що б я не попросив, то буде зовсім невеличка ціна.

Рут виплюнув тютюнову кашку.

— Думаєте, що можете просто розмістити інформацію в Інтернеті.

— Ну, не зараз. Ви ж зупинили час.

Рут мало не вдавився. То був їхній козир. Дідько забирай.

— Якщо ви знаєте про зупинку часу, то мусите знати і про те, що повністю відрізані від зовнішнього світу. Можна сказати, безсилі.

Артеміс зробив у блокноті позначку.

— Заощадимо час. Я прекрасно розумію ваші штучки. Якщо якогось ельфа захоплюють, ЛЕП спочатку висилає Службу Вилову повернути те, що загубилося. Так ви і зробили. Вибачте, що я посміхнувся. Служба Вилову? Придумали ж таке. Скаутський патруль із водяними пістолетами вправся б із ними за кілька хвилин.

Рут мовчки пускав дим, люто вгризаючись у кінчик сигари.

— Наступний офіціальний етап — перемовини. І нарешті, коли скінчаться вісім годин і сторони не дійдуть згоди, підірвуть біобомбу, дія якої не вийде за межі території, де зупинився час.

— Схоже, ви в біса багато про нас знаєте, пане Фауле. Дозвольте припустити, що ви не здасте своє джерело інформації.

— Правильно.

Рут розчавив залишки сигари в попільничці.

— Отже, які ваші вимоги?

— Лише одна. Одна-єдина.

Артеміс підсунув через полірований стіл аркуш паперу. Рут прочитав, що там написано.

— Одна тонна двадцятичотирьохкаратного золота. В маленьких злитках без позначок. Ви жартуєте.

— Аж ніяк.

Рут випростався.

— Хіба ви не розумієте? Ваша позиція дуже не вигідна. Ви або повертаєте капітана Шорт, або ми будемо змушені всіх вас убити. Середини немає. Ми не ведемо переговорів. Аж ніяк. Я тут лише для того, щоб пояснити вам факти.

Артеміс посміхнувся вампірською усмішкою.

— Та ні, переговори відбудуться, командире.

— Справді? І чому це ви вважаєте себе таким особливим?

— Я особливий, бо знаю, як вийти за межі заблокованої зони.

— Неможливо, — хмикнув Рут. — Цього ніхто не може.

— Ще й як можливо. Повірте, я ще не помилявся. Рут вирвав першу сторінку і поклав її до кишені. — Маю подумати.

— Не кваптеся. У нас вісім годин... перепрошую, сім із половиною. Тоді вийде час для всіх.

Рут довго мовчав, постукуючи пальцями по столу. Він набрав повітря, щоб заговорити, проте передумав і швидко підвівся.

— Ми з вами зв'яжемося. Не хвилюйтеся, я вийду сам.

Артеміс відсунув стілець.

— Так. Але запам'ятайте, жоден представник вашої раси не має дозволу сюди заходити, доки я живий.

Рут пішов коридором, поглядаючи на портрети. Зараз краще піти й обдумати нову інформацію. Хлопчик Фаул — гідний опонент. Але він зробив одну велику помилку: припустив, що Рут гратиме за його правилами. Проте Джуліус Рут отримав командирські погони не за те, що дотримувався правил. Настав час неортодоксальних дій.

Запис іридокамери Рута переглядали експерти.

— Бачите тут, — сказав професор Кумулус, спеціаліст-біхевіоролог. — Він покривився. Бреше.

— Дурниці, — відмахнувся доктор Аргон, психолог із підземних регіонів США. — Щось засвербіло. Засвербіло, то ж він почесав. Жодного лихого наміру.

Кумулус повернувся до Фоулі.

— Тільки послухай його. Як я можу працювати із цим шарлатаном?

— Відьмак, — огризнувся Аргон.

Фоулі підняв волохаті долоні.

— Джентльмени, будь ласка. Маємо порозумітися. Виняткова ситуація.

— Байдуже, — заявив Аргон. — За таких умов я працювати не можу.

Кумулус схрестив на грудях руки.

— Якщо він не може, то і на мене не розраховуйте.

Двері розчинилися і увійшов Рут. Обличчя в нього було іще темнішим, ніж зазвичай.

— Ця людина грається з нами. Я такого не терпітиму. Що вдалося експертам розібрати на плівці?

Фоулі трохи посунувся, щоб командирю було видно, як тікають так звані професіонали.

— Власне, вони не працюватимуть за таких умов.

Рутові очі перетворилися на щілини, ніби він узяв експертів на приціл.

— Прошу?

— Пану доктору не вистачає глузду, — сказав Кумулус, не знайомий із темпераментом командира.

— Ме-мені не вистачає глузду? — образився Аргон, який теж зовсім нічого про Рута не знав. — А сам? Печерний ельф! Такі абсурдні інтерпретації невинних жестів!

— Невинних? Та цей хлопець — мішок нервів. Він явно бреше. Це ж і дитина зрозуміє!

Рут опустив кулак на стіл, і на полірованій поверхні з'явилася павутина тріщин.

— Мовчати!

І всі замовкли. Тієї ж миті.

— Отже, ви ті самі розумні експерти, яких прислали на це завдання. Правильно?

Парочка кивнула, не насмілившись порушити наказ мовчати.

— Можливо, для вас це справа життя і смерті, тож я хочу, щоб ви зосередилися. Зрозуміло?

Вони знову кивнули.

Рут витягнув з ока камеру.

— Перемотай, Фоулі. Майже до кінця.

Події на плівці розгорталися з неймовірною швидкістю. На моніторі Рут побіг за людиною до конференц-кімнати.

— Тут. Зупини. Можеш збільшити його обличчя?

— Чи можу я збільшити його обличчя? — хмикнув кентавр. — Чи може гном украсти павутину в павука?

— Так, — відповів Рут.

— Це було риторичне питання.

— Мені не потрібні уроки граматики, Фоулі, просто збільш зображення, гаразд?

Фоулі заскреготав зубами.

— ОК, босе. Зроблю.

Пальці кентавра забігали по клавіатурі зі швидкістю світла. Обличчя Артеміса розрослося на весь екран.

— Раджу вам послухати, - сказав Рут, хапаючи експертів за плечі. — Це вирішальний момент вашої кар'єри.

— Я особливий, — сказав рот на екрані, — бо знаю, як вийти за межі заблокованої зони.

— А тепер, — гримнув Рут, — скажіть мені, чи він бреше?

— Прокрутіть іще разок, — попросив Кумулус. — Покажіть його очі.

Арагон кивнув.

— Так, лише очі.

Фоулі натиснув на кілька клавіш, і на екрані з'явилися величезні темно-сині очі Артеміса.

— Я особливий, — сказав людський голос, — бо знаю, як вийти за межі заблокованої зони.

— То що? Бреше?

Кумулус із Арагоном перезирнулися, забувши про сварку.

— Ні, — в один голос сказали вони.

— Він каже правду, — додав біхевіорист.

— Або, — підхопив психолог, — принаймні він так вважає.

Рут промив око спеціальним розчином.

— Так я і думав. Лесть я глянув йому в очі, одразу зрозумів, що він або геній, або божевільний.

Із монітора на них дивилися холодні очі Артеміса.

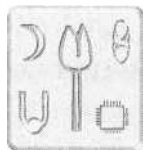
— Тож, хто він? — поцікавився Фоулі. — Геній або божевільний?

Рут зняв із гачка кобуру зі своїм трьохбарельним бластером.

— Яка різниця? — кинув він, застібнувши її на поясі. — Відвезіть

мене до зовнішньої лінії Е1. Здається, Фаулу відомі всі наші правила.
Час їх порушити.

ГЛАВА 7: МУЛЬЧ

ЧАС познайомитися з новим персонажем. Власне, не такий він уже й новий. Ми вже зустрічалися з ним раніше, в черзі до відділка ЛЕП. Злодій-рецидивіст

Мульч Діггумс, гном-клептоман. Сумнівна особа, навіть за стандартами Артеміса Фаула. Наче в нашій історії без нього обмаль аморальних типів.

Мульч народився в типовій родині печерних гномів. Він дуже рано зрозумів, що довбати скелю — то не для нього, і можна знайти своїм талантам значно краще застосування, а саме: риття ходів і проникання до помешкань, переважно до будинків Народу Бруду. Щоправда, це означало втратити магічні здібності. Житло вважалось священним. Якщо ти порушив правило, будь готовий до наслідків. Мульч не дуже цим переймався. Не сказати, щоб він так уже й часто вдавався до магії. Що з нею робити в шахтах?

Кілька століть справи йшли дуже добре, і він навіть побудував на поверхні досить прибутковий бізнес. Але одного разу він спробував продати кубок ФІФА підземному офіцеру ЛЕП. Відтоді вдача від нього відвернулася, і його заарештовували уже двадцять разів. Загалом він провів у в'язниці триста років.

Апетит до тунелів у Мульча був неабиякий, і ці слова можна розуміти буквально. Для тих, хто не обізнаний із механізмом будування тунелів, спробую пояснити. Як і деякі представники родини рептилій, гноми-самці можуть дуже широко розкривати щелепи, що дозволяє їм перетравлювати кілька кіло землі за секунду. Неймовірний метаболізм допомагає переробити матеріал, витягуючи з нього всі корисні мінеральні речовини... і земля викидається з протилежного кінця. Чарівно.

Саме зараз Мульч нудився в кам'яній в'язниці центрального відділку ЛЕП. Принаймні робив вигляд, що йому нудно, а сам міряв камеру своїми чоботями, підбитими залізом.

Гоблінсько-гномська війна була в розпалі, а якісь розумні офіцери ЛЕП не вигадали нічого кращого, ніж посадити Мульча до однієї камери з екзальтованими гоблінськими тінейджерами. Може, через недогляд. Та скоріше хотіли помститися за те, що гном обчистив кишені офіцерові, який його ж і заарештував.

— Слухай, гноме, — спитав його пустоголовий гоблін, чие бородавчате обличчя було геть укрите татуюванням. — Як сталося, що ти не прогриз собі тунелю звідси?

Мульч постукав по стіні:

— Скеля.

Гобліни зареготали.

— Ну то й що? Не твердіша за череп гнома.

Його товариші зареготали. Мульч разом із ними. Подумав, що так розумніше. помилився.

— Ти, гноме, наді мною смієшся?

Мульч замовк.

— Із тобою, — поправив він. — Я сміюся разом із тобою. Жарт про череп дуже смішний.

Гоблін присунувся ближче, його ніс майже торкався носа Мульча.

— Ти ко-мен-ту-єш мою поведінку, гноме?

Мульч спантеличено замислився. Якщо він зараз вибухне, то проковтне ватажка, ніхто і оком не встигне моргнути. Але гобліни погано перетравлюються. Дуже кістляві.

Гоблін створив вогняну кульку і підкинув над долонею:

— Я тебе запитав, товстуне.

У Мульча немов разом відкрилися пори, він увесь спітнів. Вогонь гномам не подобався. їм навіть думати про нього не подобалося. На відміну від інших магічних створінь, гноми аж ніяк не хотіли жити на поверхні землі. Дуже близько до сонця. Як би іронічно це не звучало стосовно одного з тих, хто позбавляє Народ Брудю скарбу.

— Н-навіщо? — пробелькотів він. — Я просто хотів бути люб'язним.

— Люб'язним? — вишкірився бородавчастий. — Ви не знаєте, що означає це слово. Страхополохи, от ви хто.

Мульч дипломатично кивнув.

— Усі кажуть, що ми трохи ненадійні.

— Трохи ненадійні! Трохи ненадійні! Мій брат Флегм попав у засідку, яку організував набрід гномів, замаскованих під купи лайна. У нього досі шок!

Мульч зі співчуттям кивнув.

— Старі виверти. Огидно. Це одна з причин, чому мені не хочеться перебувати в Братстві.

Бородавчастий гоблін крутнув вогняну кулю.

— У цьому світі мені не подобаються дві речі.

Мульч зрозумів, що саме зараз він дізнається, які саме.

— По-перше, смердючі гноми.

Не дивно.

— А по-друге, ті, хто зраджують своїх одноплемінників. Із того, що я почув, ти належиш відразу до обох категорій.

Мульч слабенько посміхнувся.

— Така вже моя вдача.

— Вдача тут ні до чого. Доля розпорядилася так, що ти потрапив до моїх рук.

Іншого дня Мульч завважив би, що вдача і доля, власне, одне й те саме. Але не сьогодні.

— Тобі подобається вогонь, гноме?

Мульч похитав головою.

Бородавчастий вишкірився.

— Погано, бо будь-якої секунди я можу запустити цю вогняну кулю тобі в горло.

У горлі гнома пересохло. Хіба це не типово для Братства Гномів? Що гноми ненавидять? Вогонь. Які істоти єдині вміють пускати вогняні кулі? Гобліни. Тож із ким б'ються гноми? Це ж і дитина зрозуміє.

Мульч відступив до стіни.

— Обережно. Ти нас усіх спалиш.

— Не нас, — посміхнувся бородавчастий і підніс вогняну кулю під самісінький ніс. — Ми абсолютно вогнетривкі.

Мульч прекрасно розумів, що зараз відбудеться. Він не раз бачив такі штучки в темних алеях. Ватага гоблінів заганяє безпритульного брата-гнома в глухий кут, завалює на землю і розряджає кілька барелів прямо йому в обличчя.

Ніздрі у бородавчастого затремтіли, немов він збирався вдихнути вогняну кулю. Мульч здригнувся. Лишався єдиний шанс. Гобліни зробили одну велику помилку. Вони забули зв'язати йому руки.

Гоблін вдихнув через рот, закрив його. Набрал більше повітря, щоб видихнути вогонь. Закинув голову назад, направив носа на гнома і мало не видихнув. Мульч блискавкою підскочив до нього і засунув йому в

ніздрі свої великі пальці. Так, це огидно, проте значно краще, ніж перетворитися на шашлик.

Виходу вогняній кулі не лишилося. Вона відскочила від пальців Мульча і рикошетом полетіла до гоблінської голови. Каналами найменшого опору виявилися слізні залози, тож полум'я вирвалося на волю прямо під очами гобліна. По стелі розсипалися іскри.

Мульч витяг пальці і, похапцем їх витерши, засунув у рота, щоб натуральний цілющий бальзам, тобто слина, почав процес загоєння. Звісно, якби в нього лишилася магія, він би позбавився опіків за кілька секунд. Та за кримінальне життя доводиться платити.

Вигляд у бородавчастого був не дуже веселий. З усіх дірок на голові здіймався дим. Може, гоблін і вогнетривкий, та вогняна куля добре прочистила йому внутрішні трубки. Він закрутився, немов серпантинова стрічка, і впав долілиць на цементну підлогу. Щось хруснуло. Мабуть, гоблінів ніс.

Реакція решти гоблінів була не дуже оптимістичною.

— Дивись, що ти накоїв із нашим босом!

— От смердюк!

— Давайте його підсмажимо.

Мульч відступив ще далі. Він сподівався, що гобліни перелякаються, щойно їхнього ватажка виведуть із гри. Але ж ні. Доведеться Мульчеві піти проти своїх правил і вступити в бійку.

Він роззявив рота і стрибнув уперед, схопивши зубами голову найближчого гобліна.

— О-ой, відчепись! — закричав той. — Відчепись, а то пожалкуєш!

Інші завмерли, не розуміючи, що робити далі. Усі знали, що можуть заподіяти гномські кутні зуби гоблінській голові. Видовище не з приємних.

У кожного в руці з'явилася вогняна куля.

— Попереджаємо!

— Усіх нас не з'їси, смердючко!

Мульч ледь утримався, щоб не відкусити голову. Це найсильніший інстинкт гномів, генетична пам'ять, отримана за тисячу літ риття тунелів. Шансів у нього було не так уже й багато. Гобліни наступали, а вдіяти він нічого не міг, бо рот був зайнятий.

Раптом двері камери відчинилися, і цілий загін офіцерів ЛЕП заповонив маленький простір. Мульч відчув біля скроні холодний метал пістолета.

— Виплюнь в'язня, — наказав голос.

Мульч радісно підкорився. Весь укритий слиною гоблін повалився на підлогу.

— А ви, гобліни, приберіть свої кулі!

Одна за одною кулі згасли.

— Я не винен, — забубонів Мульч, указуючи на бородавчастого. — Він сам напросився.

Офіцер сховав зброю і дістав наручники.

— Мені байдуже, що ви там робите одне одному, — сказав він, розвернув Мульча спиною і защепнув на ньому наручники. — Якби моя воля, я б вас усіх зібрав у великій кімнаті й повернувся б за тиждень, щоб прибратися. Але командир Рут бажає бачити тебе над землею якомога скоріше.

— Якомога скоріше?

— Цієї ж секунди, або навіть іще раніше.

Рута Мульч знав. Командир улаштував йому кілька відпусток у казенному готелі. Якщо Джуліус захотів його бачити, то вже певне не для того, щоб пригостити віскі або подивитися разом фільм.

— Зараз? При сонячному світлі? Я ж згорю!

Офіцер ЛЕП розсміявся.

— Там, куди тебе відвезуть, денного світла немає, приятелю. Там зовсім нічого немає.

Рут чекав на гнома в порталі часового поля. Цей портал був іще одним винаходом Фоулі. Ельфи могли заходити і виходити із зони зупинки часу, не пошкодивши поле. Це означало, що хоча і на доставку Мульча пішло добрих шість годин, до маєтка Фаулів гном потрапив би через кілька секунд після того, як Рут за ним послав.

На територію, де зупинили час, Мульч ступив уперше. Він стояв і дивився, як за ледь помітним мерехтливим куполом вирує життя. З неймовірною швидкістю пролітали автомобілі, ураганні вітри гарячково проганяли небом хмари.

— Мульче, негіднику ти малий, — проревів Рут. — Можеш зняти цей костюм. Поле захищає від ультрафіолетових променів, як мені сказали.

Перед посадкою в транспортер гному видали світломаскувальний костюм. Хоча гноми і мали цупку шкіру, вони були напрочуд чутливі до денного світла і отримували опіки після трьох хвилин перебування під променями небесного світила. Мульч стягнув із себе вузький

комбінезон.

— Радий тебе бачити, Джуліусе.

— Для тебе — командир Рут.

— Уже командир. Чув. Помилка в паперах, еге ж? Рут так клацнув зубами, що аж сигара зламалася.

— Немає часу слухати твої образи, в'язню. І єдина причина, чому мій чобіт зараз не на твоєму лобі, це те, що я маю для тебе роботу.

Мульч спохмурнів.

— В'язень? Знаєш, Джуліусе, у мене є ім'я.

Рут нахилився до гнома.

— Не знаю, в якому казковому світі ти живеш, але в реальному світі ти злодій, і моє завдання — зробити твоє життя якомога неприємнішим. Якщо хочеш до себе особливого ставлення лише через те, що я п'ятнадцять разів тебе заарештовував, то забудь.

Мульч потер зап'ястки, на яких лишилися глибокі сліди від наручників.

— Гаразд, командире. Немає потреби так сердитися. Я вам не вбивця якийсь, просто злодій.

— Я чув, що ти мало не перетворився на вбивцю у своїй камері.

— Не моя вина. Вони на мене першими накинулися.

Рут засунув до рота нову сигару.

— Ну і біс із ним. Слухай мене і не смій нічого красти.

— Так, сер, — не моргнувши оком відрапортував гном. Навіщо йому щось красти? Він уже поцупив пропуск Рута, коли той утратив пильність і нахилився до нього.

Вони пройшли повз офіцерів Служби Вилову і попрямували до головного входу.

— Бачиш маєток?

— Що за маєток?

Рут зупинився.

— Зараз не час для жартів, в'язню. Минула вже половина відпущеного нам часу. Іще кілька годин — і один із моїх найкращих офіцерів зникне в синьому спалаху!

Мульч знизав плечима.

— Мене не обходить. Не забувайте, я простий злочинець. І до речі, я знаю, чого ви від мене хочете. І відповідь — ні.

— Ми ж із тобою іще ні про що не говорили.

— І так зрозуміло. Я залізаю в будинки. Це будинок. Ви залізти туди не можете, бо втратите свою магічну силу. Моя ж сила давно зникла. Як два і два.

Рут виплюнув сигару.

— Хіба в тебе немає сумління? Усе наше життя під загрозою.

— Не моє життя. Що ельфійська тюрма, що людська. Мені байдуже.

Командир замислився.

— Гаразд, негіднику. Скорочу твоє ув'язнення на п'ятдесят років.

— Вимагаю амністії.

— Тільки уві сні, Мульче.

— Або так, або ніяк.

— Сімдесят п'ять років під мінімальним наглядом. Або так, або ніяк.

Мульч удав, що розмірковує. Не так уже й погано, враховуючи те, що він усе одно збирався втікати.

— Одиночна камера?

— Так, так. Одиночна камера. Ну що, берешся?

— Добре, Джуліусе. Лише тому, що ти попросив.

Фоулі шукав підходящу іридокамеру.

— Кольору лісового горіха, здається. Може, трохи жовтуваті. У вас вражаючі очі, пане Мульче.

— Дякую, Фоулі. Мама завжди казала, що це найкрасивіше, що я маю.

Рут міряв кроками кабінет.

— Чи ви двоє усвідомлюєте, що в нас обмаль часу? До біса колір. Просто видай йому камеру.

Мініатюрним пінцетом кентавр витяг із розчину об'єктив.

— Це не для краси, командире. Чим більше колір схожий на рідний, тим менше перешкод отримаємо.

— Хай там що, та давай уже швидше.

Фоулі міцно ухопив Мульча за підборіддя, щоб той не ворухнувся.

— Ну от. Тепер ми завжди поруч.

Фоулі вставив мініатюрний циліндрик у куці волосся, що стирчало з

вуха Мульча.

— Тепер і звук маємо. На випадок, якщо тобі доведеться кликати нас на допомогу.

Гном криво посміхнувся.

— Вибачте, що мене не розпирає від гордощів. Мені здається, що в мене і без допомоги краще виходить.

— Якщо сімнадцять арештів можна назвати «виходить», — зареготав Фоулі.

— Ого! У нас з'явився час на жарти?

Рут ляснув кентавра по плечу:

— Він має рацію. Часу обмаль. Ходімо.

І він потягнув Мульча по траві до групки вишеньок.

— Хочу, щоб ти почав копати тут і з'ясував, як той Фаул про нас дізнався. Може, в нього там якийсь пристрій спостереження. Що б то не було, знищ. Якщо зможеш, знайди капітана Шорт і подивись, що реально для неї зробити. Якщо вона загинула, то для біобомби все готово.

Мульч оглянув ґрунт.

— Не подобається мені.

— Що тобі не подобається?

— Земля. Відчуваю вапняк. Дуже тверда порода. Можу і не прогризти.

Підійшов Фоулі.

— Я проводив сканування. Первісна забудова була на скелі, але пізніші частини стоять уже на глині. У винному погрібці на півдні взагалі дерев'яна підлога. Той, хто має такого рота, як ти, не зупиниться.

Мульч вирішив уважати кентаврові слова радше компліментом, аніж образою. Розстібнув клапан іззаду на штанях.

— Гарзд. Відійдіть.

Рут і офіцери ЛЕП кинулися до прикриття, але Фоулі, який іще ніколи не бачив, як гном риє тунелі, вирішив лишитися і поспостерігати.

— Хай тобі щастить, Мульче.

Гном роззявив рота.

— А уу, — сказав він і нахилився. Кентавр озирнувся.

— А де всі...

Та закінчити він не встиг, тому що рота йому заліпила добряча грудка не так давно проковтнутої і щойно перетравленої глини. Коли Фоулі витер обличчя, Мульч уже зник в ямі, а з-поза вишень лунав такий регіт, що навіть гілки на деревах гойдалися.

Мульч просувався вздовж суглинного шару біля вулканічної породи. Чудова консистенція, камінців зовсім мало. Багато комах. Це дуже важливо для здорових зубів, адже вони — найважливіше, що може мати гном, і майбутня дружина дивитиметься перш за все на них. Мульч спустився іще нижче, живіт майже зачепив скелю. Чим глибший тунель, тим менше шансів, що сліди роботи побачать на поверхні. В наш час варто бути дуже обережним: повсюди натикано датчиків руху і фугасів. До чого лише не вдаються Люди Бруду, аби захистити свої цінності. Як бачимо, вони мають рацію.

Мульч відчув вібрацію зліва. Кролі. Гном зафіксував координати на своєму внутрішньому компасі. Ніколи не буде зайвим знати, де перебуває місцева фауна. Він обійшов кролячу нірку і попрямував до фундаменту будинку так, щоб зайти з південного заходу.

Знайти винний погрібець було легко. Кілька століть залишки вина просочувалися крізь підлогу, і земля навколо набула винного смаку. Серйозний букет, ніякої легковажності. Трохи фруктового присмаку, але він не робить вино легким. Особливе вино, що зберігають на нижніх полицях. Гарна глина.

Гном направив щелепи до неба, вгризаючись у дерево підлоги. Протиснувся крізь отвір і стряхнув зі штанів залишки переробленого ґрунту.

Він стояв у темній кімнаті, що було просто благословенням для гномських очей. Сонар спрямував його до неприкритого місця на підлозі. Метром ліворуч — і він мало не перекинув величезний барель італійського червоного.

Мульч знову роззявив щелепи і прогриз стіну. Приклав вуха до червоної цегли. Завмер на мить, убираючи вібрації будинку. Багато низькочастотного шуму. Десь працює генератор, по внутрішній проводці тече багато соків.

Кроки. Вгорі. Мабуть, на третьому поверсі. І близько. Скрегіт. Метал по цементу. Знову. Хтось щось буде. Або ламає.

Щось поповзло по нозі. Мульч інстинктивно лягнув долонею. Павук. Просто павук.

— Вибач, маленький друже, — сказав він сірій плямі. — Я трохи нервуюся.

Сходи були, звісно, дерев'яні. По запаху можна було сказати, що їм більше, ніж сотня років. Такі сходи рипіли, варто було на них лише подивитися. Краще за будь-які детектори для мін проти непрошених гостей. Мульч пішов під самою стіною, обережно переступаючи з ноги на ногу. Біля стіни дерево мало найбільшу опору, тому майже не скрипіло.

Не все було так просто, як можна подумати. Гномові ноги створені для копання, а не для делікатних балетних па чи балансування на сходах. Проте Мульч дістався до дверей без пригод. Пара мостин ледь чутно рипнула, але ані людське вухо, ані пристрої нічого би не помітили.

Двері були зачинені, іншого ніхто й не очікував, та для гнома-клептомана то була неважка задачка.

Мульч схопився з бороду і висмикнув жорстку волосину. Волосся гномів значно відрізняється від людського. Власне, борода і волосся були у Мульча чимось на зразок антен, що допомагали орієнтуватися в просторі й уникати небезпеки під землею. Якщо волосину висмикнути, вона одразу ж твердішала. Мульч спритно загнув кінчик волосини, і за секунду та стала зовсім твердою. Ідеальна відмичка.

Один швидкий рух, і замок здався. Лише два тумблери. Вражаючий захист. От уже ті люди ніколи не подумують, що можна вдертися до них ізнизу. Мульч ступив на паркет коридора. Усе навкруги смерділо грошима. Тут можна було добре розжитися. Як би ж то в нього був час!

Камери ховалися під архітравом. Зроблено зі смаком. Апарати спостереження кріпилися в природно затінених нішах. Пильність понад усе. Мульч трохи постояв, вираховуючи мертву точку системи. В коридорі три камери. Кожна повертається на дев'яносто градусів. Крізь них ніяк не пройти.

— Потрібна допомога? — сказав голос у вусі.

— Фоулі? — Мульч перевів погляд на найближчу камеру. — Можеш щось із ними зробити? — пошепки запитав він.

Гном почув, як пальці кентавра забігали по клавіатурі, і раптом його праве око наблизило зображення.

— Зручно, — похвалив Мульч, — І я собі таку хочу. У маленькому навушнику хмикнув голос Рута.

— Ні в якому разі, в'язню. Постанова уряду. Та й що ти з нею робитимеш у в'язниці? Роздивлятимешся стіни камери крупним планом?

— Ти такий добрий, Джуліусе. Що сталося? Заздриш, що в мене вийшло те, із чим ти не впорався?

Лайку командира зупинив Фоулі.

— Так, зрозуміло. Проста відемережа. Навіть не цифрова. Я запишу останні десять секунд і за допомогою тарелів транслюватиму їх на кожній камері. У тебе кілька хвилин.

Мульч переступив із ноги на ногу.

— Скільки часу тобі потрібно? Я тут стою зовсім без прикриття.

— Уже готово, — відповів Фоулі. — Можеш іти. — Певен?

— Звісно. Елементарна електроніка. Я займаюся людськими пристроями спостереження з дитячого садка. Просто довірся.

«Краще вже довіритися людям, аніж консультантові ЛЕП», — подумав Мульч. Але вголос сказав:

— Добре. Іду.

Він рушив коридором. Розвів руки, немов намагався триматися за повітря, щоб стати легшим. Щоб там кентавр не зробив, воно спрацювало, тому що ніхто з Людей Бруду на сході не вискочив і не почав розмахувати примітивною вогнепальною зброєю.

Сходи. Ага, сході. Мульч ставився до сходів із великою пошаною. Вони були для нього немов дорогою до чогось надзвичайного. А вгорі чекала найкраща здобич. Ці сході були особливі. Морений дуб, витончене різьблення, що характерне для стилю вісімнадцятого століття або оздоблення дуже багатих будинків. Мульч провів рукою по візерунчастій панелі. В цьому випадку, мабуть, і вік і багатство.

Проте на милування немає часу. Так безлюдно тут довго не буде. Особливо під час блокади. Хто може сказати, скільки за кожними дверима стояло ненаситних вояк, готових відтяти ельфам голови, щоб прибити над комином.

Мульч обережно піднявся вгору, з підозрою прислухаючись до кожного звука. Навіть морений дуб скрипів. Гном тримався стіни, уникаючи килима. Уже після восьмого арешту він запам'ятав, що під товстим килимовим покриттям дуже зручно ховати датчики руху.

Верхньої площадки він дістався, не піднімаючи голови. Але у нього в буквальному сенсі визривала нова проблема. Травлення у гномів через прискорений метаболізм може бути досить непередбачуваним. Ґрунт у маєтку був пухким, збагаченим повітрям, тому з землею і мінералами до Мульчевих кишок потрапило і повітря. Тепер йому хотілося на волю.

За етикетом гноми мали випускати гази в тунелі, та на манери часу не

було. Тепер Мульч пожалкував, що не позбавився газів у винному погрібці. Проблема з газами у гномів полягала в тому, що виходили вони не через верх, а знизу. Уявіть, до яких катастрофічних наслідків могла привести відрижка в той час, коли в роті повно глини. Не дуже приємне видовище. Тож анатомія гномів була створена так, щоб не чіпати неперетравлену глину, і гази виходили знизу. Звісно, можна пояснити все по-іншому, але ту версію можна прочитати лише в книжках для дорослих.

Мульч обхопив живіт руками. Сховатися б кудись. Від такого вибуху і вікна можуть повилітати. Він рушив коридором. Зайшов у перші двері.

Іще камери. І дуже багато. Мульч уважно роздивився, який кут вони охоплюють. Чотири спостерігали за поверхом, повертаючись у різні боки, інші три були нерухомо зафіксовані.

— Фоулі? Ти тут? — прошепотів гном.

— Ні! — типова саркастична відповідь. — У мене є набагато цікавіші справи, ніж перейматися загибеллю цивілізації.

— Дякую. Нехай той факт, що моє життя в небезпеці, не зіпсує твоє задоволення.

— Спробую.

— У мене для тебе заданнячко.

Фоулі одразу зацікавився.

— Справді? Кажі.

Мульч подивився на камеру, наполовину приховану в рельєфі архітрава.

— Потрібно дізнатися, куди саме спрямовані ці камери.

Фоулі розсміявся.

— Те ж мені завдання. Ці старі відеосистеми випромінюють слабкі іонні пучки. Неозброєним оком їх не побачити, звісно, але в тебе є іридокамера.

У Мульчевому оці щось клацнуло і блимнуло.

— Ой!

— Вибач. Невеличкий заряд.

— Можна було і попередити.

— Я тебе потім поцілую, крихітко. Мені здавалося, що гноми — міцні хлопці.

— Міцні. Сам побачиш, коли я повернуся.

У розмову втрутився голос Рута.

— Нікому ти нічого не покажеш, в'язню. Хіба, може, де в камері унітаз. Ну, що ти бачиш?

Мульч оглянув кімнату своїм чутливим до іонного випромінювання оком. Від кожної камери тягнувся ледь помітний промінь, немов промені сонця перед заходом. Вони всі сходилися на портреті Артеміса Фаула Старшого.

— Тільки не за картиною. Будь ласка!

Мульч притиснув вуха до скла на портреті. Нічого електричного. Тобто, сигналізації немає. Щоб переконатися, він понюхав рамку. Ніякого пластику або міді. Дерево, сталь і скло. Трохи свинцю у фарбах. Він підчепив нігтем раму і потягнув. Картина легенько відсунулася. А за нею... Сейф.

— Сейф, — сказав Фоулі.

— Сам знаю, дурню. Я намагаюся зосередитися! Хочеш допомогти, скажи комбінацію.

— Легко. До речі, на тебе чекає іще один шок. Може, велика дитинка захоче посмоктати пальчик, щоб заспокоїтися?

— Фоулі! Я тебе... О-о-ой!

— Ну от. Тепер ти рентген.

Мульч примружив око і подивився на сейф. Неймовірно. Він бачив, як працює механізм усередині. Можна було вирізнити кожен тумблер і паз. Гном поплював на волохаті долоні і набрав код. Через кілька секунд сейф відчинився.

— Гей! — не втримав він розчарування.

— Що таке?

— Нічого. Лише людська валюта. Нічого цінного

— Облиш, — наказав Рут. — Спробуй в іншій кімнаті. Рушай.

Мульч кивнув. Інша кімната. Доки є час. Та щось не давало йому спокою. Якщо цей хлопець такий розумний, чому він розташував сейфа за картиною? Таке кліше. Наче аматор якийсь. Ні. Тут щось не так. Їх надурили.

Мульч зачинив сейф, повернув портрет на місце. Картина рухалася гладенько, немов усі механізми були добре змащені. Немов вона була невагомою. Він іще раз її відсунув. Повернув назад.

— В'язню. Що ти робиш?

— Замокни, Джуліусе! Тобто, зачекайте хвилиночку, командире.

Мульч примружився і подивився на раму. Трохи товстіша, ніж звичайно. Трохи товстіша. Навіть ураховуючи полотно. П'ять

сантиметрів. Провів нігтем по зворотному боці, підчепив, потягнув і...

— Ще один сейф.

Менший. Явно зроблений на замовлення.

— Фоулі, я крізь нього не бачу.

— Облицьований свинцем. Ти сам один, ведмежатнику. Роби свою справу.

— Отак завжди, — пробурмотів Мульч, припадаючи вухом до холодного металу.

Навмання крутнув диск. Непогано. Свинець приглушував звуки, тож доведеться зосередитися. Така тоненька штука не може мати більше ніж три тумблери.

Мульч затамував подих і повернув диск. Одне клацання за раз. Для звичайного вуха, навіть із підсилювачем звуку, усі клацання здалися б однаковими. Але для гнома кожен із них був особистим, кожен мав свою специфіку і лунав так, що можна було оглухнути.

— Один, — видихнув він.

— Поспішай, в'язню. Час спливає.

— Ви оце зараз мене перериваєте, щоб це сказати? Тепер розумію, як ти став командиром, Джуліусе.

— В'язню. Я...

Та все дарма. Мульч витяг навушник і запхав його до кишені. Тепер він міг повністю зосередитися на завданні.

— Два.

Зовні почулися звуки. В коридорі. Хтось наближався. Розміром зі слона, судячи з того, скільки від нього було шуму. Жодного сумніву, це людина-гора, що перетворила перший загін на купу непритомних тіл.

Мульч моргнув, щоб зігнати з повіки краплину поту. Зосередься. Зосередься. Диск повертався. Міліметр за міліметром. Нічого. Підлога аж здригалася, хоча йому просто могло це здаватися.

Клац, клац. Давай. Давай. Пальці стали слизькими від поту, диск вислизнув із них. Гном витер руку об куртку.

— Ну ж бо, малий. Поговори зі мною.

Клац. Тр-рак.

— Так!

Мульч повернув ручку. Нічого. Загадка. Провів пальцем по металевій поверхні. Ось. Маленька западина. Мікроскопічна дірочка. Замала для звичайної відмички. Саме час для фокуса, якого він навчився у в'язниці.

Скоріше, бо шлунок клекоче, немов казан під кришкою, і кроки в коридорі наближаються.

Мульч вирвав іще одну волосину із бороди і вставив її до шпарини. Коли кінчик вийшов з іншого боку, гном висмикнув волосинку. Вона одразу жпотвердішала і набула саме такої форми, що і було потрібно.

Мульч затамував подих і повернув. Гладенько, немов гоблін набрехав, замок відчинився. Чудово. В такі моменти розумієш, що не дарма відсидів усі ті роки.

Гном-клептоман відсунув дверцята. Чиста робота. Майже магічна. За дверцятами була порожнина. А в тій порожнині...

— О, боги! — відсахнувся Мульч.

У голові все перемішалось. Шок був такий, що кишечник гнома здригнувся і вирішив-таки позбутися зайвого повітря. Мульч розпізнав симптоми. Слабкість у ногах, бурчання, судоми. За кілька секунд, що лишилися, він устиг вихопити із сейфа те, що там було, і обхопити коліна.

Гази вирвалися з такою силою, що утворився мініциклон, який уже ніяк не можна було стримати. Клапан на штанях відкрився, і Мульча відкинуло так, що він повалився на чималого джентльмена. Той саме підкрадався до гнома ззаду.

Артеміс прилип до монітора. Саме в цей час у викрадачів традиційно щось трапляється: третя чверть операції завжди потребує особливої уваги. Якщо досі все йде гладенько, злодії розслабляються, викурюють кілька цигарок, починають теревенити із заручниками. За мить вони вже лежать носом у землю, і до їхніх скронь приставлено десятків пістолетів. Артеміс Фаул не такий. Він не робить помилок.

Ельфи напевно передивилися записи першого раунду переговорів, шукаючи, за що зачепитися. І вони це знайшли. Варто було лише уважно дивитись. І ніяких підозр у них не виникло.

Командир Рут може вдатися до якихось хитрощів. Він той іще тип. Такому не подобається, коли його принижує дитина. Він видивлятиметься.

Від однієї думки про Рута Артеміс здригнувся. Вирішив перевірити ще раз. Подивився на монітори.

Джульетта була в кухні, поралася біля раковини. Мила овочі.

Капітан Шорт сиділа на ліжку. В кімнаті тихо, як у могилі. Ліжком більше не грюкає. Може, він і помилявся щодо неї. Може, вона не мала плану.

Батлер стояв на посту біля кімнати Холлі. Дивно. Він уже давно мав здійснювати обхід. Артеміс потягся за рацією.

— Батлере?

— Прийом.

— Хіба ти не маєш бути на обході?

Пауза.

— Саме цим я і зайнятий, Аремісе. Перевіряю житловий поверх. Наближаюся до кімнати із сейфом. Махаю тобі рукою.

Артеміс подивився на зображення з камер житлового поверху. Пусто. Нікого. Рукою ніхто не махав.

Уп'явся очима в монітор, рахуючи про себе... Ось! Кожні десять секунд зображення ледь помітно блимало. На кожному екрані.

— Запис! — підскочив він зі стільця. — Вони транслюють нам запис!

Він почув, що Батлер прискорив крок і побіг.

— Кімната із сейфом!

Серце в Артеміса завмерло. Надурили! Його, Артеміса Фаула, надурили, хоча він і готувався до чогось подібного. Повірити неможливо. І все через його самовпевненість. Вона його засліпила, і тепер увесь план під загрозою.

Він узяв рацію і викликав Джульєтту. Шкода, що вони вимкнули лінію внутрішнього зв'язку, але її легко було прослухати.

— Джульєтто?

— Прийом.

— Де ти зараз?

— На кухні. Псую нігті через цю кляту тертушку.

— Облиш, Джульєтто. Перевір полонянку.

— Але ж, Артемісу, морква прилипне, і її потім не відмиєш.

— Облиш, Джульєтто! — закричав Артеміс, — Кидай усе і перевір полонянку!

Джульєтта слухняно все кинула. І рацію теж. Ображатиметься кілька днів. Ну і нехай. Немає часу хвилюватися про дівчисько з непомірним его. Він має більш важливі справи.

Артеміс натиснув головну кнопку комп'ютеризованої системи спостереження. Єдиний шанс позбавитися запису — перезавантажити всю систему. За кілька тривожних секунд монітор блимнув і заспокоївся. На екранах усе було зовсім не так, як мить тому.

У кімнаті із сейфом була гротескна істота. Очевидно, вона знайшла

потаємне відділення. І не лише знайшла, а ще й замок відімкнула. Дивовижно. Та Батлер викрив незваного гостя. Підкрався ззаду. Не встигне ця істота моргнути, як лежатиме носом у килимі.

Артеміс переключився на Холлі. Ельфійка знову довбала підлогу. Піднімала ліжко і опускала його знову і знову, немов...

І тут Артеміса немов водою облили. Холлі якось удалося пронести в камеру жолудь, і їй вистачило б і квадратного сантиметра землі. Якщо Джульєтта лишила б двері відчиненими...

— Джульєтто! — закричав він у рацію. — Джульєтта! Не заходь туди!

Марно. Рація лежала на підлозі в кухні, і Артемісу лишалося спостерігати, як сестра Батлера прямує до дверей полонянки і бубонить щось про моркву.

— Кімната із сейфом! — кинувся бігти Батлер.

Інстинкти підказували хапатися за всі пістолети, та виучка взяла гору. Ельфійська зброя значно краща за ту, що в нього. Хто знає, скільки барелів можна отримати з того боку дверей. Ні, зараз він має бути якомога обережнішим.

Він приклав долоню до дерева, прислухався до вібрацій. Нічого. Отже, техніки немає. Батлер обхопив пальцями ручку, легенько повернув. Іншою рукою дістав із кобури автоматичного зігзауера. Збігати за гвинтівкою він не встигне. Доведеться стріляти з пістолета.

Двері безшумно відчинилися, саме так, як і думав Батлер. Він сам змастив усі петлі в домі. Перед ним був... Якщо чесно, Батлер навіть не знав, як можна було назвати цю істоту. Якби він нічого не знав, то присягнувся би, що перед ним ніщо інше, як величезний тремтячий...

А потім воно вибухнуло, обдавши бідолашного дворецького неймовірною кількістю землі і бруду! Немов на нього посипалися сотні кувалд. Батлера підхопило і відкинуло до стіни.

Він лежав і, поринаючи в темряву, молився, щоб Артемісу не вдалося записати цей епізод на відео.

*

Холлі слабшала. Ліжко було вдвічі важче за неї, краї рами лишали на долонях глибокі борозни. Але зупинитися вона не могла. Вона була вже так близько.

Вона знову опустила раму на цемент. Із-під ніг вилетіла хмара сірої пилюки. Щосекунди Фаул може

здогадатися про план, і їй знову зроблять гіподермічний укол. Та поки що...

Вона стиснула зуби і підняла ліжко на висоту колін. А потім побачила. Коричнева стрічка на сірому тлі. Невже правда?

Біль забувся. Капітан Шорт кинула ліжко й опустилася на коліна. Скрізь цемент дійсно проглядав клаптик землі. Холлі намацала в чоботі жолудь і обережно обхопила його розбитими в кров пальцями.

— Повертаю тебе до землі, — прошепотіла вона, вкручуючи кулак у невеличкий отвір. — І прошу хисту, на який маю право.

Цілу секунду нічого не відбувалося. Може, дві. Тоді Холлі відчула, як у руку полинула магія, немов розряд від дроту під електричною напругою. Від шоку вона відлетіла в інший бік кімнати. На мить світ навколо неї закрутився калейдоскопом кольорів, та згодом усе заспокоїлося. Холлі була вже не тим переможеним ельфом, як хвилину тому.

— Гаразд, пане Фауле, — посміхнулася вона, спостерігаючи, як блакитні іскорки ельфійської магії зцілюють рани. — Подивимось, як можна отримати дозвіл покинути ваш будинок.

*

— Облиш усе, — повторювала Джульєтта. — Кидай усе і перевір полонянку! — Дівчина сердито

перекинула через плече пасмо білявого волосся. — Мабуть, він уважає мене покоївкою!

Вона ляснула по дверях долонею.

— Я заходжу, дівчинко-ельф, тож якщо ти робиш щось таке, чого я не маю бачити, будь ласка, припини.

Джульєтта набрала комбінацію на кодовому замку.

— І я не принесла тобі ані овочів, ані фруктів. Та це не моя провина. Артеміс на-по-ля-гав, щоб я бігла до тебе...

Дівчина замовкла, бо її ніхто не слухав. Вона зверталася до порожньої кімнати. Вона зачекала, чи не запропонує їй мозок якогось пояснення.

Нічого. Хіба ще раз ретельно все оглянути.

Вона увійшла в бетонну коробку. Нічого. Лише якесь дивне мерехтіння. Схоже на туман. Як можна щось побачити в підвалі, якщо на тобі дзеркальні сонячні окуляри? І такі старомодні, що навіть до ретро не дотягують.

Джульєтта кинула винуватий погляд на монітор. Лише гляне, яка від того біда? Вона швидко підняла окуляри й озирнулася навкруги.

Тієї ж миті перед нею матеріалізувалася фігура. Прямо з повітря. Холлі. Вона посміхалася.

— А, це ти. Як ти...

Ельфійка зупинила її змахом руки.

— Чом би тобі не зняти окуляри, Джульєтто? Вони тобі не пасують.

Вона має рацію, подумала Джульєтта. І який приємний голос. Немов хор співає. Як можна не послухатися такого голосу?

— Звісно. Такі окуляри ще печерні люди носили. Класний голос, до речі. Немов дзвоник у моєму серці.

Холлі вирішила не звертати уваги на загадкові слова дівчини. І так майже нічого не розуміла, коли та контролювала свою свідомість.

— Просте питання.

— Давай.

Прекрасно.

— Скільки людей у будинку?

Джульєтта замислилася. Один і один, і ще один. Іще один? Та ні, місіс Фаул немає.

— Три, — нарешті сказала вона. — Я, Батлер і, звісно, Артеміс. Місіс Фаул теж тут була, але помахала ручкою. Вона помахала ручкою.

Джульєтта захихотіла. Непоганий жарт.

Холлі вже відкрила було рота, щоб уточнити, та вирішила цього не робити. Помилка, як з'ясувалося пізніше.

— Іще хтось був? Хтось, схожий на мене?

Джульєтта прикусила губу.

— Був маленький чоловічок. У такій самій формі, як у тебе. Не дуже приємний. Навіть зовсім неприємний. Весь час кричав і курих смердючу сигару. Обличчя в нього жахливого кольору. Як помідор.

Холлі ледь стрималася від усмішки. Рут власного персоною. Можна

не сумніватися, що переговори не задалися.

— Хтось іще?

— Не знаю. Якщо знову побачиш того чоловічка, скажи, щоб не їв червоного м'яса. Судини не витримають.

Холлі знову захотілося посміхнутись. Джульєтта єдина серед людей під дією месмера ставала більш зрозумілою.

— Добре, скажу. А тепер, Джульєтто, я хочу, аби ти лишилася в моїй кімнаті, і що б ти не почула, не виходь звідси.

Джульєтта спохмурніла.

— У цій кімнаті? Тут нудно. Навіть телевізора немає. Можна мені до вітальні?

— Ні. Маєш лишатися тут. До речі, тут на стіні щойно телевізор повісили. Екран, як у кінотеатрі. Боротьба двадцять чотири години на добу.

Джульєтта мало не знепритомніла від щастя. Забігла до кімнати і зойкнула від захоплення, побачивши зображення у своїй уяві.

Холлі покачала головою. Що ж, подумала вона, хоча б одна з нас задоволена.

Мульч тряхнув сідницями, щоб струсити залишки землі. Якби ж мама його зараз бачила: посипає брудом Людей Брудю. Іронія. Принаймні дуже близько до неї. Мульч не дуже розбирався в граматиці, коли ходив до школи. Та і в поезії також. Не розумів, навіщо вони здалися. У шахтах лише дві фрази мають значення: «Дивись, золото!» і «Починаю копати, відійдіть!» Ніяких прихованих значень, ніяких тобі рим.

Гном застібнув задній клапан на штанях, що відкрився, випускаючи газу. Час утікати. Правда, з надією втекти непомітно можна попрощатися.

Мульч повернув навушник на місце, засунув якомога далі у вухо. Бувають моменти, коли і ЛЕП можуть статися в пригоді.

— ... і коли я тебе спіймаю, в'язню, ти пожалкуєш, що не лишився у своїх шахтах...

Мульч зітхнув. Добре. Нічого не пропустив.

Він міцно затиснув здобутий скарб у кулаку і попрямував до сходів. На свій великий подив, він побачив на бильцях людину. Ти ба! Газу вирвалися з такою силою, що відкинули кремезного чоловіка на кілька метрів. Бували випадки, коли гномові газу ставали причиною лавин в Альпах. Але дивно, як людині взагалі вдалося так близько до нього

підійти.

— А ти молодець. — Мульч тицьнув пальцем в неприємного дворецького. — Але ніхто не може, попавши під гази гнома, лишитися на ногах.

Людина Бруду зітхнула, під повіками ворухнулися зіниці.

У вусі захрипів голос Рута:

— Іди далі, Мульче Діггумсе, а то Людина Бруду отямиться і перерахує твої тельбухи. Він положив цілий загін Служби Вилову, хіба не знаєш?

Хоробрість кудись зникла, у Мульча пересохло в горлі.

— Цілий загін? Може, мені час повертатися під землю... Заради місії.

Він швиденько пройшов повз дворецького і кинувся вниз, перестрибуючи через дві сходинки. Після улаштованого ним урагану можна не хвилюватися, що дерево під ними скрипить.

Він майже добіг до дверей у погрібець, але тут перед ним з'явилася мерехтлива постать. Мульч упізнав офіцера, який заарештував його, коли він поцупив кілька шедеврів майстрів Ренесансу.

— Капітане Шорт.

— Мульче. Не думала тебе побачити.

Гном знизав плечима.

— Джуліус підкинув мені брудну роботу. Хтось мав її зробити.

— Зрозуміло, — кивнула Холлі. — Ти втратив свою магію. Розумно. Що ти знайшов?

Мульч показав Холлі знахідку.

— Лежало в сейфі.

— Копія Книги! — сплеснула руками Холлі. — Не дивно, що він усе знає. Що б ми не робили, завжди грали йому на руку.

Мульч відчинив погрібець.

— Ходімо?

— Не можу. Маю підкоритися наказу не лишати будинок.

— Усе через вашу магію та ритуали. Ти навіть уявити не можеш, яку свободу отримуєш, звільнившись від усіх тих дурниць.

Зверху почулися швидкі кроки. Грюкання. Немов троль улаштував погром у кришталевій крамниці.

— Можемо залишити дебати на етичну тему на потім. Тепер маємо зникнути.

Мульч кивнув.

— Згоден. Цей хлопець цілий загін наших положив.

Холлі зупинилася, будучи наполовину під захистом.

— Цілий загін? Гм... У повному спорядженні. Цікаво...

Вона продовжила перехід під захист, і останнє, що побачив троль, була її посмішка.

Мульч хотів лишитися. Немає нічого цікавішого, ніж спостерігати, як офіцер ЛЕПрекону повертатиметься додому на запряжці збитих із пантелику людей. Коли капітан Шорт упорається із цим Фаулом, хлопець багатиме її покинути будинок.

Тим часом Фаул усе бачив із кімнати спостереження. Заперечувати немає сенсу. Справи не дуже добрі. Зовсім не добрі. Але і не безнадійні. Надія лишається.

Артемис подумки перебрав події за останні п'ять хвилин. Систему безпеки скомпрометовано. Кімнату із сейфом розтрощив підсобник ельфів. Батлер лежить без тями, можливо, паралізований газом. Полонянка вибралася зі своєї кімнати і вештається коридорами. Магічну силу вона собі повернула. Якась невідома істота прогризла ходи під фундаментом. Не без допомоги ельфів. І Народ заволодів копією Книги. Однією з кількох копій, якщо чесно. Бо була і така, що зберігалася навіть у швейцарському банку.

Артемис накрутив на палець пасмо темного волосся. Доведеться попрацювати, щоб знайти гідне зернятко в цьому сценарії. Кілька разів глибоко вдихнув, як його навчив Батлер, відновлюючи енергію «ці».

Через кілька хвилин роздумів він зрозумів: усі ці події мало що змінюють у стратегії обох сторін. Капітан Шорт усе ще лишається полонянкою в маєтку. Час блокади наближається до кінця. Скоро офіцерам ЛЕГІ не лишиться нічого, як підірвати свою біобомбу, і саме тоді Артемис Фаул відкриє свої козирі. Звісно, все залежало від командира Рута. Якщо Рут виявиться розумнішим, ніж здається, то весь план провалиться. Артемис сподівався, що хтось із команди ельфів спіймається на приманку, яку він закинув під час переговорів.

*

Мульч розстібнув клапан штанів. Час угризатися в землю, як кажуть його одноплемінники. Недоліком гномських тунелів було те, що вони самі закривалися після того, як їх закінчували, тож якщо ти хотів повернутися туди, звідки прийшов, доводилося рити заново. Деякі

гноми один в один повторювали свій маршрут, бо прогризатися через уже перероблений ґрунт було значно легше. Мульчу подобалося копати нові тунелі. Чомусь йому не хотілося двічі їсти ту саму землю.

Він розкрив щелепи і торпедою кинувся в дірку в підлозі. Ніздрі залоскотав мінеральний запах, і серце одразу заспокоїлося. Безпека. Він у безпеці. Ніхто не спіймає гнома під землею, навіть скайлійський хробак. Ну якщо той узагалі зможе потрапити під землю...

Десять міцних пальців схопили гнома за щиколотки. День сьогодні не дуже вдалий. Спершу бородавчастий, зараз цей горилоподібний. Деякі люди нічого не вчаться. Особливо Народ Бруду.

— Иуи, — прогарчав гном.

— У жодному разі, — почув він відповідь. — Цей будинок ти залишиш тільки в труні.

Мульч відчув, як його потягли назад. Сильний чоловік. Небагато істот у світі змогли б зрушити з місця гнома, який ще й за землю чіпляється. Мульч схопив жменю просоченого вином ґрунту і засунув у рота. Лишився один шанс.

— Виходь, гобліне! Повертайся.

Гоблін! Мульч би образився, якби не був зайнятий жуванням глини.

Людина замовкла. Напевне, помітила розстебнутий клапан штанів і те, що під ними було. Те, що сталося в кімнаті із сейфом, чекає на нього знову.

— От...

Легко уявити, що він сказав після того «от», і були ті слова зовсім не ввічливі. Та й тих слів Батлерові не довелося проговорити, бо саме цієї миті він вирішив відпустити гнома. А гном саме цієї миті вирішив позбутися вмісту свого кишечника.

Грудка глини вилетіла зі швидкістю гарматного ядра і впала туди, де секунду тому стояв Батлер. Якби дворецький і досі там лишався, він би втратив голову. Не дуже вдалий кінець для професіонала такого калібру. Але перетравлена земля лише зачепила його вухо. Батлер похитнувся, як фігурист на льоду, намагаючись утримати рівновагу, і гепнувся на огузок уже вдруге за недовгий час.

Коли в голові у нього прояснилося, гном зник у вирі грязюки. Батлер вирішив його не переслідувати. Померти під землею не стояло першим пунктом у його плані. Але буде інший день, подумав він. І він таки був. Але то вже інша історія.

Мульча відкинуло глибше в землю. Він пролетів кілька метрів і лише тоді зрозумів, що його вже ніхто не переслідує. Коли від смаку і запаху землі серце знову заспокоїлося, він вирішив, що настав час звернутися до плану втечі.

Гном змінив курс і попрямував до нірки кролів, яку він помітив раніше. Якщо пощастить, кентавр не проводитиме сейсмологічну перевірку на землі мастку, бо тоді його викриють. Лишається сподіватися, що вони мають важливіші справи, ніж хвилюватися про зниклого в'язня. Якщо Джуліуса і можна було надурити, то кентавр був дуже розумним чуваком.

Внутрішній компас не зрадив, і через кілька хвилин гном відчув тендітні вібрації кролів. Відтепер час має вирішальне значення, ілюзія має бути повною. Він став гризти повільніше, обережно тицяв пальцями в м'яку глину, доки не проламав стіну тунелю. Дивився Мульч зовсім в інший бік, адже все, що він бачив, передавалося на монітори в штабі ЛЕП.

Мульч поклав долоню на землю, пальці застигли, немов величезний павук, що лежить догори ногами. Довго чекати не довелося. Через кілька секунд він відчув ритмічні стрибки кроля. Не встигла тварина торкнутися руки, пальці зімкнулися навколо її шиї. Бідолашний пухнастик не мав жодного шансу.

«Вибач, друже, — подумав гном. — Якби можна було якось інакше...»

Він витяг труп кроля через дірку, розімкнув щелепи і заверещав:

— Допоможіть! Допоможіть!

Зараз він має бути дуже уважним. Однією рукою він загрибав землю і посипав собі голову. Іншою витяг із лівого ока іридокамеру і вставив в око кроля. Враховуючи темряву і грудки землі, що на нього сипалися, підміну майже неможливо помітити.

— Джуліусе! Будь ласка, допоможи мені.

— Мульче! Що відбувається? Відрапортуй!

Відрапортуй? Гном скептично хмикнув. Навіть у кризисну хвилину командир не міг позбутися протокольних звичок.

— Я... А-а-а... — гном застогнав востаннє і замовк.

Може, трохи мелодраматично, але Мульч ніколи не міг утриматися від театральних ефектів. Із жалем подивившись востаннє на умираючого кролика, він розкрив щелепи і став гризти у південно-східному напрямку. Знову вільний!

ГЛАВА 8: ТРОЛЬ

РУТ подався вперед і рывкнув у мікрофон:

— Мульче! Що відбувається? Відрапортуй!

Фоулі гарячково забігав пальцями по клавіатурі.

— Ми втратили радіозв'язок. І рух також не фіксується.

— Мульче! Поговори зі мною, дідько тебе забирай.

— Перевіряю його стан... Ого!

— Що? Що таке?

— Серце в нього геть сказилося. Б'ється, як у кроля...

— У кроля?

— Ні, зачекайте...

— Що? — видихнув командир. Він боявся почути те, що вже знав.

Фоулі відкинувся на спинку.

— Воно зупинилося. Серцебиття не фіксується.

— Певен?

— Монітори не брешуть. Через іридокамеру можна спостерігати за всіма процесами життєдіяльності. Немає жодного сигналу. Його не стало.

Рут не міг повірити. Мульч Діггумс. Він завжди був у його житті. Не стало? Неможливо.

— Знаєш, Фоулі, а йому вдалося. Він знайшов копію Книги, підтвердив, що капітан Шорт жива.

Брови Фоулі зійшлися на переніссі.

— От хіба...

— Що? — до Рута знову повернулися підозри.

— На якусь мить... Майже перед самим кінцем його серце билося ненормально швидко.

— Може, якесь порушення.

Це кентавра не переконало.

— Сумніваюся. В хибному організмі хиб бути не може.

— Яке іще пояснення ти можеш запропонувати? У тебе ж лишається

камера, еге ж?

— Так. На мертвому оці, це вже точно. В мозку не фіксується жодної електричної іскри. Камера працює від власної батареї.

— Ну от. Яке іще може бути пояснення?

Фоулі кивнув.

— Так воно здається. Проте... Ні, то вже із жанру фантастики.

— Ми ж говоримо про Мультча Діггумса. Яка тут фантастика?

Фоулі уже відкрив рота, щоб проголосити свою неймовірну теорію, та саме цієї миті двері відчинилися.

— Він у наших руках! — заявив тріумфальний голос.

— Так! — підхопив другий. — Фаул припустився помилки.

Рут розвернувся на стільці. Аргон і Кумулус, так звані аналітики поведінки.

— Ага, нарешті вирішили відпрацювати зарплатню, га?

Але професорів не так уже легко було вивести з рівноваги. їх поєднали гордощі. Кумулус навіть не звернув уваги на Рутів сарказм. Тож командир сів рівненько і приготувався слухати.

Аргон протиснувся повз Фоулі і вставив у дисковод лазерний диск. На моніторі з'явилося обличчя Артеміса Фаула таким, як його бачив Рут крізь об'єктив іридокамери.

— Ми з вами зв'яжемося, — пролунав голос командира. — Не хвилюйтеся, я вийду сам.

Обличчя Фаула зникло: він підвівся. Рут підвів погляд, саме вчасно, щоб почути відповідь:

— Так. Але запам'ятайте, жоден представник вашої раси не має дозволу сюди заходити, доки я живий.

Аргон радісно натиснув на клавішу.

— От, бачите!

Обличчя в Рута потемніло.

— Бачимо що? Що? Що я маю бачити?

Кумулус цокнув язиком, немов перед ним була мала дитина. Помилка з його боку. За секунду командирів кулак уже стискав його ріденьку борідку.

— Та-а-ак, — сказав Рут удавано спокійним голосом, — Уявіть, що нам бракує часу, і просто поясніть мені все без зайвих коментарів.

— Людина сказала, що ми не можемо увійти, доки він живий, —

пискнув Кумулус.

— То й що?

Аргон кинувся на допомогу колезі:

— Отже... якщо ми не можемо зайти, коли він живий...

Рут затамував подих:

— Тоді ми зайдемо, коли він помре.

Кумулус і Аргон посміхнулися.

— Саме так, — в унісон відповіли вони.

Рут почухав підборіддя.

— Не знаю. З боку закону тут не все зрозуміло.

— Аж ніяк, — заперечив Кумулус. — Елементарна грамати́ка. Людина стверджує, що вхід заборонено, доки вона жива. Логічний висновок дозволяє припустити, що ми можемо увійти, коли вона помре.

Проте командира це не дуже переконало.

— То ми лише припускаємо, що отримали запрошення.

— Ні, — втрутився Фоулі, — Вони мають рацію. Це надійна справа. Якщо Фаул помре, двері відчинені. Він сам це сказав.

— Можливо.

— Що можливо? — вибухнув Фоулі. — Заради неба, Джуліусе, що тобі ще потрібно? Ми в кризовому становищі, якщо ти не помітив.

Рут повільно кивнув.

— По-перше, ти маєш слухність. По-друге, я погоджуюсь. По-третє, ви обидва молодці. І вчетверте, Фоулі, якщо ти хоч раз назвеш мене Джуліусом, гризтимеш власні копита. А тепер з'єднайте мене з Радою. Маю отримати дозвіл на золото.

— Так, командире Рут, ваша величносте, — посміхнувся Фоулі, який вирішив заради Холлі не звертати увагу на коментар щодо копит.

— Отже, ми передаємо золото, — вголос думав Рут. — Вони передають Холлі. Ми очищуємо будинок синім спалахом і заходимо туди, щоб повернути своє золото. Дуже просто.

— Просто, як і все геніальне, — підтримав його Аргон. — Робота справжніх професіоналів, чи не так, докторе Кумулусе?

Кумулус закивав так, що голова мало не відірвалася.

— На нас чекають лекції, угоди з видавництвами. А може, і фільм знімуть, який збере купу грошей у прокаті.

— І нехай та соціологія йде до біса. Нехай хтось інший займається

аналізом поведінки якихось дурників. Цей Фаул ніколи не голодував.

— Але ж існують різні види голоду, — завважив Аргон.

— Правда. Голод успіху. Голод домінування. Голод...

Його перебив Рут.

— Геть звідси! Тікайте, поки я вас не придушив. І якщо я хоч слово почую з того, що було сьогодні сказано, я одразу ж знатиму, хто розпустив язика.

Консультанти миттєво вирішили не телефонувати своїм агентам, доки не залишаться на самоті, і квапливо кинулися до дверей.

— Не знаю, чи погодиться Рада, — зізнався Рут, коли вчені вийшли, — Це ж купа золота.

Фоулі відірвався від клавіатури.

— Скільки?

Командир пересунув до нього клаптик паперу.

— Ось скільки.

— Багато, — присвиснув Фоулі. — Тонна. В маленьких злитках без позначок. Лише двадцятичотирихкаратне. Що ж, утішатимемося тим, що це чимала вага.

— Утішає, аякже. Обов'язково передам це Раді. Ти вже налаштував лінію?

Кентавр посміхнувся. Недоброю посмішкою. Так не посміхаються перед старшим за званням. Зараз у Рута не було сил, щоб займатися дисципліною підлеглих, але він зробив у пам'яті позначку: коли все скінчиться, Фоулі за все заплатить. Командир утомлено потер очі. Час давав про себе знати. Навіть якщо мозок не спить (а він не спав тоді, коли час зупинили), тіло вимагало відпочинку.

Рут підвівся зі стільця, відчинив двері, щоб запустити трохи повітря. В кімнаті анітрохи не посвіжішало. Адже і повітря підкорялося правилам зупинки часу. Жодна молекула не змогла вилетіти за межі блокади, не кажучи вже про людського хлопчика.

Біля порталу щось відбувалося. Щось рухалося. Підтягувалися офіцери. Очоловав процесію Каджон, і всі вони крокували сюди. За ними їхало щось величезне.

— Що це таке? — незадоволено запитав він. — Проблеми?

Обличчя Каджона було блідим, але рішучим.

— Ні, Джуліусе. Кінець цирку.

Рут кивнув.

— Бачу. А це клоуни?

Із-поза дверей визирнув Фоулі.

— Вибачте, що втручаюся в метафоричну розмову про цирк, але що в біса тут діється?

— Так, лейтенанте, — сказав Рут і кивнув на загопи. — Що в біса тут діється?

Каджон зібрав усю свою хоробрість і глибоко вдихнув:

— Я вирішив задіяти нижчі елементи, Джуліусе. — Факт?

— Так. Ти вирішив звернутися до істоти, що втратила магію. Тож я маю намір зробити те саме.

Рут небезпечно посміхнувся.

— Ні до кого ти не звернешся, лейтенанте. Принаймні без моєї згоди.

Каджон мимоволі відступив.

— Я звертався до Ради, Джуліусе. Вони мене підтримують.

Командир повернувся до Фоулі.

— Це правда?

— Так. Щойно повідомили по зовнішній лінії. Каджон отримав дозвіл. Він розказав Раді про вимоги щодо викупу, і про те, що ти звертався до послуг пана Діггумса. Сам знаєш, на що здатні наші старші брати, коли йдеться про золото.

Рут схрестив руки.

— Мене про тебе попереджали, Каджоне. Натякали, що ти і ножа в спину встромиш. Я не вірив. Дурнем був.

— Це стосується не лише нас. Маємо подумати про місію. У мене клітка, що містить наш єдиний шанс на успіх.

— І що ж у клітці? Ні, не кажи. Єдина немагічна істота в підземному світі. І перший троль, якого ми змогли захопити живим за ціле століття.

— Саме так. Ідеальний варіант, щоб позбутися супротивника.

У Рута почервоніли щоки: він щосили намагався стримати злість.

— Не вірю, що ти до такого додумався.

— Зізнайся, Джуліусе, що ця ідея не гірша за твою.

— Гірша. Мульч Діггумс сам зробив вибір. Він знав, що на нього чекає.

— Діггумс загинув?

Рут знову потер очі.

— Так. Здається, так. Завалило.

— Отже, це доводить, що я маю рацію. Троля так легко не завалити.

— Це ж дурна тварюка! Як може троль виконувати накази?

Каджон посміхнувся. Він аж саяв щойно набутою впевненістю.

— Які накази? Ми просто покажемо йому на будинок і втечемо. Гарантую, що всі ті люди благатимуть нас повернутися і врятувати їх.

— А що стосовно мого офіцера?

— Повернемо троль під замок ще до того, як капітану Шорт загрожуватиме небезпека.

— Можеш дати гарантії?

Каджон замовк.

— Це можливість, якою я хотів би... Рада хотіла б скористатися.

— Політика, — сплюнув Рут. — Для тебе все це політика, Каджоне. Медалька на грудях на шляху до місця в Раді. Мене від тебе нудить.

— Хай би там як, але ми продовжуємо операцію. Рада призначила мене відповідальним командиром, тож якщо ти не можеш змиритися з фактом, відійди і не заважай.

Рут зробив крок убік.

— Не хвилюйся, командире. Не хочу мати нічого спільного із цією різаниною. Усі лаври дістануться вам.

Каджон продемонстрував свою найщирішу посмішку.

— Джуліусе, що б ти собі не думав, я піклуюся лише про інтереси Народу.

— Особливо одного представника.

Каджон вирішив припинити розмову.

— Я більше не хочу тебе слухати. Кожна секунда нашої розмови — згаяний час.

Рут глянув прямо йому в очі.

— Тож маємо шістсот згаяних років, еге ж, друже?

Каджон не відповів. Що він міг сказати? Амбіції мають свою ціну. Цього разу він заплатив дружбою.

Він повернувся до команди вірних йому офіцерів.

— Тягніть клітку до будинку. Не відкривайте, доки не отримаєте моєї команди.

Він пройшов повз Рута, намагаючись дивитись куди завгодно, аби не в очі колишнього друга. Та Фоулі не міг так просто його пропустити.

— Гей, Каджоне.

Свіжоспеченому командирові такий тон не сподобався. Першого ж дня!

— Думай, що кажеш, Фоулі. Незамінних працівників не буває.

Кентавр фиркнув.

— Авжеж. Але ж ви казали щось про політику.

Каджон мимоволі зацікавився.

— Я знаю, що якби справа стосувалася мене, — продовжив Фоулі, — і я мав би шанс, один-єдиний шанс, отримати місце в Раді, я б не довірив своє майбутнє тролеві.

Раптом уся щойно набута Каджонова впевненість перетворилася на пару. Він зблід, витер із лоба піт і побіг до клітки.

— Побачимось завтра, — кинув йому вслід Фоулі. — Прибиратимеш у мене сміття.

Рут розреготався. Уперше його розсмішив жарт Фоулі.

— Добрий ти чоловік, Фоулі, — посміхнувся він. — Улучив саме туди, де болить, — в амбіції.

— Дякую, Джуліусе.

Посмішка зникла швидше, ніж обсмажені слимаки в їдальні ЛЕП.

— Я тебе попереджав щодо Джуліуса, Фоулі. Активуй зовнішню лінію. Хочу бути готовим, коли плани Каджона полетять шкереберть. Підключи всіх, хто підтримує мене в Раді. Я переконаний, що на моєму боці Лоуп і Кагартез. Може, і Вінйайа. Я їй завжди подобався. Її тип.

— Жартуєте, звісно.

— Я ніколи не жартую, — сказав Рут, і його обличчя було серйозним.

У Холлі був план. Принаймні, щось на нього схоже. Оскільки вона під захистом, то може заволодіти ельфійського зброєю і руйнувати все навкруги, доки Фаул її не звільнить. І якщо при цьому зіпсується майна на кілька мільйонів ірландських фунтів, вона тільки зрадіє.

Так добре вона не почувалася вже багато років. Очі в неї сяяли від внутрішньої сили, кожен сантиметр шкіри свербів від магічних процесів. Вона вже і забула, як це приємно перебувати в такому стані.

Капітан Шорт повернула контроль над ситуацією. Вона вийшла на полювання. Саме цього вона і навчалася. На початку цієї історії перевага була на боці Народу Бруду. Але тепер ситуація змінилася. Вона була мисливцем, а вони — здобиччю.

Холлі піднімалася парадними сходами, видивляючись дворецького. Зіткнутися з ним аж ніяк не хотілося. Якщо кремезні пальці дістануться її черепа, можна прощатися з життям, і байдуже, в шоломі ти чи ні. Якщо вона взагалі знайде шолома.

Величезний будинок нагадував мавзолей: жодних ознак життя, усі кімнати зачинені. Портрети, здатні налякати будь-кого. На кожному зображенні — очі Фаулів, недовірливі та блискучі. Холлі вирішила, що коли поверне свій «Нейтріно-2000», випалить геть усі очі. Може, це і низька помста, але повністю виправдана, враховуючи, що їй довелося здолати через Артеміса Фаула.

Вона швидко злетіла сходами. Із-під останніх дверей у коридорі сочилося бліде світло. Холлі приклала долоню до підлоги, відчула вібрацію. Так, там хтось є. Крики і кроки. Прямує сюди.

Холлі відскочила, притиснулася до оксамитових шпалер. Саме вчасно. Крізь неї промчала якась велика постать і кинулася коридором, обдавши ельфійку вітром.

— Джульетто! — крикнув чоловік, і ім'я сестри ще довго крутилося в повітрі, навіть після того, як дворецький зник.

«Не хвилюйся, Батлере», — подумала Холлі. Вона насолоджується переглядом боїв. А відчинені двері так і запрошують її до кімнати. Холлі протиснулася всередину, доки механічна рука не зачинила їх перед самим її носом.

На неї чекав Артеміс Фаул, озброєний протизахисним фільтром, умонтованим у сонцезахисні окуляри.

— Доброго вечора, капітане Шорт, — почав він. Упевненості йому не бракувало. — Ризикну сказати банальність, але я чекав на тебе.

Холлі не відповіла, навіть не подивилася йому в очі. Замість того вона оглянула кімнату, перевіривши кожну поверхню.

— Звісно, ви маєте виконувати наказ, який отримали напередодні...

Але Холлі його не слухала, вона кинулася до сталеві полиці, прикрученої до стіни.

— Отже, ситуація майже не змінилася. Ви моя полонянка.

— Так, так, так, — пробурмотіла Холлі, проводячи пальцями по рядах конфіскованої у ельфів зброї. Вона вибрала шолом і натягла його на загострені вуха. Клацнув пневматичний замок, і шолом щільно обхопив череп. Вона в безпеці. Будь-які накази, отримані тепер від Фаула, нічого не означатимуть. Автоматично активувався мікрофон. Зв'язок було поновлено.

— ...на обертових частотах. Трансляція на обертових частотах. Холлі, якщо ти мене чуєш, знайди сховище.

Холлі впізнала голос Фоулі. Хоч щось знайоме в цьому божевіллі.

— Повторюю. Знайди сховище. Каджон нацькував...

— Щось таке, що я маю знати? — поцікавився Артеміс.

— Тихо, — цикнула на нього Холлі, занепокоєна тоном, яким Фоулі передавав повідомлення.

— Повторюю. Вони нацькували троля, щоб відволікти увагу і звільнити тебе.

Холлі спохмурніла. Отже, накази віддавав Каджон. Погані новини.

— Знаєш, неввічливо ігнорувати господаря.

Холлі огризнулася:

— З мене досить.

Вона стиснула пальці в кулак. Артеміс навіть не поморщився. Чому б це? Батлер завжди встигав перехопити удар. Раптом щось привернуло його увагу. На зображенні з камери першого поверху він побачив чоловічу фігуру. Батлер.

— Саме так, хлопче, — недобре посміхнулася Холлі. — Цього разу ти один.

Не встиг Артеміс широко розплющити очі, як Холлі щосили розмахнулася і вдарила свого ворога прямо в ніс.

— О-о-ой, — тільки і сказав він, падаючи на спину.

— Так! Дуже добре!

Холлі зосередилася на голосі, що дзижчав у вусі.

— ... ми транслюємо запис на зовнішніх камерах, тому люди нічого не помітять. Але він уже прямує до вас, повір мені.

— Фоулі! Фоулі, чуєш?

— Холлі? Це ти?

— Я, єдина і неповторна. Фоулі, ніякого запису ще немає. Я бачу все, що відбувається навкруги.

— От малий... Мабуть, перезавантажив систему.

На алеї юрмилися ельфи. Там був і Каджон. Очолоював загін ельфів. Посередині юрби височіла п'ятиметрова клітка. Трималася вона на повітряній подушці і стояла якраз навпроти дверей. Команда техніків огорожувала прохід до дверей. Коли активують детонатори по обидва боки доріжки, в той самий час відкривються двері клітки. Пил осяде, і тварюці нікуди буде йти, тільки до головного будинку.

Холлі перевірила інші монітори. Батлерові вдалося витягнути Джульєтту з камери. Вони піднялися на перший поверх і зараз проходили через вестибюль. Якраз на лінії вогню.

— Дарвіт! — вилаялася ельфійка і кинулася до полиць.

Артеміс піднявся на ліктях.

— Ти мене вдарила, — сказав він, не в змозі повірити.

Холлі схопила пару крил «Колібрі».

— Так, Фауле. І ще багато чого можу. Тож лишайся там, де ти є, якщо бажаєш собі добра.

Перший раз у своєму житті Артеміс не знайшов дотепної відповіді. Він відкрив рота, сподіваючись, що мозок прийде на допомогу. Але нічого не трапилося.

Холлі засунула «Нейтріно-2000» в кобуру.

— Правильно, хлопче. Гра скінчилася. Час братися до роботи професіоналам. Якщо будеш слухняним, куплю тобі льодяника, коли повернусь.

Коли Холлі вилетіла з кімнати і помчала коридором зі старовинними дубовими панелями, Артеміс нарешті сказав:

— Мені не подобаються льодяники.

Відповідь була дуже невдалою, і хлопець трохи перелякався. Розчулив, чесне слово: «Мені не подобаються льодяники». Жоден кримінальний авторитет, що поважає себе, не вживатиме слово «льодяник». Доведеться зібрати базу кмітливих відповідей на всяк випадок.

Цілком ймовірно, що Артеміс просидів так кілька хвилин, повністю відключившись від того, що відбувалося, і так би він і лишився сидіти, коли б не грюкнули двері, та так, що навіть фундамент здригнувся. Цього достатньо, щоб вибити із голови мрії.

Перед командиром Каджоном виструнчився ельф.

— Нашийник на місці, сер.

Каджон кивнув.

— Ви певні, що він міцно тримається, капітане? Не хотілося б, щоб троль вийшов із-під контролю.

— Тримається краще, ніж гаманець у гобліна. Ані шпаринки немає між ним і шкірою. Міцніше, ніж...

— Дуже добре, капітане, — квапливо обірвав його Каджон, доки ельф

не придумав ще якогось химерного порівняння.

Клітка за ними здригалася так, що мало не падала з повітряної подушки.

— Давайте наказ, капітане. Якщо ми не випустимо його найближчим часом, увесь наступний тиждень мої хлопці відшкрібатимуть...

— Гаразд, капітане, гаразд. Натискайте на кнопку.

Каджон побіг до прикриття, на ходу занотовуючи на екрані маленького комп'ютера: «Нагадати ельфам стежити за своєю мовою. Адже тепер я командир».

— Тисни, Чіксе. Підірви до біса ці двері.

— Так, сер. До біса. Вас зрозумів.

Каджон поморщився. Завтра загальні збори. Прямо вранці. До того часу він уже матиме командирський значок. Ельфи вже не лятимуться, коли побачать емблему з трьома жолудями.

Чікс опустил захисні окуляри, хоча і перебував під захистом кварцового скла. Окуляри — то круто. Дівчатам подобається. Принаймні, так він уважав. Він так і бачив себе відчайдушним воякою. Усі ельфи такі. Дайте їм пару крил, і він уважатиме себе подарунком для будь-якої дівчини. Але нещасливі спроби Чікса Вербіла справити враження на дівчат — то вже зовсім інша історія. В нашому оповіданні він з'явився з однією-єдиною метою. А саме мелодраматично натиснути на кнопку детонатора. Що він і зробив із великим апломбом.

Два десятки пристроїв вибухнули у своїх гніздах, вибивши два десятки литих циліндрів із кріплень, і ті покотилися зі швидкістю понад тисяча миль за годину. Через кожні п'ятнадцять сантиметрів циліндри билися об землю і піднімали стовпи пилу. Як і обіцяв капітан.

Коли пил осів, команда техніків опустила передню панель клітки і почала лупити по ґратах долонями.

Каджон визирнув із-поза прикриття.

— Усе гаразд, капітане?

— Секундочку, командире. Чіксе? Як справи?

Чікс подивився на монітор.

— Він ворухиться. Стукіт його налякав. Бачу кігті. Ого, а він величезний. Не хотів би я опинитися на місці хлопців із Рекону. А що, як він на когось наступить?

Каджону на мить стало соромно. Він мало не попросився зі своєю заповітною мрією — м'якеньким кріслом у Раді.

Клітка здригнулася так, що Чікс мало не випав зі свого місця. Зараз він нагадував ковбоя на родео.

— Гей! Він рухається. Тікаймо, хлопці! У мене таке відчуття, що будь-якої миті доведеться кликати на допомогу.

Каджон особистої участі в операції не брав. Вирішив довірити таку справу солдатам. Командир — персона дуже важлива, щоб ризикувати своєю безпекою. Для Народу буде краще, якщо він лишиться поза зоною небезпеки.

Батлер перестрибував через чотири сходинки. Уперше він лишив свого хазяїна у скрутному становищі. Але Джульєтта — частина родини, і з його маленькою сестричкою трапилося щось серйозне. Ельфійка їй щось сказала, і тепер дівчина сиділа в камері і реготала. Батлер побоювався найгіршого. Якщо із сестрою щось трапилося, він не зможе жити.

По голеній потилиці стікав піт. Події розгорталися дуже дивно. Ельфи, магія, а тепер іще й полонянка бігає по будинку. Як можна повернути над усім цим контроль? Політиків оточували команди з чотирьох охоронців, а йому доведеться розбиратися з цим безладом наодинці.

Батлер не зупинився, аж поки не дістався кімнати, де утримували капітана Шорт. Джульєтта сиділа на ліжку і не зводила очей із бетонної стіни.

— Що ти тут робиш? — видихнув він, професіональним жестом вихоплюючи зігзауер.

Сестра навіть не глянула на нього.

— Тихо, мавпо. На рингу Луї Машина Кохання. Не сказала б, що він такий уже й крутий. Навіть я б із ним упоралась.

Батлер блимнув очима. Що вона верзе? Явно під дією наркотиків.

— Ходімо. Артеміс кличе нас нагору до кімнати контролю.

Джульєтта тицьнула в стіну наманікюрем пальчиком.

— Артеміс зачекає. Це міжконтинентальні змагання. І це помста. Луї з'їв домашню свиню Хогмана.

Дворецький уважно подивився на стіну. На ній не було абсолютно нічого. Часу обмаль.

— Гаразд. Ходімо, — рикнув він і перекинув сестру через плече.

— Ні-і-і-і. Не чіпай мене, — запротестувала сестра і почала лупцювати його маленькими кулачками. — Не зараз. Хогман! Хо-о-о-о-огман!

Батлер, не звертаючи уваги на протести, кинувся до Артеміса. Хто, в біса, той Хогман? Мабуть, її бойфренд. У майбутньому варто уважніше придивлятися до тих, хто заходить до них у гості.

— Батлере? Захищайся.

Артеміс. На підлозі. Дворецький трохи опустив сестру, щоб дотягнутися до пояса.

— Льодяники! — крикнув його роботодавець.

— Повтори. Мені здалося, ти сказав...

— Е-е... Я хотів сказати, тікайте звідси. Ховайтеся! Ховайтеся!

Ховатися? Яюсь дивно чути таке з вуст Артеміса. Немов знайти каблучку з діамантом у супермаркеті.

— Ховатися?

— Так, Батлере. Шукай прикриття. Мені здавалося, прості слова швидше знайдуть шлях до твого когнітивного сприйняття. Я помилився.

Це вже більше схоже. Батлер оглянув коридор у пошуках схованки. Вибір невеликий. Єдине місце, де можна знайти притулок, — під середньовічними обладунками, що прикрашали стіни. Дворецький пірнув в альков за лицарем із чотирнадцятого століття в повному убранні, з мечем і булавою.

Джувлетта постукала по обладунках.

— Думаєш, ти мене налякав? Та я тебе однією лівою.

— Тихо, — шикнув на неї Батлер.

Він затамував подих і прислухався. До дверей щось наближалось. Щось велике. Дворецький трохи висунувся, щоб оглянути вестибюль...

Саме цієї миті, як йому здалось, двері підірвали. Та навіть це слово не передає повною мірою того, що трапилось. Скоріше, двері розлетілись на маленькі шматочки. Таке Батлер бачив лише раз, коли опинився під час семибального землетрусу в маєтку колумбійського наркобарона із завданням підірвати його. Це було трошки інше. Більш локально. Дуже професійно. Класичний антитерористичний прийом. Вибити двері з шумом і димом та увірватися всередину, поки терористи дезорієнтовані. Що б то не було, то дуже погано. У цьому він певен. І він не помилився.

Хмара пилу повільно опустилася, лишивши бліде покривало на

туніському килимі. Мадам Фаул розлютиться, якщо зробить хоч крок за поріг кімнати. Інстинкт наказував Батлерові рухатися. Зигзагом через коридор. Бігти нагору. Пригнутися, щоб важче було влучити. Зараз для цього слухна мить, поки ще важко щось роздивитися. Щосекунди може посипатися град куль, і доведеться тікати до останнього місця, де б йому хотілося ховатися, — до підвалу.

У будь-який інший день Батлер би вже побіг. Він би вже подолав половину сходів, доки розум устиг підключитися до процесу. Але сьогодні через плече у нього висіла молодша сестра і розказувала якісь нісенітниці, і йому аж ніяк не хотілось підставляти її під ворожий вогонь. У такому стані, у якому зараз перебувала Джульєтта, вона, напевне, спробувала б викликати на поєдинок ельфійських командос. І хоча говорити сестра могла що завгодно, вона лишалася ще дитиною. Легка здобич для тренованого вояка. Тож Батлер пригнувся, притулив Джульєтту до gobелену за обладунками і перевіряв запобіжник. Добре. Ну ж бо, ідіть сюди, хлопчики.

У пилюці щось рухалося. І Батлер одразу зрозумів, що це щось не було людиною. Дворецький відвідав не одно сафарі, щоб не впізнати тварину з першого погляду. Придивився до ходи. Можливо, примат. Схожа статура. Але більший за будь-якого примата, що дворецький бачив раніше. Якщо це примат, то пістолет не дуже допоможе. У череп самця можна висадити п'ять обойм, і все одно у того лишиться час, щоб тебе проковтнути. Лише тоді мозок тварини зрозуміє, що вона мертва.

Але то був не примат. Примати не можуть бачити в темряві. А ця істота бачила. Із-поза косматого чуба виглядали розжарені червоні очі. Ікла. Мало не завбільшки зі слонячі бивні. Вигнуті та гострі. Гарна зброя для потрошіння. У Батлера стиснувся шлунок.

Таке відчуття у нього вже було. В перший день у швейцарській академії. Страх.

Істота вийшла з хмари пилу. Батлер ледь утримався від зойку. Вперше після академії. Такого ворога він іще не зустрів. Тут дворецький помітив, що ельфи зникли. Прислали замість себе примітивного мисливця. Істоту, що не цікавиться ані магією, ані правилами. Просто вбиває все на своєму шляху, незважаючи на вигляд. Ідеальний хижак. Це можна було зрозуміти, лише глянувши на будову зубів, немов створених для того, щоб розривати м'ясо, на застиглу під нігтями кров і на очі, що горіли ненавистю.

Троль крокував до них, мружачись від світла люстр. Жовті пальці чіплялися за мармурову плитку, висікаючи іскри. Він принохувався до незнайомих запахів, схиливши голову набік. Батлер уже бачив таку позу — у пітбулів за мить до того, як їх відпускали на ведмедя російські

дресирувальники.

Патлата голова завмерла, ніс потягнувся в напрямку Батлерової схованки. Це не збіг обставин. Дворецький подивився крізь пальці залізної рукавиці. Полювання почалося. Тепер, коли джерело запаху визначено, хижак спробує непомітно наблизитись, а потім на них накинеться.

Та, схоже, троль не читав підручників для хижаків. Він навіть і не подумав підкрататися, одразу стрибнув. Він пересувався швидше, ніж Батлер припускав. Троль пробіг через вестибюль, відкинув металеві обладунки, немов то був манекен у вітрині магазину.

Джульєтта моргнула.

— Ого! — сказала вона. — Боб Велика Нога. Канадський чемпіон тисяча дев'яносто восьмого року. Я думала, ти в Андах, шукаєш родичів.

Батлер нічого їй не сказав. Сестра не сповна розуму. Тож хоч помре щасливою. Поки мозок робив такий сумний висновок, рука уже потяглася за зброєю.

Він натиснув на курок так швидко, як тільки дозволяв механізм зігзауера. Два в груди, три проміж очей. Такий план. У груди він вистрілив, та троль утрутився раніше, ніж Батлер устиг закінчити операцію. Втручання проводилося за допомогою іклів, якими троль спробував підчепити дворецького. Вони штовхнули його в бік і розрізали бронежилет, немов бритва рисовий папір.

Батлер відчув холодний біль: гострі ікла пробили грудну клітку. Він одразу зрозумів, що рана смертельна. Дихати стало важко. Перебита одна з легень. Тролеве хутро потемнішало від крові. Його крові. Ніхто не може стільки її втратити і лишитися живим. Раптом біль змінився цікавою ейфорією. Якийсь природний анестетик, який вприскується через ікла тварини. Небезпечніше, ніж найнебезпечніша отрута. За хвилину Батлер не лише припинить опір, він хихотітиме аж до самої смерті.

Дворецький намагався опиратися дії наркотиків і водночас виривався із трелевих лап. Дарма. Бійку він програв, ледь її розпочавши.

Троль загарчав і підкинув людину над головою. Батлер із такою силою вдарився об стіну, що кістки не витримали. Стіна тріснула від підлоги до стелі. Хребет вірного слуги теж. Тепер він помре не від утрати крові, а від паралічу.

Джульєтта ще перебувала під впливом месмера.

— Давай, братику. Піднімайся. Ми всі знаємо, що ти придурюєшся.

Троль завмер. У ньому пробудилася примітивна зацікавленість. Він би запідозрив якусь пастку, якби міг сформувавши таку складну думку. Врешті-решт, перемиг апетит. Істота відчула запах плоті. Свіжий і ніжний. Плоть тих, хто жив над землею, була зовсім іншою. Просочена надземними запахами. Коли ти хоч раз спробував м'яса, що виростало на свіжому повітрі, відмовитися від нього буде дуже важко. Троль облизав зуби і потягнувся брудною рукою...

Холлі поправила крила і пірнула в повітря. Пролетіла над поручнями і піднялася до прикрашеного вітражами купола. Світло зупиненого часу просочувалося крізь вітражі лазурними променями.

«Світло», — подумала Холлі. Вона вже вмикала фари «Сонікс» на шоломі, тож чом би їм не попрацювати ще трохи. Чоловікові вона вже не допоможе, він перетворився на мішок із кістками. Але можна спробувати допомогти дівчині. Вона має кілька секунд до того, як троль роззявить рота.

Холлі почала спускатися в штучному світлі, намагаючись натиснути кнопку на шоломі. Зазвичай такі ліхтарі використовували для відлякування звірів сімейства собачих, але зараз світло може відволікти троля. Досить, щоб віднести дівчину до підвалу.

Троль потягнувся до Джульєтти. Саме таким жестом хапають беззахисних. Зараз пальці обхоплять ребра, розчавлять серце. Мінімальне пошкодження плоті, ніякої напруги — м'ясо лишиться ніжним.

Холлі активувала «Сонікс»... і нічого не сталося. Погано. Взагалі, троль мав бути роздратований тоном ультрависокої частоти. Але ця істота навіть волохатою головою не ворухнулася. Тут два варіанти: або шолом не працює, або троль глухий як пень. На жаль, перевірити Холлі не могла, бо ельфи не сприймають такого високого тону.

У чому б не полягала проблема, вона змусила Холлі вдатися до стратегії, яку б вона не хотіла навіть розглядати. Прямий контакт. І це заради того, щоб урятувати життя людині. Розділ восьмий. Жодних сумнівів.

Холлі смикнула перемикач, переключила передачу з четвертої на задній хід. Це не дуже гарно для механізму. Вона ще отримає за це догану від механіків, якщо, звісно, переживе цей нескінченний жах. Вона перевернулася в повітрі та направила підбори чобіт прямо тролеві в голову. Холлі поморщилася. Дві зустрічі з одним і тим самим тролем. Неймовірно.

Підбори влучили просто в маківку величезної голови. Удар був такий

сильний, що і вона його відчула. Тільки завдяки костюму її кістки не розлетілися по коридору. Але в коліні таки щось хруснуло. Біль одізвався аж у лобі. І змішав усі карти. Замість того щоб піднятися на безпечну висоту, Холлі впала на спину тролеві та заплуталася в густому хутрі.

Троля це явно роздратовало. Його не лише відірвали від вечері, а ще й закидали чимось. Тварюка випрямилася і потяглася рукою через плече. Криві нігті шкрябнули шолом, лишивши на ньому глибокі борозни. На якийсь час Джульєтта була в безпеці, але на її місці в списку зникаючих тварин опинилася Холлі.

Троль стиснув пальці. Йому якось удалося вхопитися за шолом, хоча той і був, як стверджував Фоулі, вкритий спеціальним покриттям, щоб такого не трапилося. На нього чекає серйозна розмова. Якщо не в цьому житті, то в наступному точно.

Капітан Шорт опинилася прямо перед обличчям свого давнього ворога. Вона намагалася зосередитися, незважаючи на біль і плутанину в голові. Нога в неї гойдалася, немов маятник, а тролеве дихання обдавало гарячими хвилями її обличчя.

Має ж бути план, чи не так? Вона ж не полетіла сюди, щоб опустити лапки і померти. Має бути якась стратегія. Усі ці роки в академії мали її чогось навчити. Яким би не був той план, він маячів десь на межі болю і шоку. Вхопити його вона ніяк не могла.

— Світло, Холлі...

Голос у голові. Можливо, звертається до неї. Якесь дивне явище. Ха-ха. Розкаже про це Фоулі... Фоулі?

— Вмикай світло, Холлі. Якщо до тебе дістануться ікла, ніяка магія тебе не врятує.

— Фоулі? Це ти? — Чи то вона вголос сказала? Чи може, просто подумала? Холлі не знала.

— Тунельні фари, капітане! — інший голос. Не такий приємний. — Негайно вмикай світло! Це наказ!

Ой! Рут. Вона майже втратила роботу. Спочатку Гамбург, потім Мартіна Франка, а зараз це.

— Так, сер, — пробелькотіла дівчина, намагаючись надати голосу професійної твердості.

— Вмикай! Негайно, капітане Шорт!

Холлі глянула прямо в безжальні очі троля і натиснула кнопку. Дуже мелодраматично. Саме так воно і було б, якби фари спрацювали. На жаль, Холлі дуже квапилася і схопила шолом, якого розпотрошив

Артеміс Фаул. Отже, ані «Сонікса», ані фільтрів, ані тунельних фар у неї не було. Галогенові лампи лишилися, та дріт Артеміс від'єднав, коли досліджував.

— От лихо! — видихнула Холлі.

— От лихо! — рывкнув Рут. — Що це в біса означає?

— Фари від'єдали, — пояснив Фоулі.

— О... — тільки і сказав Рут. Та й що іще він міг сказати?

Холлі дивилася на троля крізь напівприкриті повіки. Якби не знати, що тролі дурні, вона б присягнулася, що він вишкірився. Стоїть собі, кров скрапує з рани на грудях, а він вишкірився. Капітану Холлі Шорт зовсім не подобалося, коли на неї так дивилися.

— Прибери цю посмішку, — наказала вона і вдарила троля єдиною зброєю, що в неї лишилася. Головою в шоломі.

Хоробра дівчинка, нічого не скажеш. Але це те саме, що рубати дерево пір'іною. На щастя, слабкий удар мав побічну дію. На долю секунди кінці двох дротів з'єдналися, в одну з тунельних фар побіг електричний струмінь. У червоні очі троля ударили чотириста ватт сліпучого білого світла, і в мозок впилися сотні голок агонії.

— Хе-хе, — зраділа Холлі, і за секунду троль випустив її з рук. Вона пролетіла по паркету, незграбно підвернувши ногу.

Із тривожною швидкістю до неї наближалася стіна. Холлі з надією подумала, що, може, це той самий випадок, коли не відчуваєш болю. Ні, відповіла їй песимістична частина, боюсь, що ні. Вона вдарилася об нормандський гобелен, той зірвався з гачків і впав на неї. Біль був нестримним і невгамовним.

— О-о-ох, — простогнав Фоулі. — Аж я відчув. Прилади все зафіксували. Сенсори болю аж зашкалило. Тобі пробило легені, капітане. На якусь мить ми тебе втратимо. Та не хвилюйся, Холлі, магічне зцілення уже почалося.

Холлі відчула, як по суглобах і венах потекли сині струмки магічної сили. Дякувати богам за жолуді. Щоправда, вона трохи спізнилася. Біль став нестерпним. Та перед тим, як утратити свідомість, Холлі випростала руку з-під гобелену. І впала на руку Батлера, торкнулася його шкіри. Дивно, але чоловік не був мертвим. Серце штовхало кров до розчавлених кінцівок.

«Зцілись», — подумала Холлі. І магічна сила потекла по пальцях.

Перед тролем постала дилема — яку з жіночок з'їсти першою. Вибір,

вибір. І від того, що голова розколювалася від болю, а в грудях сиділа ціла обойма куль, легше вибирати не ставало. Нарешті він зупинився на жителяці земної поверхні. М'якеньке людське м'ясо. Не порівняти з міцними м'язами ельфа, які не вжуєш.

Тварюка нахилилася до дівчини, підняла її підборіддя своєю жовтою лапою. По шиї петляли голубуваті яремні вени. Серце чи шия? Троль замислився. Шия ближче. Він пересунув лапу і помацав м'яку плоть. Один швидкий удар, і серце само викачає кров із тіла.

Батлер прийшов до тями, що здивувало навіть його самого. Він одразу зрозумів, що лишився живий, адже гострий біль пронизував кожен кубічний сантиметр його тіла. Не дуже добре. Може, він і живий, але ж шия вивернута майже під прямим кутом, тож тепер він навіть і собаки не вигуляє, не кажучи вже про те, щоб урятувати сестру.

Дворецький поворушив пальцями. Боляче, хоч кричи, та ворущаться. Дивно, що в нього взагалі лишилися моторні функції, враховуючи, як постраждав хребет. Пальці на ногах також, здається, в порядку, але то може бути фантомний рефлекс, сам він їх не бачить.

Кровотеча з рани в грудях припинилася, і думати було значно легше. Отже, він був у набагато кращому стані, ніж мав на це право. Що в біса тут відбувається?

Тут Батлер помітив синенькі іскорки, що спалахували на тілі. То в нього галюцинації — вигадав собі щось приємне, щоб відволіктися від неминучого. Дуже реалістичні галюцинації, варто зауважити.

Іскорки добігали місця травми і пірнали під шкіру. Батлер здригнувся. Це не галюцинації. Відбувається щось надприродне. Магічне.

Магічне? В мозку, який щойно повернувся до життя, тринькнув дзвоник. Ельфійська магія. Вона зцілює його рани. Він повернув голову, поморщився від болю, коли хребці стали на місце. На його лікті

лежала рука. З тоненьких ельфійських пальців вилітали іскри і текли до синців, переломів і розривів. Пошкоджень було багато, але маленькі іскорки загоювали їх швидко і старанно. Немов армія бобрів відновлювала греблю після урагану.

Батлер навіть відчував, як зростаються кістки і кров відливає від напівзасохлих струпів. Голова сіпнулася — стали на місце всі хребці. Раптом повернулася сила, адже магія відновила три літри крові, які він утратив через рану на грудях.

Дворецький скочив на ноги — дійсно скочив. Він знову був сам собою. Ні. Навіть кращим. Таким сильним він іще ніколи не почувався.

Достатньо сильним, щоб знову накинутися на тварюку, яка схилилася над молодшою сестричкою.

Оновлене серце гарчало, як зовнішній двигун. «Заспокойся, Батлере», — наказав він сам собі. Гарячковість — ворог перемоги. Але як не заспокоюйся, від того, що відбувалося, легко було впасти у відчай. Ця тварина вже його вбивала, цього разу у нього навіть зигзауера не було. Своїх талантів було замало, і зброя не стала би зайвою. Щось вагоме. Чобіт зачепився за металевий предмет. Батлер опустив очі на уламки, що лишилися після троля... Чудово.

На екрані не було нічого, окрім снігу.

— Давай, — поквапив Рут. — Скоріше!

Фоулі протиснувся повз командира.

— От якби ви ще не загородили прохід.

Рут трохи посунувся. Особисто він уважав, що це проблеми кентавра, якщо він не може дістатися потрібної плати. Голова Фоулі зникла за панеллю доступу.

— Щось є?

— Нічого. Завади.

Рут постукав по екрану. Не дуже вдала думка. По-перше, не було і одного шансу на мільйон, що це дійсно спрацює, а по-друге, тому що плазмовий монітор був іще дуже гарячим після багатьох годин роботи.

— Дарвіт!

— До речі, не торкайтеся монітора.

— Ха-ха. Маємо час на жарти?

— Аж ніяк. Щось є?

Сніг перетворився на постаті, які можна було вже впізнати.

— О, тепер добре. Маємо сигнал.

— Я активував другорядну камеру. Боюсь, відео на ній не таке круте, втім, нам вистачить.

Рут нічого не сказав. Він дивився на екран. Мабуть, там кіно. В реальному житті такого не буває.

— Що відбувається? Щось цікаве?

Рут спробував відповісти, але у його військовому лексиконі таких слів не було.

— Що? Що таке?

Командир спробував іще разок.

— Це... людина... я іще ніколи... Забудь, Фоулі. Маєш сам побачити.

Холлі спостерігала за тим, що відбувається, крізь шпаринку між складок гобелену. Якби сама не побачила, ніколи б не повірила. Навіть більше. Доки вона не передивилася запис, коли писала рапорт, була переконана, що то була галюцинація, яка виникає під час клінічної смерті. Як би там не було, відеозапис став легендою. Його кілька разів прокрутили по кабельному телебаченню, а потім включили до курсу академії ЛЕП.

Людина, Батлер, натягнув на себе металеві обладунки. Неймовірно, але він, схоже, вирішив зійтися з тролем віч-на-віч. Холлі спробувала остерегти його, видавити із себе хоч якийсь звук, але магія ще не відновила пошкоджені легені.

Батлер опустил забрало, підняв булаву.

— Ну, — гаркнув він із-поза ґрат, — я тобі покажу, що буває з тими, хто хоч пальцем зачепить мою сестру.

Людина розмахнулася булавою, немов та була пір'їнкою, і опустила її між лопатками троля. Удар, хоча і не був фатальним, змусив троля відірватися від своєї жертви.

Батлер обперся ногою об кремезне стегно і висмикнув булаву. Вона звільнилася з характерним чавканням. Дворецький відскочив і приготувався захищатися.

Троль кинувся на нього, розмахуючи довжелезними лапами. На кінчиках іклів блищали краплі отрути. Гра скінчилася. Але цього разу він уже не такий швидкий. Тварюка втомилася, і її було поранено. Той, хто нападає, заслуговує на відповідну зустріч. Троль так зрозумів, що на його територію вдерлися. І був лише єдиний спосіб вирішити цю суперечку. Тролі так вирішують усі суперечки...

— Маю тебе застерегти, — суворо сказав Батлер. — Я озброєний і готовий у разі потреби застосувати смертельну зброю.

Холлі застогнала б, якби могла. Жартує! Людина намагається втягнути троля в обмін жартами! Та згодом капітан Шорт зрозуміла, що помилялася. Слова не мали значення. Важливо те, яким тоном вони були сказані. Розважливим, заспокоюючим. Наче дресирувальник розмовляє з наляканим єдиногомом.

— Відійди від дівчини. Так, так, молодець.

Троль надув щоки і завив. Лякає. Перевіряє на лякливість. Батлер навіть не моргнув.

— Так, так. Дуже страшно. Тепер виходь за двері, і мені не доведеться різати тебе на шматочки.

Троль пирхнув, незадоволений такою реакцією. Як правило, після такого рику всі тікали до тунелю.

— По одному кроку. Повільно, тихо. Не хвилюйся, хлопчику.

В очах троля щось промайнуло. Спалах непевності. Може, ця людина...

І тоді Батлер накинувся на нього. Він прослизнув під іклами і вколов троля середньовічним списом. Троль відсахнувся і замахав лапами. Занадто пізно: Батлер уже відстрибнув геть і кинувся бігти коридором.

Троль потупотів за ним, спльовуючи на ходу зламані зуби. Батлер упав на коліна і поїхав по відполірованій підлозі, як по ковзанці. Перевернувся і опинився віч-на-віч зі своїм переслідувачем.

— Здогадайся, що я знайшов? — сказав він і підняв зигзауер.

Цього разу в груди він не стрілятиме. Краще висадити залишки обойми в коло діаметром десять сантиметрів між очима троля. На жаль, за тисячоліття бійок зі своїми одноплемінниками лобна кість у тролей стала напрочуд товстою. Тож підручник до мозку аж ніяк не потрапив би. Навіть якщо вкрити його шаром тефлону.

Але десять куль — то вам не жарти, і троль це відчув. Кулі лишили на лобі троля химерне тату і спричинили струс мозку. Тварина відсахнулася, вдарила себе по лобі. Батлер уже був поруч, пришпилів ногу троля списом до підлоги.

Отже, троль був спантеличений, засліплений кров'ю і кульгавий. Звичайна людина відчула б до нього щось схоже на співчуття, але не Батлер. Він бачив забагато людей, роздертих дикими тваринами. Зараз час небезпеки. На співчуття немає часу. Слушна мить, щоб відкинути зайві забобони.

Холлі могла тільки дивитися, як людина прицілилася і нанесла пошкодженій істоті ряд ударів. Спершу Батлер ударив по сухожилках, і троль упав навколішки, потім відкинув списа і накинувся на ворога з голими руками, які були навіть смертельнішими за спис. Нещасний троль намагався відбиватися, навіть кілька разів улучив. Але його удари не могли пробити античних обладунків. Батлер тим часом виконував хірургічну роботу. Припустивши, що тролі й люди мають схожу анатомічну будову, слуга наносив удар за ударом, і за секунду істота перетворилася на купу тремтячого хутра. Дивитися на нього можна було тільки з жалем. Але дворецький іще не скінчив. Він зняв закривавлені рукавиці та вставив у пістолета нову обойму.

— Подивимося, скільки кісток у тебе під підборіддям.

— Ні, — видихнула нарешті Холлі. — Не роби цього.

Батлер не звернув на неї уваги, приставив дуло до тролевої шиї.

— Не роби... Ти мені винен.

Батлер зупинився. Джульєтта жива, це правда. Спантеличена, але жива. Він погладив курок. Кожна клітинка в мозку кричала, щоб він натиснув. Але Джульєтта була жива.

— Ти мені винен, людино.

Батлер зітхнув. Він про це іще пошкодує.

— Добре, капітане. Нехай тварина ще трошки поживе. Йому пощастило: я в доброму гуморі.

Холлі схлипнула: щось середнє між сміхом і сльозами.

— А тепер маємо позбутися нашого волохатого друга.

Батлер закотив стогнучого троля на платформу для обладунків і відтягнув її до дверей. Напружився і викинув троля за поріг.

— І більше не повертайся, — крикнув він.

— Дивовижно, — сказав Рут.

— Хто б мені таке розказав, — погодився Фоулі.

ГЛАВА 9: ТУЗ У РУКАВІ

АРТЕМІС смикнув за ручку і зрозумів, що в нього неприємності. Зачинено. Мабуть, ельфійка розплавилася її своєю зброєю. Дуже розумно. Однією перемінною в рівнянні менше. Він би вчинив так само.

Гаяти час на те, щоб відчинити двері, Артеміс не став. Двері були сталеві, а йому було лише дванадцять. Щоб передбачити результат, не потрібно було бути генієм, навіть якщо він і так ним був. Замість того Фаул підійшов до стіни з моніторами і став спостерігати за подіями звідти.

Він одразу зрозумів, що задумали ЛЕПрекони — нацькували троля, аби змусити їх покликати на допомогу, що можна було розтлумачити як запрошення, і не встигли б вони і оком змигнути, як будинок був би повен гоблінів. Розумно. Такого він не передбачив. Це вже вдруге він недооцінив своїх опонентів. Але третього разу не повинно бути.

На моніторах розгорталася справжня драма, і емоції Артеміса змінювалися від жаху до гордощів. Батлер перемиг. Побив троля, і жодного прохання про допомогу не зірвалося з його язика. Саме в цей час Артеміс оцінив, може, вперше, скільки Батлери роблять для його родини.

Артеміс активував радіозв'язок на обертових частотах.

— Командире Рут, гадаю, ви прослуховуєте всі канали...

Кілька секунд він чув лише шум, потім клацнула кнопка мікрофона.

— Чую тебе, людино. Що я можу для тебе зробити?

— Це командир?

Через перешкоди пролунав якийсь дивний звук. Немов кінь заіржав.

— Ні. Це не командир. Це Фоулі, кентавр. А це викрадач ельфів?

Кілька секунд знадобилося Артемісу, щоб здогадатися, що його образили.

— Пане... е-е... Фоулі. Ви, певне, погано вивчали психологію. Не

варто жартувати з тим, хто захопив заручників. їхній стан може бути нестабільним.

— Може бути нестабільним? Ніякого може тут немає. Та це вже не має значення. Скоро від тебе не залишиться нічого, крім хмаринки радіоактивних молекул.

Артеміс хмикнув:

— Тут ти помиляєшся, мій чотириногий друже. Коли вибухне біобомба, мене в зоні блокади часу вже не буде.

Тепер хмикнув Фоулі:

— Ти блефуєш, людино. Якби можна було якось це зробити, мені б уже давно було відомо. Я думаю, що ти...

На щастя, цієї миті мікрофон узяв Рут.

— Фауле? Це командир Рут. Чого ти хочеш?

— Хотів повідомити вас, командире, що, незважаючи на вашу зраду, я готовий продовжувати переговори.

— Той троль не має до мене ніякого відношення, — запротестував Рут. — Його випустили без моєї згоди.

— Факт лишається фактом: його випустили, і випустив ЛЕП. Хоч яка там довіра у нас і була, але ви втратили і її. Отже, ось мій ультиматум. Маєте тридцять хвилин, щоб прислати золото, інакше я відмовляюся звільнити капітана Шорт. Більш того, не візьму її із собою, коли покидатиму зону блокади, нехай її дезінтегрує біобомба.

— Не будь дурнем, чоловіче. Ти сам себе обманюєш. Технології Народу Бруду відстають від нас на багато еонів. Не можна вийти із зони блокади.

Артеміс нахилився ближче до мікрофона, і на губах у нього з'явилася вовча усмішка.

— Існує єдиний спосіб це перевірити, Руте. Хочеш, поб'ємося об заклад на життя капітана Шорт?

Вагання Рута стало іще помітнішим на тлі шуму завад. У його голосі, коли він нарешті відповів, бриніла нотка поразки.

— Ні, — зітхнув він, — Ти отримаєш своє золото, Фауле. Тонну. Двадцять чотири карати.

Артеміс розтяг губи в усмішці. Ох і актор той командир Рут.

— Тридцять секунд, командире. Рахуйте секунди, якщо ваш годинник зупинився. Я чекатиму. Але недовго.

Артеміс відключився, опустився на стілець. Здається, вони клюнули.

Немає сумнівів, аналітики ЛЕП виявили його «випадкове» запрошення. Ельфи заплатять, бо повірили, що зможуть повернути золото, тільки-но він загине. Щойно біобомба перетворить його на пару. Чого, звісно, ніколи не трапиться. Теоретично.

Батлер висадив у двері три обойми. Самі двері були сталеві, і кулі б відскочили від них рикошетом. Але коробка була з пористого каменю, з якого було збудовано і замок. Він кришився, немов крейда. Дуже велика вада в системі безпеки, і коли ця справа скінчиться, потрібно її усунути.

Артеміс спокійно чекав у кріслі навпроти чорного монітора.

— Гарна робота, Батлере.

— Дякую, Артемісе. У нас були неприємності. І якби не капітан...

Хлопець кивнув.

— Так, я все бачив. Зцілення — одне з магічних мистецтв ельфів. Цікаво, чому вона так учинила.

— Мені теж, — тихо сказав Батлер. — Ми на таке не заслужили.

Артеміс швидко підвів на слугу очі:

— Не втрачай віри, старий друже. Кінець уже не за горами.

Батлер кивнув. Він навіть спробував посміхнутися. Але хоча зуби він показав, серця до посмішки не вклав.

— Менше ніж за годину капітан Шорт повернеться до своїх людей, а ми матимемо достатньо грошей, щоб прокрутити кілька більш привабливих справ.

— Знаю, але...

Артемісові можна було не питати. Він чудово розумів, що зараз відчуває слуга. Ельфійка врятувала їм обом життя, а він продовжує тримати її в заручниках. Людині честі, якою і був Батлер, важко було змиритися з таким фактом.

— Переговори закінчено. Так чи інакше вона повернеться до своїх. Ніякої шкоди ми капітанові Шорт не заподіємо. Даю тобі слово.

— А Джульєтта?

— Так?

— Чи загрожує моїй сестрі якась небезпека?

— Ні. Ніякої небезпеки.

— Ельфи просто віддадуть нам золото і підуть геть?

Артеміс криво посміхнувся.

— Не зовсім. Вони підірвуть у маєтку біобомбу, щойно капітана Шорт буде звільнено.

Батлер відкрив рота, аби щось сказати, та завагався. Звісно, такий був план. Фаул усе йому розкаже, коли настане час. Тож замість питання слуга просто сказав:

— Я довіряю тобі, Артемісе.

— Так, — відповів хлопець і немов відчув тягар цієї довіри на своїх плечах. — Я знаю.

Каджон робив те, що найкраще виходить у всіх політиків: намагався зняти із себе відповідальність.

— Ваш офіцер допоміг людям, — кричав він із театральним обуренням. — Операція просувалася за планом, доки ваша жіночка не напала на нашого посланника.

— Посланника? — вибухнув Фоулі. — Це ви троля називаєте посланником?

— Саме так. А людина перетворила його на м'ясний фарш. Усе можна було б чудово завершити, якби не невігласи з вашого департаменту.

Зазвичай тут у Рута уже зірвало би дах, але він знав, що Каджон хапається за соломинку, намагаючись сурятувати свою кар'єру. Тому командир лише посміхався.

— Гей, Фоулі!

— Так, командире?

— Маємо запис тролячого нападу на диску?

Кентавр удавано зітхнув.

— Ні, сер, у нас диски скінчилися ще до того, як привезли троля.

— Шкода.

— Дуже шкода.

— Диски стали б у нагоді командирю Каджону на слуханні.

Усю впевненість Каджона як вітром здуло.

— Віддай мені ті диски, Джуліусе! Я знаю, що вони в тебе! Кричуща несправедливість.

— Серед усіх тут присутніх лише тебе і можна звинуватити в несправедливості, Каджоне. Скористався ситуацією, щоб отримати підвищення.

Обличчя Каджона набуло того ж кольору, що і в Рута. Він утратив свої позиції і прекрасно це розумів. Навіть Чікс Вербіл та інші ельфи боком відходили від нього.

— Я все ще тут розпоряджаюся, Джуліусе, тому віддай мені диски, або я тебе заарештую.

— Справді? Ти і чия армія?

На секунду обличчя Каджона спалахнуло помпезністю. Та вона зникла, щойно він помітив, що за плечима в нього немає жодного офіцера.

— Саме так, — хмикнув Фоулі, — Ти більше не командир. Отримали телефонограму знизу. Тебе запрошують на засідання Ради, і не думаю, що тобі запропонують там стільця.

Можливо, саме усмішка кентавра і змусила Каджона втратити голову.

— Віддай мені диски! — заверещав він і притиснув Фоулі до оперативного транспортера.

Рут мало не піддався спокусі не втручатися і насолодитися бійкою, але зараз на такі дурниці не було часу.

— Поганий хлопчик, — погрозив він пальцем Каджонові. — Фоулі не можна бити нікому, крім мене.

Фоулі зблід.

— Обережно з пальцем. Ви ще...

Палець Рута випадково зачепився за шию Каджона, відкрився мініатюрний клапан, що випускав газ. Газ проштовхнув через латекс дротик із транквілізатором, і той легко увійшов у шкіру. Командир і майбутній рядовий рухнув, немов каменяка.

Фоулі потер шию.

— Чудовий постріл, командире.

— Не знаю, про що ти. Просто випадковість. Я забув, що в мене штучний палець. Здається, з ним і раніше траплялися неприємності.

— Так точно. На жаль, Каджон ще кілька годин перебуватиме без тям. Коли він повернеться до життя, усі розваги скінчаться.

— Шкода, — замріяно посміхнувся Рут і повернувся до справ. — Золото підвезли?

— Так, щойно вивантажили.

— Добре. — Він повернувся до переляканих підлеглих Каджона: — Перевантажте на візок і тягніть сюди. Маленька помилка, і ви їстимете власні крила. Зрозуміло?

Ніхто не відповів, але всі зрозуміли. Жодних сумнівів.

— Гарзд. До роботи.

Рут зайшов до оперативного підйомнику, Фоулі потупотів слідом. Командир щільно зачинив дверцята.

— Зброя тут є?

Кентавр клацнув важелями на панелі управління. — Уже є.

— Хочу, щоб ти підготував його якомога скоріше. — Командир подивився крізь рефракторне скло, вкрите лазеровідбиваючою плівкою. — У нас лишилося кілька хвилин. Я вже бачу сонячні промені.

Фоулі схилився над клавішами.

— Магія закінчується. Через п'ятнадцять хвилин ми будемо прямо на полуденному сонці. Нейтринові потоки втрачають цілісність.

— Зрозуміло, — сказав Рут і знову збрехав. — Гарзд, не зрозуміло. Але про п'ятнадцять хвилин я зтямив. Отже, у нас десять хвилин, щоб витягти звідси капітана Шорт. Потім люди зможуть ловити нас голими руками.

Фоулі активував іще одну камеру. Її було встановлено на візку. Провів пальцем по сенсорному екрану, щоб перевірити готовність, і візок рвонув уперед, мало не позбавивши голови Чікса Вербіла.

— Непогано, — погодився Рут. — А сходами підніметься?

Фоулі навіть не відірвався від комп'ютера.

— Автоматичний компенсатор зазору. Півметрова втулка. Жодних проблем.

Рут так і блиснув очима.

— Ти навмисне це робиш, щоб мене роздратувати?

Фоулі стиснув плечима.

— Може й так.

— Тоді вважай, що тобі пощастило, — палець у мене не заряджений. Зрозумів натяк?

— Так, сер.

— Добре. А тепер повернемо капітана Шорт додому.

Холлі подивилася вгору. Синій купол пробивали помаранчеві спалахи. Час блокади закінчувався. До того, як Рут очистить увесь будинок, лишалися лічені хвилини. В навушнику пролунав голос Фоулі.

— ОК, капітане Шорт. Золото уже везуть. Будь готова вирушати.

— Ми ж не торгуємося з викрадачами, — здивувалася Холлі. — Що у вас відбувається?

— Нічого, — вдавано спокійно відповів Фоулі. — Просто обмінюємося. Золото в дім, ти на двір. Потім ми підкидаємо бомбочку, і все закінчується.

— Чи знає Фаул про біобомбу?

— Так. Він усе знає. Заявляє, що може вийти із зони блокади часу.

— Це неможливо.

— Правильно.

— Але ж вони всі загинуть!

— Теж мені, утрата, — кинув Фоулі, і Холлі майже побачила, як він знизав плечима. — От що маєш, якщо капостиш Народові.

Серце Холлі розривалося на частини. Звісно, Фаул — загроза підземному світу. Мало хто заплаче над його тілом. Але дівчинка, Джульєтта, була невинною. Вона заслуговувала на порятунок.

Холлі спустилася до двох метрів. Шукала Батлера. Люди копирсалися в уламках, що колись були коридором. Згоди між ними не було. Офіцер ЛЕП це відчувала.

Холлі з докорою подивилася на Артеміса.

— Ти розказав?

Артеміс рішуче повернувся до неї:

— Що розказав?

— Так, ельфе, що він міг нам розказати? — агресивно накинулася на неї Джульєтта, яка іще не зовсім відійшла від месмеру.

— Не прикидайся, Фауле. Ти знаєш, про що я кажу.

Довго клеїти дурня Артеміс не вмів.

— Так, капітане Шорт. Розказав. Про біобомбу. Дуже зворушливо, що ти через нас переймаєшся. Але не сумуй. Усе іде за планом.

— За планом! — не витримала Холлі та показала на розтрощений коридор, — Це було частиною плану? Батлера мало не вбили — це ти теж запланував?

— Ні, — зізнався Артеміс. — Троля я не передбачив. Проте загальна схема лишається такою, як і була.

Холлі ледь утрималася, щоб не вдарити цього блідолицького ще раз, але замість того повернулася до Батлера.

— Прислухайся до розуму, заради бога. Ви не можете втекти із зони блокади. Такого ще не було.

Обличчя у Батлера наче скам'яніло.

— Якщо Артеміс сказав, що це можливо, то це можливо.

— Але ж твоя сестра. Ти збираєшся ризикувати її життям заради того, щоб зберегти відданість злочинцеві?

— Артеміс не злочинець, міс, — він геній. А тепер, будь ласка, посуйтесь, не закривайте мені огляд. Я спостерігаю за головним входом.

Холлі піднялася на шість метрів.

— Ви збожеволіли. Геть усі! Через п'ять хвилин ви перетворитесь на пил. Хіба не розумієте?

Артеміс зітхнув.

— Ми вже відповіли тобі, капітане. Тепер будь ласка. Це делікатний етап справи.

— Справи? Це викрадення! Майте мужність хоча б називати все своїми іменами.

— Батлере, у нас іще лишився гіподермічний транквілізатор?

Слуга-велетень кивнув, та не сказав ані слова. Якби цієї миті він отримав наказ стріляти, то не певен, чи зміг би. На щастя, увага Артеміса переключилася на доріжку перед домом.

— Ага, здається, ЛЕП капітулювали. Батлере, простеж за доставкою. Але будь пильним. Наші друзі- ельфи здатні на будь-які фокуси.

— Хто б говорив, — пробурмотіла Холлі.

Батлер поквапився до пошкоджених дверей, перевіряючи обойму дев'ятиміліметрового зигзауера. Він був майже вдячний, що дії військових відволікли його від дилеми. В таких ситуаціях гору бере виучка. Сентиментам місця немає.

У повітрі ще висів серпанок пилу. Батлер пройшов крізь нього, немов крізь туман. Ельфійські фільтри попереджали, що жодного теплого тіла до нього не наближається. До порога котився величеський візок. Він тримався на мерехтливій повітряній подушці. Артеміс, звісно, розбереться, як працює цей механізм, та Батлера цікавило, чи можна його вивести з ладу.

Візок стукнувся об першу сходинку.

— Автоматичний компенсатор, ти ба, — гмикнув Рут.

— Так, так, так, — відповів Фоулі. — Я над ним працюю.

— Це викуп, — крикнув Батлер.

Артеміс спробував приховати радість, що так і виривалася з грудей. Не можна, щоб до справи мішалися емоції.

— Перевір, чи немає пасток.

Батлер зробив крок за поріг. Під ногами хруснули уламки горгулій, що колись прикрашали фасад.

— Ворогів немає. Схоже, це самохідний пристрій.

Візок почав підніматися сходами.

— Не знаю, хто керує цією штукаю, та йому можна взяти іще кілька уроків.

Батлер нахилився і обстежив дно візка.

— Вибухівки не видно.

Витяг кишеньковий сканер, розправив телескопічну антену.

— Жучків також немає. Нічого, що можна було б помітити. А тут у нас що таке?

— Ой, — сказав Фоулі.

— Камера.

Батлер простяг руку і витяг об'єктив разом із кабелем.

— На добраніч, джентльмени.

Незважаючи на вантаж, керувати візком було дуже легко. Він слухняно подолав поріг і вкотився у вестибюль. Зупинився і стояв із тихим гудінням, немов чекав, коли його розвантажать.

Тепер, коли вирішальна мить настала, Артеміс мало не перелякався. Важко було повірити, що після стількох місяців він нарешті майже отримав те, чого бажав. Звісно, останні хвилини були дуже важливими і дуже небезпечними.

— Відкривай, — нарешті сказав він, здивований тим, як тремтить голос.

Важко було втриматися. Із широко розплющеними очима підійшла Джульєтта. Навіть Холлі приглушила двигун і спустилася на мармурову плитку. Батлер розстебнув чорний брезент і стягнув його з вантажу.

Ніхто не сказав ані слова. Артемісу здавалося, що десь грає увертюра «1812 рік». Ось воно, золото, лежить сяючими рядками. Воно має особливу ауру — теплу, але й небезпечну водночас. Багато людей віддали б життя або забрали його, аби мати таке багатство.

Холлі стояла, немов зачарована. Ельфи мають особливі почуття до мінералів, майже родинні, адже ті походять із землі. Проте золото вони

просто обожнюють. Його сяйво. Його чари.

— Вони заплатили, — прошепотіла вона. — Повірити не можу.

— І я, — пробурмотів Артеміс, — Батлере, воно справжнє?

Дворецький узяв злиток. Колупнув його кінчиком ножа. На поверхні лишилася ледь помітна борозенка.

— Найсправжнісіньке, — відповів він, розглядаючи подряпину, — Принаймні, цей злиток.

— Добре. Дуже добре. Починай розвантажувати. Відправимо візок назад разом із капітаном Шорт.

Почувши своє ім'я, Холлі схаменулася.

— Артемісе, облиш. Жодна людина не може вкрасти ельфійське золото. А пробували не одне століття. ЛЕП зробить усе можливе, аби захистити свою власність.

Артеміс покачав головою. Цікаво.

— Я ж тобі казав...

Холлі схопила його за плече.

— Ти не втечеш! Хіба ти не розумієш?

Хлопець холодно на неї глянув.

— Утечу, Холлі. Подивись мені в очі й тоді кажи, що не зможу.

Так вона і зробила. Капітан Холлі Шорт зазирнула в синьо-чорні очі і побачила в них правду. І на мить повірила.

— Іще лишився час, — у відчаї сказала вона. — Щось має бути. До мене повернулася магія.

Хлопець роздратовано підняв брови.

— Не хочу тебе розчарувати, капітане, але ти нічого не можеш удіяти.

Артеміс замовчав, перевів погляд до кімнати, де раніше була тераса. «А може... — подумав він. — Чи потрібне мені те золото?» Чи не зіпсують докори совісті радощів від перемоги? Він схаменувся. Триматися плану. Жодних емоцій.

Артеміс відчув, як на плече лягла знайома рука.

— Усе гаразд?

— Так, Батлере. Продовжуй розвантажувати. Попроси Джульєтту, щоб допомогла. Мені потрібно поговорити з капітаном Шорт.

— Ви впевнені, що все гаразд?

Артеміс зітхнув.

— Ні, друже. Не впевнений. Але вже запізно.

Батлер кивнув і повернувся до завдання. За ним собачкою бігла Джульєтта.

— А тепер, капітане, щодо вашої магії.

— Що з нею? — в очах Холлі блиснула підозра.

— Що мені зробити, аби купити у вас бажання? Холлі подивилася на візок.

— Залежить від того, яке бажання.

Аж ніяк не можна було сказати, що Рут зберігає спокій. Крізь синій купол проривалися широкі стрічки жовтого світла. Лишилися хвилини. Хвилини. Токсичний сигарний дим не допомагає позбавитись головного болю.

— Чи евакуювали персонал?

— Хіба що хтось із них повернувся після того, як ви останнього разу мене про це питали.

— Не зараз, Фоулі. Повір мені, зараз не час. Щось від капітана Шорт?

— Нічого. Ми втратили відео. Здається, батарею пошкоджено. Нам би якомога швидше зняти з неї того шолома, поки мозок дівчинки не підсмажився від радіації. Після стількох зусиль. Шкода буде.

Фоулі повернувся до панелі управління. Червона лампочка почала блимати.

— Зачекайте. Датчик руху. Біля головного входу щось відбувається.

Рут підійшов до екранів.

— Можеш збільшити?

— Не проблема.

Фоулі натиснув кілька клавіш, і зображення збільшилося на чотириста відсотків.

Рут сів на найближчий стілець.

— Я бачу те, про що думаю?

— Авжеж, — посміхнувся Фоулі. — І це навіть краще, ніж повний бойовий комплект.

Холлі поверталася. Із золотом.

Через долю секунди до неї підскочили хлопці зі Служби Вилову.

— Покинемо небезпечну зону, капітане, — поквапив її ельф, підхопивши під лікоть.

Іще один перевірів сканером її шолом.

— У вас зіпсовано джерело живлення, капітане. Необхідно негайно обробити голову.

Холлі відкрила рота, щоб заперечити, але її вже облили антирадіаційною піною.

— Чи не можна зачекати? — сплюнула вона.

— Вибачте, капітане. Важлива кожна секунда. Командир хоче, щоб ви відрапортували до того, як вибухне бомба.

Холлі кинулася до командного пункту. Вона бігла так швидко, що ноги ледь торкалися землі. Офіцери навколо неї перевіряли, що лишилося від осади. Техніки демонтували захисні тарелі, готувалися натиснути на кнопку. Рядові котили візок до транспортерів. Дуже важливо відтягти все на безпечну дистанцію до вибуху.

Рут чекав на сходах.

— Холлі, — вигукнув він. — Тобто, капітане. Ви молодець!

— Так, сер. Дякую, сер.

— І золото. Неперевершено.

— Воно не все, командире. Десь половина.

Рут кивнув.

— Нехай. Решту ми скоро повернемо.

Холлі витерла з лоба залишки антирадіаційної піни.

— Я думала про це, сер. Фаул припустився іще однієї помилки. Він ніколи не забороняв мені повертатися в будинок. Оскільки він мене сам туди і приніс, то можна вважати, що запрошення лишається в силі. Я можу піти і стерти пам'ять мешканцям. Сховаємо золото в стіні, а завтра іще раз зупинимо час...

— Ні, капітане.

— Але, сер...

Обличчя Рута знову стало суворим.

— Ні, капітане. Рада не цяцькатиметься з Людьми Бруду. Таке більше не має повторитися. У мене є накази, і повір мені, вони залізобетонні.

Холлі побігла слідом за Рутом.

— Але ж дівчина, сер. Вона невинна!

— На війні таке трапляється. Так уже їй судилося. Тепер їй нічим не допоможеш.

— На війні таке трапляється? — вибухнула Холлі. — Як ви можете таке казати? Життя — то життя.

Рут розвернувся і схопив її за плече.

— Ти зробила все, що могла, Холлі, — сказав він. — Більше нікому б не вдалося. Ти навіть повернула більшу частину викупу. Ти страждаєш на стокгольмський синдром, як його називають люди: надто переймаєшся через тих, хто тебе полонив. Не переживай, це минеться. Але ті люди... Вони знають. Про нас. І їх уже ніщо не врятує.

Фоулі підвів голову від підрахунків.

— Неправда. Технічно. З поверненням, до речі.

Холлі навіть хвилинки не могла згаяти, аби відповісти на привітання кентавра.

— Що значить неправда?

— У мене все гаразд, якщо ти хочеш знати.

— Фоулі! — в один голос крикнули Рут і Холлі.

— Ну, в Книзі написано: «Якщо Людина золото здобуде, Попри довічну магію ельфійську, Тоді те золото їй і належить, Допоки не засне вона одвічним сном». Тож, якщо він виживе, він виграв. Дуже просто. Навіть Рада не піде проти Книги.

Рут пошкрябав підборіддя.

— Чи не час мені хвилюватися?

Фоулі невесело розсміявся.

— Ні. Ті хлопці все одно що мертві.

— «Все одно» — недостатньо.

— Це наказ?

— Так точно, солдате.

— Я не солдат, — буркнув Фоулі та натиснув кнопку.

Батлер мало не закашлявся від здивування.

— Віддав?

Артемів кивнув.

— Десь половину. У нас іще багатенько лишилося. П'ятнадцять мільйонів доларів за теперішніми ринковими цінами.

Як правило, питань Батлер не ставив. Та цього разу довелося.

— Чому, Артемісе? Можеш мені пояснити?

— Гадаю, що так, — посміхнувся хлопець. — Мені здалося, що ми винні капітанові. Її послуги стали в пригоді.

— Оце і все?

Артеміс знову кивнув. Навіщо розказувати про бажання. Дворецький може визнати це слабкістю.

— Гм. — Не сказати б, що Батлер зрозумів.

— А тепер відсвяткуємо, — змінив тему Артеміс. — Пропоную шампанського.

І хлопець пішов на кухню, поки Батлер своїм поглядом не пропалив у ньому дірку.

Коли підійшли Батлери, Артеміс уже наповнив три бокали «Домом Періньоном».

— Знаю, я ще неповнолітній, але мама не заперечувала би. Лише розочок.

У Батлера стиснулося серце. Проте він слухняно взяв високий тонкий кришталевий бокал.

Джув'єтта подивилася на старшого брата.

— Можна?

— Так. — Він набрав більше повітря в легені: — Ти ж знаєш, що я тебе люблю, чи не так?

Джув'єттини брови зійшлися на переніссі — від цього шаленіло багато хлопців. Вона поплескала брата по плечу.

— Щось ти дуже емоційний, як на охоронця.

Батлер зазирнув у вічі роботодавця.

Хочеш, щоб ми випили, Артемісе?

Артеміс витримав погляд.

— Так, Батлере. Хочу.

Без зайвих слів Батлер осушив бокал. Джув'єтта зробила так само. Слуга одразу відчув транквілізатор, і хоча часу в нього було вдосталь, щоб зламати Артемісові шию, він цього не зробив. Не варто псувати сестрі останні хвилини.

Артеміс дивився, як друзі попадали на підлогу. Шкода, що довелося їх дурити. Та якби вони знали про його план, збудження знівельовало б дію заспокійливого. Хлопець глянув на бульбашки у своєму бокалі. Час переходити до найзухвалішої частини плану. Забарившись лише на одну

мить, він одним духом випив шампанське з транквілізатором.

Артеміс спокійно чекав, коли засіб подіє. Довго чекати не довелося, адже кожна доза була розрахована згідно з вагою. Коли думки почали плутатися, він подумав, що може і не прийти до тями. Але хвилюватися було вже надто пізно. Хлопець знепритомнів.

— Вона пішла, — сказав Фоулі та відкинувся на спинку стільця. — Тепер я більше нічого не можу вдіяти.

Вони спостерігали за підготовкою бомби крізь поляризоване скло. То було надзвичайне видовище. Оскільки головна зброя була дуже легкою, потрібно було дуже точно вирахувати радіус. Радіоактивним елементом у бомбі був солініум 2, напіврозпад якого становив чотирнадцять секунд. А це означало, що Фоулі міг налаштувати бомбу на вибух у будинку Фаулів, і жодної травинки б не зачепило.

До того ж сам будинок менше ніж за хвилину перестав би бути радіоактивним. На випадок, якщо солініум поводитиметься не зовсім так, як заплановано, вони будуть захищені полем блокади. Легке вбивство.

— Траєкторія польоту запрограмована, — пояснив Фоулі, хоча ніхто навіть не звертав на нього уваги. — Вона залетить у вестибюль і вибухне. Корпус і годинниковий механізм зроблені з пластика, отже повністю розпадаються. Комар носа не підточить.

Рут і Холлі простежили за бомбою. Як і передбачалося, вона залетіла через розтрощені двері і навіть жодного камінця на середньовічних стінах не зачепила. Холлі перевела погляд на зображення, отримане з камери в носовій частині бомби. Майнув коридор, у якому її зовсім нещодавно тримали в полоні. Порожній. Жодного сліду людини. «Може...» — подумала вона. Може. Вона подивилася на Фоулі й техніку, що його оточувала. І зрозуміла, що людей можна вважати мертвими.

Біобомба вибухнула. Синій спалах сконцентрованого світла бризнув в усі боки, заповнюючи кожен куток своїми смертельними променями. Артеміс Фаул і його помічники не мали жодних шансів.

Холлі зітхнула і відвернулася від моніторів. Попри всі його амбіції, Артеміс був таким же смертним, як і всі. І чомусь їй було шкода, що він загинув.

Рут був більш прагматичним.

— Добре. Застібнули костюми. Приготувалися.

— Там безпечно, — сказав Фоулі. — Вам що, у школі цього не

розповідали?

Командир хмикнув.

— Науці я довіряю так само, як і тобі, Фоулі. Радіація має звичку лишатися саме тоді, коли науковець запевняє, що вона зникла. Ніхто не вийде звідси без захисного костюма. Тебе це не стосується, Фоулі. У нас лише двоногі костюми. До того ж, я хочу, щоб ти спостерігав за камерами. Про всяк випадок.

«Який іще випадок?» — здивувався Фоулі, але вголос нічого не сказав. Настане черга і його «Я ж вам казав».

Рут повернувся до Холлі.

— Готові, капітане?

Вони повертаються. Досі Холлі навіть не думала, що їй доведеться побачити три трупи. Але вона знала, що такі вже в неї обов'язки. Вона єдина могла орієнтуватися всередині.

— Так, сер. Уже іду.

Холлі вибрала захисний костюм на вішалці, натягла його зверху комбінезона. Як і вимагали інструкції, вона спочатку перевірила датчики і лише тоді застібнула. Якщо тиск збільшуватиметься, то це може виявитися фатальним.

Рут вишикував команду по периметру. Залишкам першого загону хотілося заходити до будинку не більше, ніж жонглювати смердючими кульками.

— Ви впевнені, що того велетня там немає?

— Так, капітане Кельп. Його там немає.

Проте ці слова Трабла не переконали.

— То небезпечний чоловік. Мабуть, має якусь свою магію.

Капрал Граб захихотів, але одразу отримав стусана. Пробурчав щось на кшталт «От розкажу мамусі» і швидко начепив шолома.

Рут почервонів.

— Ходімо. Ваше завдання — знайти злитки. Бережіться пасток. Я не довіряв Фаулу, коли той був живий, і точно не довірятиму, коли він помер.

Слово «пастки» привернуло увагу. Сама думка про те, що міна може розірвати тебе на малюсінькі шматочки, робить уважним і дисциплінованим. Люди Брудю створили напрочуд жорстоку зброю.

Молодший офіцер Холлі стояла струнко. Вона знала, що в будинку нікого не лишилося, але її рука все одно потягнулася до

«Нейтрино-2000».

У будинку було на диво тихо. Тишу порушувало лише потріскування останніх атомів солініума. І в тій тиші була смерть. Будинок перетворився на колиску смерті. Холлі відчувала її запах. За середньовічними стінами лежали трупи мільйонів комах, а під підлогою застигли тіла павуків і мишей.

Вони нечутно підійшли до дверей. Холлі перевірила територію сканером. Нічого, крім пилу і гнізда мертвих павуків.

— Чисто, — сказала вона в мікрофон. — Заходжу. Фоулі, ти мене чуєш?

— Я поруч із тобою, дорогенька, — відповів кентавр. — Хіба ти на міну наступиш, тоді я повернуся до свого робочого місця.

— Не зареєстрував ніякого тепла?

— Після синього вибуху такого не буває. По всьому будинку спокійно. Лише спалахи солініума. Через кілька днів заспокоїться.

— Але радіації немає, правда?

— Правда.

Рут із недовірою фиркнув. У навушниках немов слон чхнув.

— Схоже, доведеться прочісувати будинок як за старих часів, — додав він.

— Не баріться, — порадив Фоулі. — Даю вам п'ять хвилин, тоді будинок возз'єднається зі світом.

Холлі зробила крок через розтросчений поріг. Люстри ще гойдалися після вибуху, але в усьому іншому все було таким, як вона його запам'ятала.

— Золото внизу, в моїй кімнаті.

Ніхто не відповів. Ані слова. Когось знудило. Прямо в мікрофон. Холлі обернулася. Трабл зігнувся навпіл і схопився за живіт.

— Мені погано, — простогнав він. І на чоботи знову полилося те, що було у нього в шлунку.

Капрал Граб роззявив рота, щоб сказати щось зі словом «матуся». Але звідти поринула жовч.

На жаль, підняти візора Граб не встиг. Видовище було досить огидним.

— Фу. — Холлі натиснула кнопку на шоломі капрала.

На костюм полилися залишки капралової вечері.

— От бовдури, — вилаявся Рут і відштовхнув братів.

Далеко він не зайшов. Один крок — і він приєднався до компанії.

Холлі навела камеру на шоломі на бідолашних офіцерів.

— Що в біса тут відбувається, Фоулі?

— Шукаю. Зачекай.

Холлі чула, як він несамовито лупив по клавіатурі.

— Так. Раптова нудота. Блювота... О, ні.

— Що? — спитала Холлі, хоча відповідь вона вже знала. Давно здогадувалася.

— Магія, — ледь чутно прошепотів Фоулі. — Вони не можуть увійти в будинок, доки Фаул не помре. Станеться щось на кшталт гострої алергічної реакції. Це означає... Неймовірно, але...

— Вони живі, — закінчила Холлі. — Йому вдалося. Артеміс Фаул живий.

— Дарвіт, — вилаявся Рут, і на теракотову плитку полилася нова порція блювоти.

Холлі пішла сама. Вона мала побачити на власні очі. Якщо там лежав Фаул, то золото мало бути десь поряд. У цьому вона була переконана.

На неї дивилися ті ж самі портрети, але цього разу погляди в них були хитрі, а не сердиті. Холлі дуже кортіло розрядити в них «Нейтрино-2000». Але то було не за правилами. Якщо Артеміс Фаул їх переміг, так тому і бути. Жодних обвинувачень.

Вона спустилася сходами до своєї камери. Після вибуху двері трималися на одній завісі. Після спалахів солініума на стінах лишилися сліди, немов від кулястої блискавки. Холлі увійшла всередину, трохи налякана від того, що могла або не могла побачити.

Там не було нічого. Нічого, що можна було назвати мертвим. Лише золото. Десь сотні дві злитків. Лежали на її матраці. Акуратними рядочками. Добрий старий Батлер, єдина людина, що зійшлася з тролем і перемогла його.

— Командире? Прийом.

— Слухаю вас, капітане. Скільки тіл?

— Жодного, сер. Я знайшла залишки викупу.

Довга тиша.

— Облиш його, Холлі. Ти знаєш правила. Ми відступаємо.

— Але, сер. Має бути спосіб...

У розмову втрутився Фоулі.

— Не сперечайтесь, капітане. Я рахую секунди до тієї миті, як

з'явиться сонце.

Холлі зітхнула. Слушно. Ельфійський народ не може з'являтися на поверхні коли заманеться. Просто хотілося перемогти цю людину. Дитину.

Вона востаннє обвела поглядом камеру. Тут народився великий згусток ненависті, зрозуміла вона, і рано чи пізно доведеться з ним зустрітися. Холлі сунула пістолет у кобуру. Краще вже рано. Цього разу Фаул переміг, але такий, як він, не зупиниться. Вигадає ще якийсь хитрий план. А коли він повернеться, Холлі Шорт чекатиме на нього. З великим пістолетом і широкою посмішкою.

Одразу за зоною зупинки часу земля була м'якою. Півтисячоліття без дренажу перетворили ґрунт біля середньовічних стін на болото. Саме тут Мульч і виліз на поверхню.

М'яка земля — не єдина причина, чому він обрав саме це місце. Іще одна причина — запах. Тунельний гном міг відчути аромат золота навіть крізь кілометрову гранітну стіну. Ніс у Мульча Діггумса був один із найкращих у цьому бізнесі.

Візок лишився, можна сказати, без захисту. Двоє офіцерів Служби Вилову стояли біля повернутого викупу, проте зараз вони реготали над своїм командиром.

— Мало не вдавився, га?

Чікс кивнув і показав страждання бідолашного Рута.

Пантоміма Чікса Вербіла прекрасно відволікала увагу. Мульч прочистив труби і виліз із тунелю. Не вистачало ще одного випускання газів у присутності офіцерів ЛЕП. Та не було чого переживати. Хлопці були так зайняті, що їм можна було надавати ляпасів, і ніхто б не помітив.

За кілька секунд гном перетяг до тунелю пару десятків злитків. Легшої роботи йому ще не зустрічалося. Мульч і сам ледь стримався від реготу, коли затулював останні два злитки. Джуліус добре йому допоміг, коли підключив до цієї справи. Краще й бути не могло. Він вільний, як пташка, а всі вважають його загиблим. Коли ЛЕП зрозуміє, що золото зникло, Мульч Діггумс буде на іншому кінці континенту. Якщо вони взагалі зрозуміють.

Гном опустився в землю. Доведеться зробити кілька ходок, щоб перенести все золото, але воно того варте. З такими грошима він може хоч зараз виходити на пенсію. Доведеться зникнути, звісно, але в голові уже майже дозрів план.

Поживе на поверхні землі. Замаскується під карлика, якому не

подобається світло. Може, оселиться в пентхаусі зі щільними шторами. В Манхеттені чи Монте Карло. Може й дивно, що карлики ховаються від сонця, та люди повірять у будь-яку історію, якою б неймовірною вона не була. Особливо коли чимось її підкріпити. Чимось зеленим і паперовим.

*

Артеміс почув, як його кликали. Над ними схилилося обличчя, але воно було таким розмитим, що важко було сказати, хто це. Батько?

— Тату? — дивне слово. Давно він його вже не казав. Заіржавіло. Артеміс розплющив очі.

Над ним нахилився Батлер.

— Артемісе, ти отямився.

— А, Батлере. Це ти.

Артеміс підвівся. Голова паморочилася. Зараз Батлер підставить йому плече. Та слуга цього не зробив. Джульєтта лежала в шезлонгу, відкинувшись на подушки. Дія транквілізатора іще не припинилася.

— Це лише снодійні пігулки, Батлере. Абсолютно безпечні.

В очах дворецького спалахнув небезпечний вогник.

— Поясни.

Артеміс потер очі.

— Пізніше, Батлере. Я почувуюся...

Батлер зробив крок уперед.

— Артемісе, моя сестра лежить непритомна від наркотиків. Вона мало не загинула. Поясни!

То він наказує, зрозумів Артеміс. Уважає себе скривдженим. Хлопець трохи подумав і визнав, що слуга має рацію. Він зайшов надто далеко.

— Я не сказав тобі про снодійне, бо інакше ти б опирався. Це природно. І за планом було дуже важливо, щоб ми негайно поснули.

— За планом?

Артеміс опустився на зручний стілець.

— Ключову роль відіграло поле блокади часу. Козир ЛЕП. Саме воно дозволяло їм перемагати всі ці роки. Вони завжди вигравали. А в поєднанні з біо-бомбою то був узагалі безпрограшний варіант.

— Тож чому нам довелося ковтати хімікати?

Артеміс посміхнувся.

— Подивись у вікно. Хіба ти не бачиш? Вони пішли. Все скінчилося.

Батлер визирнув із-поза штор. Світло було яскравим і чистим. Навіть і натяку на блакитне. Та дворецького це не дуже вразило.

— Зараз їх немає. Але завтра вони повернуться, гарантую.

— Ні. То вже буде не за правилами. Ми перемогли. Усе, гру скінчено.

Батлер підняв брови.

— Снодійне, Артемісе?

— Ясна річ, тебе не відволікти.

Відповіддю було суворе мовчання.

— Снодійне. Дуже добре. Мені потрібно було придумати, як вибратися з-під поля блокади часу. Я почитав Книгу, але там нічого не було. Жодної підказки. Тож Народ іще і сам не зрозумів, що до чого. Я повернувся до їхнього Старого Заповіту, до того моменту, коли їхнє і наше життя перетиналися. Пам'ятаєш казки: ельфи вночі шили черевики, домовики прибирали в хаті. Тоді ми якось мирно співіснували. Магічні послуги в обмін на притулок. Найвідоміший серед Народу, звісно, Санта Клаус.

Брови у Батлера мало не зіскочили з лоба.

— Санта Клаус?

Артеміс підняв долоні:

— Знаю, знаю. Я і сам не одразу повірив. Але наш сучасний образ Санта Клауса походить не від турецького святого, а від прадавнього Сан Д'Класа, третього короля ельфійської династії Фрондів. Він іще відомий як заступник шахраїв.

— Не дуже улесливий титул.

— Саме так. Д'Клас уважав, що жадібність Народу Брудю можна здолати, якщо роздавати їм щедрі подарунки. Раз на рік він збирав наймогутніших чарівників і вони зупиняли час на величеській території. Сотні ельфів розносили по хатинках подарунки, поки люди спали. Сам розумієш, це не спрацювало. Людську жадібність наситити неможливо, особливо подарунками.

Батлер нахмурився.

— А якби люди... тобто ми... Якби ми прокинулися?

— Так. Чудове запитання. Справа саме в цьому. Ми б не прокинулися. Така вже властивість зупинки часу. В якому стані вона тебе застала, в такому ти і лишишся. Не зможеш ані заснути, ані проснутися. Мабуть, ти помітив, що тіло твоє втомилося за ці кілька годин, проте мозок не дав би тобі заснути.

Батлер кивнув. Щось починає прояснятися.

— Отже, моя теорія полягає в тому, що вийти за межі зони блокади часу можна, коли ти просто засинаєш. Нас тримає в полоні лише наша свідомість.

— Просто припущення, Артемісе.

— Це не просто припущення. Я провів експеримент.

— Над ким? А, Анджеліна.

— Так. Мама. Через сон, викликаний медикаментами, вона не піддалася дії поля блокади. Якби не це, я б здався офіцерам ЛЕП, і вони б стерли мені пам'ять.

Батлер хмикнув. Сумнівно.

— Тож я і подумав, що коли вже ми не можемо поснути природним шляхом, варто прийняти дозу маминих ліків. Дуже просто.

— Ти мало не спізнився. Іще б хвилина...

— Згоден, — кивнув хлопець. — У кінці стало гаряче. Але так було потрібно, щоб надурити ЛЕП.

Він помовчав, щоб Батлер устиг перетравити інформацію.

— Отже ти мені вибачаєш?

Батлер зітхнув. У шезлонгу, мов п'яний моряк, хропіла Джульєтта. Раптом слуга посміхнувся.

— Так, Артемісе. Вибачаю. Лише одне...

— Так?

— Не будемо так більше. Ельфи... вони... так схожі на людей.

— Ти маєш слухність, — сказав Артеміс, і зморшки навколо його очей стали більш виразними. — Більше не будемо. В майбутньому обмежимося більш спокійними справами. Обіцяю, що вони будуть законними.

Батлер кивнув. Непогано.

— А тепер чи не варто нам перевірити, що з вашою мамою?

Артеміс зблід, якщо таке взагалі можливо. Чи могло статися так, що капітан не виконала обіцянку? Хто їх, ельфів, знає.

— Так, перевіriamo. Нехай Джульєтта відпочиває. Вона на це заслужила.

Він підняв очі вгору, на верхню площадку. Не можна довіряти ельфам. Урешті-решт, вони тримали її в полоні. Він подумки себе

посварив. Уявити лише, віддав усі ті мільйони за обіцянку. От легковажність.

Цієї миті двері відчинилися.

Батлер миттєво вихопив зброю.

— Артемісе, за мене. Незнайомець.

Та хлопець лише відмахнувся.

— Ні, Батлере. Я так не думаю.

Серце в нього калатало, мов навіжене. Чи можливо? Чи таке можливо? На сходах з'явилася постать. У банному халаті, з мокрим після душа волоссям.

— Артї? — гукнула вона. — Артї, ти там?

Артеміс хотів відповісти, хотів кинутися сходами з розкритими обіймами. Та не міг. Ноги відмовлялися, йому підкорятися.

Анджеліна Фаул спустилася, тримаючись однією рукою за поручні. Артеміс уже й забув, яка граціозна в нього матуся. Босі ноги неквапливо ступали по килиму, і скоро вже вона стояла внизу.

— Доброго ранку, любий, — посміхнулася вона, ніби нічого і не трапилося.

— М-мамо, — пробелькотів Артеміс.

— Ну ж бо, обійми мене.

Артеміс кинувся їй в обійми. Вони були теплі й міцні. Мама пахла парфумами. І він знову відчув себе хлопчиком.

— Вибач, Артї, — прошепотіла вона на вухо.

— За що?

— За все. За останні кілька місяців. Я була сама не своя. Але все змінилося. Час лишити минуле в минулому.

У Артеміса по щоці скотилася сльозинка. Він не знав, чия вона.

— І в мене нема для тебе подарунка.

— Подарунка?

— Звісно, — проспівала матуся. — Хіба ти не знаєш, який сьогодні день?

— День?

— Різдво, дурненький. Різдво! За традицією ми маємо обмінятися подарунками. Хіба не так?

Так, подумав Артеміс. За традицією. Сан Д'Клас.

— Глянь лише на цей будинок. Похмуро, як у мавзолеї. Батлере?
Дворецький квапливо сунув у кишеню свій зигзауер.

— Так, мем?

— Зателефонуй Томасові Брауну. Платиновий номер. Відкрий мій рахунок. Скажи Хелені, що мені потрібен святковий декор.

— Так, мем. Декор.

— О, і розбуди Джульєтту. Хочу, щоб вона перенесла мої речі в спальню. Нагорі дуже пильно.

— Так, мем. Одну хвилинку.

Анджеліна Фаул взяла сина під руку.

— А тепер, Артї, я хочу знати все. По-перше, що тут сталося?

— Ремонт, — відповів Артеміс. — Старі двері покосилися від вологи.
Анджеліну це не дуже переконало.

— Зрозуміло. А як там школа? Ти вирішив, яку професію обереш?

Рот відповідав на ці буденні запитання, але мозок Артеміса був геть спантеличений. Він знову став хлопчиком. Тепер життя повністю зміниться. І доведеться добряче постаратися, щоб тримати свої плани в секреті від мами. Але він щось придумає.

Анджеліна Фаул помилялася. Вона мала для сина чудовий різдвяний подарунок.

Епілог

Тепер, коли ви прочитали всі матеріали стосовно справи, ви маєте розуміти, якою небезпечною істотою є цей Фаул.

Існує тенденція романтизувати Артеміса. Приписувати йому якості, що їх у нього немає. Той факт, що він використав своє бажання, щоб вилікувати матір, ще не означає, що в нього любляче серце. Він зробив це лише тому, що ним уже зайнялися соціальні служби, і рано чи пізно його б відправили до дитячого будинку.

Про Народ він нікому не розказав лише тому, що можна було скористатися цим у майбутньому, що він і зробив. Єдиною його помилкою було лишати живим капітана Шорт. Холлі стала найвидатнішим експертом ЛЕП у справах Артеміса Фаула і зробила неоцінимий внесок у боротьбу ельфів проти свого запеклого ворога. Ця боротьба тривала ще кілька десятиліть.

За іронією, найбільшим тріумфом обох сторін стала співпраця під час заколоту гоблінів. Та то вже зовсім інша історія.

Рапорт склав Дж. Аргон, доктор психології, для Академії ЛЕП.

Оповідання на 94 відсотки точне, 6 відсотків становлять неминучі перебільшення.

Кінець

Книжки Йона Колфера

1. Артеміс Фаул
2. Артеміс Фаул. Випадок в Арктиці
3. Артеміс Фаул. Код вічності
4. Артеміс Фаул. Зрада Опал
5. Артеміс Фаул. Втрачена колонія
6. Артеміс Фаул. Парадокс часу
7. Артеміс Фаул. Поклик Атлантиди
8. Артеміс Фаул. Останній хранитель

Зміст

[Пролог](#)

[ГЛАВА 1: КНИГА](#)

[ГЛАВА 2: ПЕРЕКЛАД](#)

[ГЛАВА 3: ХОЛЛІ](#)

[ГЛАВА 4: ВИКРАДЕННЯ](#)

[ГЛАВА 5: ЗНИКНЕННЯ БЕЗ ВІСТІ](#)

[ГЛАВА 6: БЛОКАДА](#)

[ГЛАВА 7: МУЛЬЧ](#)

[ГЛАВА 8: ТРОЛЬ](#)

[ГЛАВА 9: ТУЗ У РУКАВІ](#)

[Епілог](#)

[Книжки Йона Колфера](#)

Нотатки

[←1]

Пшог — ельф гномською мовою.

[←2]

Ка-далун — магічна істота гномською мовою.